

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THROUGH THE GLEN

THE HIGHLANDS SERIES

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

Glen'İN İÇİNDEN

Highlands Serisi

Üçüncü Kitap

SAMANTHA Young

Çeviri Kitaplar

Telegram

Glen'in İçinden

Bir Highlands Serisi Romanı

Samantha Young tarafından

Telif Hakkı © 2024 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu belgenin hiçbir bölümü

bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmadan herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir geri alma sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini metin üretmek üzere "eğitmek" için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le
Regina Wamba'nın Çift Fotoğrafları
Jennifer Sommersby Young tarafından
düzenlendi Julie Deaton tarafından
düzeltildi

İçindekiler

[Ayrıca yazan Samantha Young](#)
[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11 Bölüm](#)
[12 Bölüm 13](#)
[Bölüm 14 Bölüm](#)
[15 Bölüm 16](#)
[Bölüm 17 Bölüm](#)
[18 Bölüm 19](#)
[Bölüm 20 Bölüm](#)
[21 Bölüm 22](#)
[Bölüm 23 Bölüm](#)
[24 Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27 Bölüm](#)
[28 Bölüm 29](#)
[Bölüm 30 Bölüm](#)
[31](#)

Bölüm 32	32
Bölüm 33	33
Bölüm 34	34
Bölüm 35	35
Bölüm 36	36
Bölüm 37	37
Bölüm 38	38
Sonsöz	

Ayrıca SAMANTHA Young

Samantha Young'ın Diğer Yetişkin Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Derinlere Doğru Bir

Oyun Romanı

Sıgılıkların Dışındaki

Kahraman

Kötü Adam: Bir Kahraman Romanı

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Romanı Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Kozmik Bir Aşk Türü

The Love Plot

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan Aşağı

Jamaica Lane India

Place'den Düşmeden

Önce

İskoçya Sokağı'nın Yankıları

Nightingale Yolu'nda Ay Işığı

Çeşme Köprüsüne Kadar (bir roman)

Kale Tepesi (bir roman)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart'ın Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey Her
Küçük Şey
Hiç Söylemediğimiz Şeyler
En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada
Benimle Orada
Seninle Hep
Sen
Benimle Ol
Sadece Sen

Highlands Serisi:

Funda Arasındaki
Devedikenlerinin
Ötesinde

Samantha Young'dan Çağdaş Genç Yetişkin Başlıkları
Bizim İmkansız Genişliğimiz
Kırılgan Sıradan

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan
Başlıklar Outmatched

S. Young Tarafından Yazılan
Başlıklar Ateş ve Gölge
Korkusu

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanmış Kader
Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı
Dilek ve Öfke
Gölge ve Kül Kraliçesi
Yıldızlar ve Sultanlar Kanunu

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin
Savaşı Kader

Öpücüğü

Sonsuzluk Öpücüğü: Sonsuzluk Tarafından
Bağlanmış Gerçek Bir
Ölümsüzlük Kısa Hikayesi

Yazar Hakkında

Samantha New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarı ve Goodreads Choice Awards Adayıdır. Samantha'nın yazdığı 55 kitabı 31 ÷lkede yayımlanmıştır. Genellikle yaşadığı yerde, sevgili memleketi İskoçya'da geçen duygusal ve öfkeli romantizm yazıyor. Samantha zamanını ailesi, yazarlık ve iki yaramaz cavapoos'un peşinden koşmak arasında bölüştürüyor.

Teşekkür

Çoğunlukla, yazmak yalnız bir çabadır, ancak yayıncılık kesinlikle öyle değildir. Muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a beni daha iyi bir yazar ve hikaye anlatıcısı yapmak için her zaman yanımda olduğu için teşekkür etmeliyim. Teşvikiniz ve desteğiniz dünyalara bedel!

Through the Glen'in redaksiyonunu yapan ve her şeyi yakalayan Julie Deaton'a teşekkür ederim. Theo'nun seni en iyi şekilde şaşırtmasına çok sevindim!

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a yükümü hafifletmeye yardımcı olduğu ve son birkaç yıldır beni her zamankinden daha fazla desteklediği için teşekkür ederim. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Nina Grinstead, Kim Cermak, Kelley Beckham ve Valentine PR'daki tüm ekibe teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, bir

Özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okuyuculara çok teşekkür ederim. Sizler gerçekten özelsiniz. İnternette güvenli bir sevgi ve destek alanısınız ve sizin için daha fazla minnettar olamazdım.

Hang Le'ye bu seride bir başka çarpıcı kapak yarattığı için çok teşekkür ederim. Sen muazzam bir yeteneksin! Sarah ve Theo'ya hayat veren güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya da teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

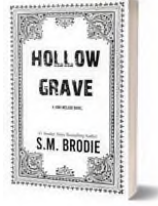
Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri ve cesaretlendirdikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bunun anlamı benim söyleyebileceğimden çok daha fazla.

Ay ışığı dağın üzerindeyken Ve kasvet
vadideyken,
Çeşmenin yanındaki haçta seni
karşılacak biri var.
-"When the Gloom is on the Glen," William Makepeace
Thackeray

ÖNSÖZ

SARAH

Ardnoch Kalesi, İskoçya
Ekim

TŞato sessiz görünüyordu. Sadece Ardnoch'ta akşam olduğu için değil, aynı zamanda birçok üyesi birkaç hafta önce film ve televizyon projelerine geri dönmüşlerdi. Yaz mevsimi onların tatil dönemiymiş ve birçok üyenin Eylül'de sürüler halinde ayrılmak üzere malikâneye akın ettiğini gördük.

Onlar gideli bir ay olmuştu ve şato giderek sessizleşmişti, tam da sevdiğim gibi. Halı kaplı koridordan Theodore Cavendish'in odasına doğru aceleyle ilerlerken bunun önemli olmadığını düşündüm. Teknik olarak artık burada çalışmıyordum. Bu bir dönemin sonuydu. Ama zamanı gelmişti.

Ancak ayrılmadan önce, istediğimi elde etmek için zengin ve ünlülere olan yakınlığımı kullanacaktım.

Bay Cavendish'in kapısının önünde durduğumda nefesimi içime çektim ve midemde aniden pır pır eden sinirleri bastırdım. Cidden, kendimi biraz hasta hissettim.

Kendime duyduğum yeni güvenin ve şimdi hayatta olmayan büyükbabama verdiğim sözün de etkisiyle

geri dönmek. Bu fırsattan kaçmayacaktım. Hoşlandığımdan bile emin olmadığım birine güvenmek anlamına gelse bile. Bay Cavendish sadece bir İngiliz vikontunun çapkın oğlu değildi. İçindeki alaycı acımasızlık beni mahvedebilirdi. Daha önce hiç konuşmadığım biri hakkında bunları nereden biliyordum?

Çok gözlemciydim.

Utangaç ve içe dönük olduğum için bazı insanlar kendi dünyamda yaşadığımı ve etrafımda olup bitenlere dikkat etmediğimi düşünüyordu. Aslında tam tersiydi. Çok dikkat ederdim. İnsanları izlerdim. Onları okudum. Onları anlamaya çalıştım. Ve fark ettim ki, son otuz yıldır bunu yaptığım için oldukça iyi bir içgüdüye sahibim.

Yıllar önce, biri patronum Lachlan Adair'i tehdit edip malikanede terör estirdiğinde, büyükbabamla Adair'ler arasındaki husumet nedeniyle şüpheli olarak ateş altında kalmıştım. Patronumu çekici bulduğum için onun huzurunda kızarmış olmam da işe yaramamıştı. Yine de şüphelerimi dile getirmediğim için kendime sonsuza dek kızgın kalacaktım. Her zaman gerçek suçludan şüphelenmiştim. Aktör Lucy Wainwright.

Herkes onun çok tatlı biri olduğunu düşünüyordu ama odasını temizlediğimde bana karşı sık sık dengesiz davranıyordu. Bir an nazik ve cömert davranırken, bir sonraki an suçu bende olmayan bir kabahatten dolayı bana bağırıyordu. Ayrıca onu uzaktan gözlemlemiş ve Lachlan'a olan yoğun ilgisini fark etmiştim. Dahası, onu suç ortağı Fergus Ray ile birden fazla kez konuşurken görmüş ve aralarındaki etkileşimin tuhaf ve ketum olduğunu düşünmüştüm.

Kimsenin utangaç bir hizmetçinin fikirlerini dinlemeyeceğini düşündüğüm için sesimi çıkarmadım. Lachlan'ı kaçırdıktan sonra buna nasıl da pişman oldum. Neyse ki Lachlan'ın şimdiki eşi Robyn ve büyükbabam onun hayatını kurtarmak için oradaydı.

Yani, evet, insanlar hakkında iyi içgüdülerim vardı. Ve içgüdülerim bana Bay Cavendish'e karşı dikkatli olmamı söyledi.

ilk tercihimdi.

Kapısına vurmak için yumruğumu kaldırdım ama ben vuramadan kapı açıldı ve adamın kendisi sarsılarak durdu.

"Lanet olsun!" Bay Cavendish korkuyla bir elini göğsüne götürdü. Endişeli ifadesi hemen karararak ters ters bakmaya başladı. "Neredeyse pantolonuma dışkılıyordum, çok teşekkür ederim." Eton'un üst tabakasından gelen İngiliz aksanı, en iğrenç cümleleri bile çekici kılıyordu.

Onun bakışları altında rahatsız olan yanaklarım sinir bozucu bir şekilde ısındı. Onu yakından görmek de öyle. Theo Cavendish sinir bozucu derecede çekiciydi. Uzun boylu, 1.80'in en az birkaç santim üzerinde, yüzücü yapılı, iyi giyinen biriydi. Bir model gibi. Sadece mevcut kazağı ve kot pantolonuyla bile bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Süveter gergin fiziğine uyum sağlamış ve geniş omuzlarını vurgulamıştı. Soluk gri-mavi gözleri, dolgun ağzı nedeniyle neredeyse fazla güzel olan yüzünü tamamlıyordu. Çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin açısı ve kirli sakalı onu biraz daha sert göstermeye çalışıyordu.

Muhtemelen aval aval baktığımı biliyordum ama aradan geçen otuz bir yıla rağmen yakışıklı erkeklerin yanında nasıl davranacağımı hâlâ tam olarak çözememiştim. Sanırım Ardnach'taki işi kabul etmek kendimi onlara karşı bağışık hale getirme çabasıydı. Ne de olsa, film ve endüstri profesyonelleri için sadece üyelere özel bir kulüptü ve üyelerin çoğu yakışıklıydı. Senarist ve yönetmen olan Theo gibi perde arkasındaki insanlar da buna dahildi.

Ancak, bu beni bağışık kılmadı ve bunun yerine, eski güvensizliklerimin ve travmalarımın içe dönük davranışlarımı belirlemesine izin vererek kabuğuma daha da çekildim. Ya da terapi ve ruh sağlığı üzerine dinlediğim tüm podcast'ler bana böyle söylüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Theo sabırsızca tersledi.

İşte orada. Sesinde gördüm ve duydum. Küçümsemesini.

Yanaklarım daha da kızardı ve kaçmak istedim.

Sakın buna cüret etme, hazine. Büyükbabamın hırıltılı sözlerini sanki yanımdaymış gibi kafamın içinde duydum. İstedğin şeyin peşinden gitme zamanı. Kendine ne kadar değerli olduğunu çoktan kanıtladın.

Tamam, büyükbaba, diye düşündüm. Senin için ve benim için. Keskin algılarım bana Bay Cavendish'in kendisine fazla yaklaşmaya cüret eden herkese saldıran yaralı, alaycı bir aristokrat olduğunu söyleyebilirdi... ama aynı zamanda bana bu iş için doğru adam olduğunu da söylüyordu. Bir insan olarak onun hayranı olmayabilirdim ama bir yaratıcı olarak onun gibisi yoktu. Ve nihayet, kendime inanmaya başlamıştım. Dahası, büyükbabama yaşamaya başlayacağıma dair söz vermiştim.

Omuzlarımı geriye attım. "Sizinle konuşmak istiyorum Bay Cavendish."

Gözlerimi aradı ve ben de onun gözlerinde parlayan merak kıvılcımını fark ettim. Birden, beni daha önce hiç görmemiş gibi şaşırmış göründü. İncelemesi o kadar yoğunlaştı ki, sinirlerimin tekrar benden daha iyi hale geldiğini hissedebiliyordum. Büyükbabamın anısının içimde açtığı cesaret kuyusundan çekmeye çalışarak gergin bir şekilde dudağımı kemirdim.

"Eee?" Bay Cavendish yüzünü buruşturdu. "Sarah, değil mi?"

Benden kurtulmak için sabırsızlandığı her halinden belli olmasına rağmen adımı bilmesine çok şaşırmıştım. "Evet. Sarah McCulloch."

Acele etmemi işaret etti.

"Oh." Bunu yapabilirsin, Sarah! "Um... İçeri girebilir miyim?"

Bay Cavendish kaşlarını kaldırarak kapısına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu duruş ince ama kaslı pazularının esnemesine neden oldu. "Patronunun izinden gidip kendine bir üye mi bulmak istiyorsun aşkım?" Kısa bir süre önce İskoç aktör North Hunter'la nişanlanan malikâne müdürü Aria Howard'dan bahsediyordu.

Cavendish'in sözlerindeki alaycı ifade beni öfkeliendirdi. İnsanlar benim hakkımda böyle düşünüyör gibiydi. Ardnoch'ta dolaşan, erkek ünlölere aşık olan zavallı bir yaratık. Bu üyelerin büyük bir kısmı beş para etmeyen, kendini beğenmiş puştlardı. Theodore Cavendish aşık olacağım son kişiydi. Beynine aşık olmuştum. Hepsi bu kadar. "Bu yüzden burada değilim."

Kapı pervazını itti. "O zaman neden buradasın?"

Yap şunu! Dudaklarımı tekrar yaladım, gözlerinin içine baktım ve "Konuşmamız gereken bir iş var Bay Cavendish" dedim.

Onu şok etmişim. Ve ilgisini çekmişim. Bu bana cesaret verdi. "Eee?" Odasını işaret ettim.

Ağzının kenarına isteksiz bir gülümseme yerleşti ve beni içeri buyur etti. "Bunu duymak zorundayım."

Ayaklarımı bir adım öne atmaya zorlayarak bir elimle temizlikçi tuniğimi düzelttim. Bu gece, bu üniformayı giyeceğim son geceydi. El çantamın askısını kavrayarak tutuşumu gevşetmeye zorladım. Tırnaklarım muhtemelen derimde hilaller bırakmıştı.

Dudaklarımı tekrar sinirli bir şekilde yalayarak yatak odası süitinin geniş penceresinden dışarı baktım, yağmurun camı kırbaçlamasını izledim ve tüm bu konuşmayı Cavendish'e arkamı dönerek yapıp yapamayacağımı merak ettim.

Boğazını temizleyerek bunun olmayacağını belirtti.

Dönerek omuzlarımı dikleştirdim ve fazla düşünmeden devam etmeye karar verdim. "Size çok az insanın bildiği bir şey söylemek üzereyim ve konuşmamızın sonucu ne olursa olsun sağduyulu olmanızı rica etmek zorundayım."

Yatağın ucuna oturmak için odayı geçerken bana bir kez daha eğlenen bir bakış fırlattı. Ellerine yaslanarak, bilinçsizce davetkâr pozuyla yarattığı görsel şöleni görmezden geldim. "Aman Tanrım, küçük fare, birini öldürdün ve cesedi gömmek için bir ortağa mı ihtiyacın var?"

Korkunç anıları canlandıran bu korkunç evcil hayvan ismi karşısında kaşlarımı çattım. "Lütfen bana küçük fare deme."

Cavendish ofladı. "Yine de cinayeti inkâr etmiyor. Endişelenmeli miyim? Gerçekten de biz konuşurken bir yerlerde çürümekte olan bir ceset mi var?"

"Cinayeti sadece bir saat önce işlediğimi düşünürsek, henüz çürümeye başladığından şüpheliyim."

Cavendish bir an için bana temkinli bir şekilde göz kırptı. Sonra bir nefes daha verdi. "Neredeyse beni kandırıyordun, küçük fare."

Kanımdaki öfkeyi alevlendiren o takma ismi kullanmaya devam etmesine kaşlarımı çatarak öfkemi bastırmaya ve sadede gelmeye karar verdim. "Seninle bir senaryo yazmak istiyorum."

Hayal kırıklığına benzer bir şey yüz hatlarını sıkılaştırdı. "Tabii ki biliyorsun." Yataktan kalkmak için hareketlendi, vücut dili bir anda küçümseyici bir hal aldı. Adam Highland havasından daha huysuzdu, ne yapacağı belli olmazdı ve çabuk değişirdi.

"Hayır." Açıklamak için bir adım öne çıktım. "Yani, kitap serimin uyarlaması için sizinle birlikte bir senaryo yazmak istiyorum." Gelecek alaylara meydan okurcasına çenemi geriye atarak devam ettim: "Takma isimle yazıyorum. Kuzenimden başka kimse bilmiyor. Büyükbabam da biliyordu..." Onu kaybetmekten hâlâ bahsedemediğim için dalıp gitmişim. "Juno McLeod adında bir dedektif müfettiş hakkında bir gerilim serisi yazıyorum." Çantamı açarak birinci kitap olan Hollow Grave'in karton kapaklı kopyasını çıkardım ve ona uzattım.

Cavendish ciddi olduğumu anlayınca yaşadığı şoku gizlemeye çalıştı ama kitabı benden alırken gözlerinde bir anlık şaşkınlık gördüm.

Bir kopyasını ilk kez elime aldığımda gözyaşlarına boğulmuştum. Bir romanı bitirdiğime inanamıyordum. E-kitaplarım kendi kendine yayınlanıyordu. Bunu nasıl yapacağıma, nasıl reklam yayınlayacağıma dair çok araştırma yaptım ve seride daha fazla kitap yazdıkça gelirim çok sağlıklı bir şekilde artmaya başladı.

artışlar. Öyle ki, sektör bu kadar öngörülemez olmasaydı, işimi bırakmayı bile düşünebilirdim. Sonra mucizevi bir şey oldu ve sosyal medya platformlarında kulaktan kulağa yayılan bu seri bir yıl önce ABD ve İngiltere'de viral oldu. Bir numaraya yükseldim ve şu anda bile ilk beş kitap birçok ülkede ilk 100 listesinde yer alıyor.

Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok para kazanmıştım. Dahası, bir edebiyat ajansı edinmiş, yirmi ülkede yabancı hakları, ABD ve İngiltere'de bir yayıncıya basım haklarını satmış ve film ve televizyon haklarıyla ilgilenen iki farklı ve saygın yapımcı bana ulaşmıştı.

Bu da beni buraya getirdi. Cavendish ile. Tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden biri olan King's Valley'in arkasındaki beyin.

Cavendish'in Juno'ya hayat verecek doğru kişi olduğunu içten içe biliyordum. Yaşadığı travma ve karanlık tarafından yönlendirilen karmaşık bir insandı. Hikayedeki ana düşmanla olan ilişkisi dolambaçlı ve karanlıktı, altta yatan cinsel gerilim ekranda ince ve hassas bir el gerektirecekti. Cavendish bu tür ilişkilerin filmde nasıl işleneceğini biliyordu. Yaptığı her şeyi izlemiştim ve arada sırada film yönetmiş ve TV dizilerinin bölümlerini konuk yönetmen olarak yönetmiş olsa da, sadece kendi senaryo ve fikirlerinden hayata geçirilen TV dizilerinin yaratıcısı olmuştu.

Şimdiye

kadar.

Umuyord

um.

O kitabın arkasındaki tanıtım yazısını okurken ben de utanarak bütün bunları ona anlattım.

Cavendish kitabı ön kapağına doğru çevirirken aramıza ağır, utanç verici bir sessizlik çöktü. "S. M. Brodie. İlginç bir takma ad."

"Adımın baş harfleri ve büyükanneimin kızlık soyadı."

Tepki vermedi. Bunun yerine parmaklarını kapağın üst kısmındaki kabartmalı sloganın üzerinde gezdirdi ve "'The

Milyonlarca Kopya En Çok Satan Kitap."

Ben yanıt vermeyince başını kaldırıp baktı. "Serileri birkaç milyon satan bir yazarın temizlikçi olarak çalışmaya devam ettiğine inanmalı mıyım?"

Gizli kariyerim hakkında yalan söyleyebileceğim fikri ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıştırmama neden oldu. Ona bugünün işteki son günüm olduğunu söylemedim. Zaten bana inanmayacaksa ne anlamı vardı ki?

Ancak yüz ifademde gördüğü şey karşısında gözleri kısıldı. "Hayır, yalan söylemiyorsun, değil mi?" Ayağa kalktı ve tekrar kitabıma baktı. "Sen gerçekten S. M. Brodie'sin. Ne kadar şaşırtıcı."

Sinirle yutkundum. "Dediğim gibi, iki yapımcı film haklarını satın almak için menajerimle temasa geçti. Size e-postaları gösterebilirim."

Cavendish başını salladı ve kitabı almam için bana uzattı.

Ona el salladım. "Sende kalsın."

Kızgınlığıma ve incinmişliğime rağmen içini çekti ve sanki bir rahatsızlıkmuş gibi onu yatağın üzerine fırlattı. "Üzgünüm, küçük fare. Ben uyarlama yapmam. Ben kendi hikâyelerimi yazarım."

Bunu bana söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu bilmeme rağmen, içimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. "Kimseye bir şey söylemeyecek misin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bana kim inanır ki? Ben bile zar zor inanıyorum."

Umursamazca incitici tavrı karşısında umudum kırılmıştı ama şaşırmamıştım. "Doğru. İnsanların beni hafife almasına alışkınım Bay Cavendish. Zamanınızı aldığım için özür dilerim."

"Özür dilemeye gerek yok," dedi sırtıma doğru. "Ve gizli başarınız için tebrikler."

Alaycı ses tonu kapıda durmama neden oldu. Omzumun üzerinden ona baktım ve bakışlarını yakaladım. "Harika çalışmanız için sizi tebrik ederim," dedim ona içtenlikle. "Sanırım 'küçük bir farenin'

Benim gibi Sunday Times'ın en çok satan yazarlarından birinin, senin gibi zavallı bir bıkkınlık ve kinizme sahip bir aristokrasi klişesinin ... böylesine karmaşık ve derin televizyon karakterleri yazabilmesi şaşırtıcı." Cavendish'in odasından çıktım, bacaklarım cüretkâr hakaretimden dolayı titriyordu, kalbim hızla atıyordu, cildim kızarmıştı.

Ancak, personel asansörüne ulaştığımda, Cavendish'in yüz ifadesinin, alayına karşılık verdiğimde yaşadığı öfke dolu şokla nasıl gevşediğini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bir THEO

| kadınları severdim. Ellerimin altındaki ipek tenlerini. Nefes nefese kalışları. Sırtımdaki, kıcımdaki tırnaklarının ısırtığı. Altımda uysal ve itaatkâr olabilmeleri ya da yarın yokmuş gibi üzerimde gezinebilmeleri, tutkuları ve ihtiyaçları dışında her şeyi umursamamaları. Kahkahalarını seviyordum, onların kolay Sevgi. Ver Ben Yumuşak, sert, şehvetli, ince, kısa, uzun, kızıl, sarışın, esmer, Siyah, kahverengi, beyaz... Benim tipim yoktu. Benim tipim kadındı.

Vebadan kaçır gibi kaçtığım tek kadın türü masum olanıydı. Oyunu nasıl oynayacaklarını bilmeyenler. Çünkü kadınları ne kadar sevsem de, bir daha asla aşık olmayacaktım. Bu kararı uzun zaman önce vermişim ve bir şeye karar verdiğimde, bir insanın karşılaşabileceği en inatçı piç kurusuydum.

Dünyanın her yerinden büyüleyici, zeki, komik, güzel kadınlarla karşılaşmışım. Hatta birkaç tanesini siktim bile. Ve son on beş yılda tek bir tanesine bile aşık olmamışım. Onlar benim için yapamazsa, kimse yapamazdı.

Duygulara karşı bağışıklığım vardı.

Bu yüzden dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunda aktör Angeline Potter gibi kadınları arardım. Angeline en çok

Muhtemelen spa'daki gününün ufak tefek ayrıntıları hakkında kulağımı çınlatır, bir yandan da hayatındaki herkesten şikayet ederdi, ama bana endişelerimden küçük bir erteleme teklif ederdi.

Yazar tıkanıklığım hâlâ çok kuvvetliydi. Beni çılgına çeviriyordu. Ödümü koparıyordu.

Angeline'in hafta sonu için malikâneye geldiğini gördüğümü hatırladım. Son Ardnoch Noel partisinde ona oral seks yapmış olabilirdim. Başımı onun dolgun kalçalarının arasına sokmamın bir kez daha tekrarlanmasına açık görünüyordu, ben de neden olmasın diye düşünmüştüm.

O d a s ı n a gitmiştim ve bencil bir aşık olduğu ve karşılık beklememem şartıyla sevişmeyi kabul ettiğinde bir yanımdürüstlüğüne hayran kalmıştı.

Başını vermeyi değil, almayı beklediğini düşünerek kabul ettim. Onun üzerine indim, boşaldı ve sonra ben onun içindeyken tekrar boşaldı. Daha sonra sabırsız bir harpy gibi beni orgazma kadar acele etmesini beklemiyordum.

Altımda sıkılmış bir ifadeyle yatarken, "Ah, Tanrı aşkına, gel artık," diye defalarca bağırdı.

Korkarım doruğa ulaşma isteğimi öldürdü.

Tam tersine, ondan ayrıldım ve sırtüstü düştüm, tavana baktım, taşaklarım mosmordu, keşke odamda kalıp can sıkıntımı mastürbasyonla giderseydim diye düşündüm. Beklenmedik bir ateşle kararan donuk yeşim gözleri görüş alanımı doldurdu ve hayal kırıklığıyla elimi yüzümde gezdirdim.

Sarah McCulloch son birkaç gündür odama yaptığı gizli ziyaretten bu yana düşüncelerime çok sık giriyordu.

Uzun, zarif parmaklar göğsümü yumuşattı. Angeline Potter'ın artık yumuşak olan yüzüne sertçe bakmak için döndüm.

"Kal. Sarıl."

Ne oluyor lan? Daha boşalmamıştım bile ve onun umurunda bile değildi. Yine bir parçam onun bencilliğine ve

değer duygusu. Diğer yarısı da bu yüzden ondan hiç hoşlanmıyordu. Ne diyebilirim ki? Ben karmaşık biriyim.

"Ben sarılmam." Yataktan kalktım.

"Yeterince makul." Omuz silkti ve gözleri uyuklu bir şekilde yatak örtülerinin altına geri sokuldu.

İnanamayarak sııttım ve başımı salladım. Kaç erkeğin Angeline'e aynı şekilde davrandığını ve Angeline'in sonunda hepsinin canı cehenneme demeye mi karar verdiğini merak ettim. Eğer ona tek kullanımlık muamelesi yapacaklarsa, o da aynısını yapacaktı. Eğer bu doğruysa, aferin ona.

Kullanılmış prezervatifi attığım banyodan döndükten sonra iç çamaşıımı ve pantolonumu çektim. Angeline'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Arkadaşım, Kitty-Kitty Lawson."

Başımı salladım. Kitty'yi tanıyordum. Saygın bir İngiliz aktördü ve Kitty'yi birlikte çalışmak istediğim aktörler listesine koymuştum. Yazar tıkanıklığım sona erdiğinde ve geliştirmeye hazır bir senaryom olduğunda.

"Senden hoşlanıyor ve seninle tanışmanın bir yolunu bulmaktan bahsedip duruyor... ama seviştimize göre arkadaş havuzuma girmemeni tercih ederim. Kitty de en iyi arkadaşlarımdan biri, biliyorsun."

Gömleğimi çekiştirerek kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. Ben kusurlu bir adamdım. Hatalarımı biliyordum. Ama sadakatsizliğin bunlardan biri olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Arkadaşlık benim için bir anlam ifade eden tek insan eşleşmesi durumuydu. "En iyi arkadaşın bana aşık olmasına rağmen beni becerdin. Ne kadar da sinsi bir liseli kızsın, sevgilim."

Angeline tembelce omuz silkti ve seks kokan saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Başkalarının göz diktiği şeyleri almayı seviyorum."

Ani bir duş alma ihtiyacı hissederek ayakkabılarımı giydim, yüzümde soğuk bir can sıkıntısı maskesi vardı. "Hiçbir şey almadın, hayatım. Ama yollarımız kesiştiğinde Kitty'ye arkadaşlığının senin için ne kadar önemli olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin." Dönerek kapısına doğru yürüdüm ve onun öfkeli soluğunu duydum.

"Buna cüret edemezsin!"

Omzumun üzerinden baktım. "Oh, eğer ruh halim beni etkilerse, biraz bok karıştırıcı olabilirim. Buna kesinlikle cesaret edebilirim." Ona karanlık bir sırıtış fırlatarak, bana savurduğu küfürleri duymazdan gelerek odasından çıktım. Kapı arkamdan kapandığında ve ben merdiven boşluğuna doğru ilerlediğimde onlar muffled oldular.

Onun yerine spor salonuna gitmeliydim. Düzenli olarak kürek çektiğim Thames Nehri'nden çok uzakta olduğum için kürek makinesini kullanmayı seviyordum. Oxford'da bir kürek takımının parçasıydım ve mezun olduktan sonra da bunu sürdürmeye çalıştık. Bazen hala bir araya gelirdik ama o günlerde çoğunlukla tek kürekle kürek çekerdim. Kürek ya da nehir olmadığı için enerjimi spor salonunda atıyordum. Angeline yerine ilk tercihim o olmalıydı.

Ardnoch Kalesi'nin büyük salonu ve resepsiyon odaları size görkemli bir yerde olduğunuzu hatırlatırken, üst koridorlar herhangi bir lüks otele aitmiş gibi hissettiriyordu. Kule hariç. Misafir kanadındaki kule bir okuma köşesine dönüştürülmüştü ve şatonun kendisi on dokuzuncu yüzyılda inşa edilmiş olsa da bir ortaçağ şatosunun tüm atmosferine sahipti.

Ardnoch'tan biraz daha küçük bir evde büyümüştüm. Suffolk'taki Haleshall Malikanesi. Babamın vikontluğu İngiltere'nin en eskilerinden biriydi ve on altıncı yüzyıla kadar uzanıyordu. Haleshall, Suffolk Sahili'nde yer alıyordu ve tüm ihtişamına rağmen kışın yaşamak için buz gibi bir yerdi. Atalarımızın evinde her yıl Noel'de birkaç haftadan fazlasını geçirdiğimden değil. On üç yaşında Eton Koleji'ne gönderildim ve yılın büyük bir kısmını orada geçirdim.

Yazları ailemle birlikte Belgravia, Londra'daki konağımıza giderdik. En iyi ve en kötü anılarımla dolu bir yer. Çocukken, babam Eton için her şeyi geride bırakmamı istemedi önce Notting Hill'deki bir hazırlık okuluna gitmek için okul yılı boyunca orada yaşamıştım. Bir

Tek bir Cavendish erkeği Eton'a gitmeyi başaramamıştı ve geleneği bozan ben olmayacaktım.

Odama doğru yürürken pelüş tartan halıda ayak seslerim hiç duyulmuyordu. Lachlan Adair bu şatoyu baştan aşağı yenilemişti. Harcadığı serveti hayal bile edemezdim. Babam ne kadar varlıklı olursa olsun, Haleshall Malikânesi'ni bu seviyede yenilemenin maliyeti karşısında tereddüt ederdi. Yaşlı piçin kendisi kadar görkemli ve aristokratça soğuk kalacaktı.

Ekoseyi takip ederek geniş, zarif merdivenlerden çıktım ve sahanlık boyunca uzanan gösterişli Gotik pencerelere ulaştım. Birkaç gün önce yağan yağmur yerini güneşe bıraktığından berrak bir geceydi.

Tanıdık koridoru takip ederek süitime ulaştığımda, geçtiğimiz yıl Ardnoch'un ne kadar çok evim gibi hissettirdiğı beni şaşırttı. Sadece üyelere açık bir kulübe katılacağıma asla inanmazdım. Bir İngiliz vikontunun ikinci oğlu olarak, sadece üyelere açık kulüplerin dünyasında büyümüşüm. Babam ve ağabeyim Londra, St. James'teki seçkin, asırlık bir centilmenler kulübü olan White's'ın üyeleri idi. Kral Charles ve Prens William da üyeydi. Katılma davetini reddetmişim.

Annemden kalan mirası almış ve o dünyayı geride bırakmışım, mümkün olduğu kadar geride bırakmışım. Babama yakın olmak ya da onu mutlu edebilecek herhangi bir şey vermek anlamına gelecekse bunu istemiyordum.

Ardnoch farklıydı. Babamın yarasına tuz basmıştı. Ne olacağıma dair bir hatırlatma. Kardeşim Sebastian gibi saygın bir avukat ve Parlamento üyesi ya da babam gibi zengin bir yatırım bankacısına dönüşmüş bir vikont değil.

Ben bir yaratıcıydım. Bir yazardım. Filmler ve TV şovları yaptım. İşimin benim için önemli olup olmadığı, beni mutlu edip etmediğı önemli değildi. Ya da yirmi birinci yüzyılda saygın bir kariyer olması.

Bir vikontun oğluna layık değildi. Ve o oğul, bir film ve televizyon kulübüne üyelik satın aldı.

White'ın üyeliğini reddederken profesyoneller ... oh, bu yaşlı adamı kızdırdı.

Ardnoch'u satın alarak yaşlı herifi kızdırdığım için içimde küçük bir sevinç hissettim. Belki bunu yapma nedenim çocukçaydı ama Highlands'i sevmeye başlamıştım. Buradaki insanlar da o kadar kötü değildi.

Hemen aklıma Sarah geldi. Küçük fareyi son birkaç gündür malikânenin etrafında görmemiştim. Bakışlarım onun kitabının açılmadan durduğu komodinine odaklandı.

Benimle birlikte yazmak için yaptığı cesur teklifle beni şaşırtmıştı. Üstelik başarılı bir polisiye roman yazarıydı. Aslında, birinin hâlâ dengemi bozabilmesine o kadar şaşırmıştım ki, biraz öfkelenmiş olabilirdim. Sadece... bu kadar kurnaz ve masum biri beni nasıl şaşırtabilirdi?

Karşılığında ben de ona sinsi bir üstünlük taslamış, bunu hissedemeyecek kadar cahil olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar da yanılmışım.

Dahası, yalan söylemesine izin vermedi. Bana seslendi. Beni yanlış anladı ama aynı zamanda doğru da anladı ve ben onun iyi hedeflenmiş eleştirilerine öfkelensem mi yoksa alkışlasam mı bilemedim.

Sonunda, zihinsel olarak küçük fareyi alkışladım.

Aferin ona.

Karşılık vermek için bu yeteneğe ihtiyacı olacaktı. Kitapları bu kadar başarılı olan biri sonsuza kadar anonim kalamazdı.

Delici bir zil sesi yatak odası süitinin sessizliğini yararak beni düşüncelerimden uyandırdı. Çalan telefonumun masanın üzerinde, atılmış dizüstü bilgisayarımın ve kariyerimin yanında durduğu yere doğru aceleyle koşarak cep telefonunu aldım. Arayanın kimliği yoktu. Satış görüşmesi havasında olmadığım için telefonu açtım ve tembel bir sıkıntıyla cevap verdim: "Hot Boys Twenty-Four Seven'ı aradınız, ben Fabio. Sapkınlığınız konusunda size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sessizlik oldu. Ve sonra bir kızgınlık oflaması. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ büyümemişsin."

Tanıdık ses parmaklarımı telefonun etrafında sıktı. "Seb?"

"Hmm, evet," diye cevap verdi kardeşim sabırsızlıkla. "Bu kadar uzun zaman geçmesine rağmen sesimi tanımana şaşırdım. Seni kendi telefonumdan aramayı denedim ama numaramı engellediğinden şüpheleniyorum."

Ağabeyimin numarasını engellemiştim. "Ne istiyorsun?"

"Dört yıldır konuşmuyoruz ve elime geçen tek şey bu mu?" "Seb, ne istiyorsun?" "Seb, ne istiyorsun?" diye tekrarladım.

etkilenmemiş ve rahat.

Sebastian tereddüt etti ve sonra derin bir iç çekerek telefonu kapattı. "Babam hasta. Kanser. Eve gelmen gerekiyor."

C kelimesi içimi öfkeyle doldurdu. Çağrıştırdığı anılar. "Annemiz ölürken eve gelmemesini mi kastediyorsun?"

"Onu affetmelisin, Theo."

Cehennem gibi. "Ölüyor mu?"

"Eve gelmen gerek."

İçimden bir nefes aldım, öfkemi açığa vurmayı reddettim. Tekrarladığım soru sakın ve ilgisizdi. "Ölüyor mu?"

"Emin değiliz."

Yalancı. Kardeşim her zaman berbat bir yalancı olmuştu. "Ne tür bir kanser? Hangi evrede?"

Seb boğazını temizledi. "Kibar konuşmalarda bahsedilecek bir şey değil."

Karanlık bir şekilde sııttım. "Taşakları yüzünden, değil mi?"

Sebastian hırladı, "Her zaman bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

Gülerek başımı salladım. "Bu çok zekice. Tüm hayatını fitilini sokmaması gereken yerlere sokarak geçirdi ve şimdi de taşak kanseri oldu. Belki de Karma diye bir şey vardır."

"Babamızın kanseriyle alay ettiğinize inanamıyorum."

"Kanserle alay etmiyorum Sebastian," diye takıldım. "Adaletle saygı duyan bir evreni alkışlıyorum."

"Adalet ve intikam arasında çok büyük bir fark vardır, Theodore. Bunu herhangi birinden, özellikle de babandan dilemek çok çirkin."

Öfkesi bana hiçbir şey yapmadı. "Böyle olmasını ben istemedim. Sadece ona sempati yağdırmak için yanına koşmayacağım. Ve açıkçası, taşaklarını kaybederken elini tutmama ihtiyacı olduğundan da şüpheliyim."

Birkaç saniye sessizlik beni karşıladı ve sonra Seb sessizce, "Dikkatli olmazsan acın seni canlı canlı yiyecek kardeşim," dedi.

Sözleri hedefini buldu ve ben de ona karşılık vermek istedim. "Ben senin kardeşin değilim, Sebastian. Benim için öyle olmayı çok uzun zaman önce bıraktın." Telefonu kapattım, anılar odanın köşelerinden yükselip beni sıkıştırırken telefonumu yatağın üzerine fırlattım.

Parlak, acı veren bir alev göğsümde yankılandı ve bir elimi yüzümde gezdirerek anıları geri itmeye çalıştım.

Dikkat dağıtıcı. Dikkatimi dağıtacak
bir şeye ihtiyacım vardı. Genellikle
yazmak dikkatimi dağıtırdı.

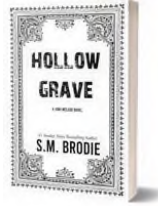
Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey onun kitabıydı.

S. M. Brodie'den Hollow Grave.

Birbirine bağlı sayfalardan çok bir cankurtaran salına benziyordu, bu yüzden ayakkaşılarımı tekmeleyip yatağa tırmandım. Ağır kitabı elime alıp açtım ve Sarah McCulloch'un beni biraz daha şaşırtmak üzere olduğunu umdum.

İki

SARAH

"A Bundan emin misin?"

Jared'in az önce arabamın bagajını kapattığı Bavulumu yerleştirdikten sonra dönüp ona baktım. Kuzenim neredeyse beş yıl önce çiftliğe geldiğinde ne bekleyeceğimden emin değildim. En çılgın hayallerimde bile en iyi arkadaş olacağımızı, Jared'in hiç sahip olmadığım küçük kardeşim gibi olacağını beklemezdim. Çoğu zaman ağabeyim gibi davransa bile. Bu düşünce yüzüme şefkatli bir gülümseme getirdi ve güven vermek için kolunu sıkmak üzere uzandım. "Ben iyi olacağım."

Benimkiyle aynı tonda yeşil gözleriyle bana baktı. Bu sıra dışı renk bize babalarımızdan, babalarımız da büyükanнемizden miras kalmıştı. "Tek başına bu kadar uzakta olman hoşuma gitmiyor."

"İki saat uzaklıkta olacağım."

Jared'in yakışıklı yüzü gerildi. "Evet, bir kulübede, tek başınıza."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Jar, ama ben otuz bir yaşındayım ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum. Ama endişeleniyorum."

Geçen yıl biriktirdiğim şaşırtıcı yeni servetimle bir sahil kasabasında küçük bir kulübe satın almıştım.

Kuzeybatı Highlands'de, Gairloch adında şirin, küçük bir köyde. Ardnoch gibi bir plajı vardı ama çok daha küçüktü ve suları Akdeniz gibi turkuaz rengindeydi. Küçük bir kızken büyükbabam beni her yaz o sahile götürürdü. Juno McLeod serisinin bir sonraki kitabını yazmak için birkaç ayımı orada geçirme niyetiyle bavullarımı hazırlamıştım.

Jared'in söylemediği, ancak tedirginliğinin bir kısmının arkasında olduğunu bildiğim şey, beni özleyecekti.

Resmi olarak büyükbabam ve büyükannemin yanına taşındığımda on iki yaşındaydım. En büyük oğulları olan babam, ben bebekken bir çiftlik kazasında ölmüştü. Daha sonra annem Ardnoch'u terk etti ve beni de yanına alarak Dundee'ye gitti. Ancak babamı kaybettikten sonra yıkılmıştı ve depresyon ve madde bağımlılığıyla mücadele ediyordu. Yazları büyükannem ve büyükbabamla geçiriyordum ama on iki yaşına geldiğimde evde işler o kadar kötüye gitti ki cesaretimi toplayıp büyükbabamı aradım. Bu sefer sadece beni almaya gelmedi. Dedem polisi ve sosyal hizmetleri de getirdi.

Ondan sonra annem hiç karşı koymadı. Velayet büyükannem ve büyükbabama verildi. Birkaç yıl sonra büyükannem öldü ve sadece ben ve büyükbabam kaldık. O benim tüm dünyamdı.

Yıllar boyunca kuzenim Jared yaz tatillerinde bizimle kalırdı ama benden altı yaş küçük, çok sinirli bir gençti. Pek ortak noktamız yoktu. Ya da biz öyle sanıyorduk. Amcam, babamın küçük kardeşi, çiftlikle hiçbir ilgisi olsun istememiş ve on sekiz yaşında Ardnoch'u terk etmişti. Hayatının çoğunu sorumluluk ve bağlılık gerektiren her şeyi terk ederek geçirmişti. Jared dahil. Ve Jared'in Glasgow'da annesiyle yaşadığı hayatın benimkine çok benzer bir şekilde kolay olmadığını keşfettik.

Jared yirmi bir yaşındayken büyükbabasını aradı ve gelip çiftlikte çalışıp çalışamayacağını sordu. Tehlikeli bir yolda ilerliyordu ve bir değişiklik yapması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Büyükbabasının ona

Bunu bir düşün. Jared birkaç gün sonra çiftlik evine taşındı. Ve kendini işe verdi.

Sanırım çiftliği bu kadar çok sevmeye başlaması onu bile şaşırtmıştı. Büyükbabam çiftliği ikimize bıraktı. Elli-elli. Ancak ben kendi payımı Jared'e verdim. Çiftlik benim için büyükbabamdı. Ve o artık yoktu. Ama çiftlik Jared'in kanında vardı ve ben onun almasını istedim.

"Ben de seni özleyeceğim," diye söz verdim ona. "Arayacağım ve Noel'de geri döneceğim." Büyükbabam olmadan geçireceğimiz ilk Noel. Bu düşünce gözlerimi yaşarttı ve Jared'in yüzü anlayışla yumuşadı.

"Buraya gel." Beni güçlü kucağına çekti, birbirimize tutunurken çenesini başımın üstüne koydu. "Dışarıda yalnız kalırsan, geri dönersin. Yapman gerektiğini düşündüğün için ya da benim yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğün için buna katlanmak yok."

Göğsüne doğru gülümsedim. "Tamam, ağabey."

Bunun üzerine homurdandı, başımın üstünü öptü ve beni serbest bıraktı. "Ve benim için endişelenme. Burada beni meşgul edecek çok şey var."

Kaşlarım çatıldı. Birçok insanın çiftçiliğin gelmiş geçmiş en stresli işlerden biri olduğunun farkında olduğundan şüpheliydim. Geliriniz iklime bağlıysa ve İskoçya'nın dağlık bölgelerinde yaşıyorsanız, bu tamamen ruhunuzu yıpratıcı olabilirdi. Büyükbabam ve Jared'in terlerini ve kanlarını akıttıkları mahsullerin sert hava koşulları yüzünden başarısız olduğunu görmüştük.

"Georgie ve Enzo var," diye hatırlattı bana, son üç yıldır çiftlikte çalışan ırgatları kastederek. Birkaç ırgatın gelip gittiğini görmüştüm ama Georgie ve Enzo Jared'in yaşına daha yakındı ve üçü birlikte iyi çalışıyor ve birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlardı.

"Ve bu hafta hangi kızdan hoşlanıyorsan," diye takıldım. Jared'in Ardnach'ta çapkınlığıyla ilgili bir ünü vardı. Artık o kadar da çapkın olmaması önemli değildi.

Bir zamanlar olduğu gibi apkındı, özellikle de Şimdi bunu yapmak için çok az zamanı vardı. Köydeki ve buradan Inverness'e kadar her yerdeki uygun kadınlarla yattığı o ilk birkaç yıl boyunca bu n kazanmıştı.

Jared gözlerini devirdi. "Evet, sanki bunun için zamanım varmış gibi."

"Zaman yarat." Kolunu okşadım. "Ne derler bilirsin. Hep iş, hiç oyun..."

Sırıttı. "yle mi? Kendi tavsiyene uymayı düşünüyor musun, Rahibe Sarah?"

Bu sefer koluna yumruk attım. "Ben rahibe değılim!" "Sen yle diyorsan öyledir."

Yüzümü buruşturarak arabaya doğru döndüm. "Bu benim gitmem için bir işaret."

"Her şeyi aldın mı?" diye seslendi arkamdan.

"Evet." Sürücü kapısını açtım ve ona dönüp baktım. "Oraya vardığımda seni ararım." Melankoli tehdit ediyordu, çoğunlukla kederden kaynaklandığını bildiğim derin, esneyen bir yalnızlık. "Eğer geri dönmemi istersen, söyle, tamam mı?"

Jared'in yüz hatlarını hüzün kapladı. "Evet, küçük kuzen." "Büyük kuzen," diye karşılık verdim, gülümsemem titrekti.

Karşılığında gülümsemesi kederliydi. "Seninle gurur duyuyorum, Sarah.

Büyükbabam da gurur duyardı."

"İkimizle de gurur duyuyorum. Büyükbabamı gururlandırıyoruz."

Jared başıyla onayladı ve geri adım atmadan önce arabanın tavanına vurdu. Her zamanki iş kıyafeti olan flanel gömlek, kot pantolon ve yeşil çiftlik botlarını giymişti. Büyüdüğüm iftlik evi onun arkasında duruyordu. İki katlı ev yüz yıl önce kumtaşı tuğladan inşa edilmişti ve çok eğimli çatısı arduvaz kiremitti. Büyükbabam tavan arasına çıkmıştı, bu yüzden çatı pencereleri ve üçüncü bir kat eklemişti. Jared bizimle yaşamaya başladığında bu alanı kendine ayırmıştı ama sonunda onu büyükbabam gittiğinden beri ana yatak odasını alması için ikna etmiştim. nc kat yazın çok sıcak oluyordu.

Bunun onun için garip olacağını bildiğimden, kazancımı büyükannem ve büyükbabamın yatak odası mobilyalarını söktürüp tavan arasına koydurmak için kullandım. Jared için yepyeni bir yatak odası takımı aldım ve odayı yeniden dekore ettim. Odayı gördüğünde sessizce ağladı. Jared birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca nadiren ağlamıştı ama büyükbabamın ölümünden bu yana geçen son birkaç ayda ikimiz de aşırı derecede duygusallaşmıştık. Ve zavallı Jared onun yanındaydı. Ölürken onu kollarında tutmuştu. Kalp krizi. Onu kurtaracak zaman yoktu.

İkimiz ham bir yara gibiydik; en ufak bir şey acıyı ve gözyaşlarını yeniden açıyordu.

Jared'i bu kadar kısa süre sonra terk etmeyi ilk kez sorgulamadım. Tanıdığımız tek gerçek babayı kaybedeli sadece altı ay olmuştu.

"Kalabilirim," diye fısıldadım.

Jared zorlukla yutkundu ama başını salladı. "İkimizin de yeniden yaşamaya başlamasını isterdi."

Boğazımdaki gözyaşlarını bastırarak başımı salladım ve ona küçük bir el salladım. "Gidiyorum o zaman."

Gülümsedi. "Git başka bir çok satan kitap yaz, süperstar." "Yakında konuşalım mı?"

"Oraya varır varmaz beni ara." "Seni seviyorum, Jar."

Ağzı titredi ve bana dönmeden önce kendini toparlamak için başka tarafa baktı. Sözleri zımpara kağıdının altındaki taş gibi geliyordu. "Ben de seni seviyorum, Sarah."

Acı dolu hıçkırıklara boğulmaktan korkarak aceleyle arabaya bindim ve kapıyı kapattım.

Jared geldikten yaklaşık bir yıl sonra annesinden gelen bir telefon onu çileden çıkardı. Herkese bok gibi davranıyordu ve traktörle aptalca ve tehlikeli bir şey yapmıştı. Yine de büyükbabam ona bağırmadı, öfkelenmedi. Jared'in içini kemiren bir şeyler olduğunu biliyordu ve o akşam yemekte ona isterse tüm çiftliği yok edebileceğini ama bunun büyükbabasının onu sevmesine engel olamayacağını söylemişti.

Jared bembeyaz kesildi ve kuzenimi ilk ve tek kez ağlarken gördüm - ta ki büyükbabamız ölene kadar. Büyükbabam masadan kalktı ve Jared'i kollarının arasına aldı, ona sıkıca sarıldı ve hiçbir şeyin onu sevmekten vazgeçiremeyeceğine söz verdi. Jared küçük bir çocuk gibi ağladı ve bu duyguya karşılık verdi, ancak kelimeler ondan kopmuş gibiydi.

Bu üç kelimeyi hiçbir zaman kolayca söyleyememişti ama büyükbabam bunu onun için güvenli hale getirmişti. İkimiz için de.

Bizi her iyi baba gibi koruyan ve seven o adamın artık bu dünyadan göçüp gittiğini bilmek içimi tırtıklı bir bıçak gibi yırtmaya devam ediyor.

Gaza bastım ve yol boyunca sürmem gerekenden daha hızlı sürdüm çünkü bunu yapmazsam çiftliği ya da Jared'i geride bırakacağımdan emin değildim.

Üç THEO

F ya da aylardır ilk kez parmaklarım yazmak için kaşınıyordu. Kafamdaki fikirleri ve sahneleri sayfaya aktarmak için. Ancak, yine ilk kez, başka birinin hikayesinden **e s i n l e n m i ş l e r d i**. Sahnelerin çoğu zaten başka biri tarafından yazılmıştı, ancak ekranda nasıl çalışacaklarını ve diyalogun hangi kısmının uyarlama için mükemmel olduğunu ve hangi kısımları çıkarabileceğimizi hayal edebiliyordum.

hikayeyi etkiliyor.

Telefonumu düşürdüm ve gözümü ayırmadan yatak odasının duvarına baktım. Küçük farenin bana sürpriz yapmasını istemiştim. Beni şok etmişti. İlk kitabını bir gecede yuttuktan sonra, bir sonraki kitabı telefonumdaki e-okuyucu uygulamasına indirdim. Sonra bir sonrakini ve bir sonrakini ve bir sonrakini. Serinin ilk dokuz kitabını geçen hafta okumuştum. Çevrimiçi perakendeciye göre Juno McLeod serisinin şu ana kadar on bir kitabı vardı.

Kütüphanede okumadığım zamanlarda, Sarah'nın Juno McLeod kitaplarında yarattığı atmosferik dünyaya dalarak yemek masasında yemek yerken okudum. Ara verdiğim tek zaman spor salonunda kürek çekmek ve Thurso'daki klinikte cinsel sağlık kontrolü yaptırmak oldu, telefonumda zamanında ayarladığım hatırlatma sayesinde.

Yoksa Juno'ya bayılırdım.

Dedektif Juno, İskoçya'nın suç başkenti Dundee'de yaşıyordu ama davaları onu ülkenin dört bir yanına götürüyordu. Tüm seri boyunca bir ana olay örgüsü işlenirken, ikincil bir alt olay örgüsü açılıyor ve her yeni kitabın sonunda çözülüyordu. Juno'nun birincil düşmanı peşinde olduğu seri katildi ve aralarındaki karanlık bağlantı ilgi çekici, incelikli ve açıkçası kanlı bir zekaydı. Sadece bu bile izleyicileri büyüleyebilirdi. Ama zeki, karmaşık ve komik Juno da öyle. Hikayeler cesurdu. Ve Sarah sık sık, pek çok kişinin ilişkilendirilebilir bulacağı gerçek dünyadaki sosyal sorunları araştırdı.

Dahası, okuyucuyu İskoçya'nın dört bir yanına götürdü ve düzyazısı ülkeye hayat verdi. Öyle ki, drone kamerasıyla epik bir sinematografi hayal ettim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime. Sarah'nın yazım derinliği hayret vericiydi. Eğer doğru kişi yazar ve yönetirse ekranda harika olurdu. Ayrıca oyuncu seçimi de çok önemli olacaktı. Juno için doğru aktör çok önemliydi. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve yaşının getirdiği özgüven ve gerçekçiliğe sahipti. Bu role uyabilecek birkaç oyuncu aklıma gelmişti bile.

Bütün hafta boyunca küçük fareyi kahya üniformasıyla şatoda dolaşırken görmeyi bekledim. Ne okuduğumu fark ettiğinde vereceği tepkiyi görmek istiyordum. Ama yollarımız hiç kesişmemişti, bu bana garip geliyordu çünkü geçmişte onu sık sık gördüğümü hissediyordum.

Film hakları için ona başka kimlerin başvurduğunu merak ettim. İki tanınmış yapımcıdan bahsetmişti. Bir an aciliyet hissettim ve göğsümde tatsız bir şey gezindi.

Bu ... kıskançlık mıydı?

Başka birinin bu kitapları uyarlayacağı düşüncesi beni gerçekten kıskançlıkla mı doldurdu? Bu beni hem eğlendirdi hem de kızdırdı. Ben asla sahiplenici olmadım. İş ya da insanlar üzerinde.

Ama kendime karşı dürüst olsaydım... Bu lanet seriyi uyarlama için istiyordum.

Hay sikeyim.

Ancak benim de dikkate almam gereken bir kural vardı: Ben her zaman kendi senaryolarımı yazarım. Ama gidip Sarah'nın serisine benzer bir şey yazsaydım, kendimi baştan başarısız hissederdim. Juno benim fikrim değildi... ve doğrusu, her ne kadar (şaşırtıcı bir şekilde) benzer bir karakter gelişimi ve tasviri anlayışını paylaştık da, Juno Sarah'nındı. Sadece Sarah Juno'nun özünü biliyordu.

Eğer diziyi uyarlasaydım, Sarah'ya ihtiyacım olurdu.

Ama gerçekten küçük fareyle çalışmak istiyor muydum? Yüzü kızarıırken ve kendine güveni yokken?

Bununla birlikte, yazılarında özgüven eksikliği yoktu.

Onun S. M. Brodie olması beni hala şaşırtıyordu.

Telefonumu elime alıp mesajlarımı açtığımda yazar ve yapımcı arkadaşım Colleen'den gelen son mesajla karşılaştım. Yazar tikanıklığıyla mücadele ettiğimi biliyordu ve yarın Londra'ya gelip onunla beyin fırtınası yapmak istersem programında kısa bir mola olduğunu söyledi.

Başparmağım cevap vermek için tuşların üzerinde gezindi.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek onun mesajından çıktım ve gözlerim iki satır aşağıdaki başka bir mesaja takıldı. Kişi kardeşim olduğu için kaydedilmemişti. Bu hafta onu birkaç kez engellememe rağmen, bana mesaj atacak ve beni arayacak yeni numaralar buluyordu. Ondan gelen ve tam olarak dinlemeden sildiğim birkaç sesli mesajım vardı.

Süitimin kapısı çalındı.

"Theo, orada mısın?" Tanıdık İskoç aksanı beni yataktan itti.

Kapıyı açarak arkadaşım North Hunter'a alaycı bir bakış attım. "Sonunda kendini Bayan Howard'ın yatağından çıkardın, değil mi?"

İkimiz de onu son zamanlarda görmememin nedeninin yeni bir İskoç polisiye dizisinin çekimlerine başlamış olması olduğunu biliyorduk.

Glasgow'a. Şu anda Ardnoch'a sadece Ardnoch Estate'in yöneticisi olan nişanlısı Aria Howard'ı ziyaret etmek için gelmişti. North benim en beğenilen ve ödüllü TV mini dizim King's Valley'in yıldızıydı. Birlikte çalıştıktan sonra iyi arkadaş olmuştuk. Aşık piç artık boş zamanlarını nişanlısıyla geçiriyordu. Bu yüzden onu kapımda görünce şaşırdım.

Bana sıırttı. "Aria'nın yetişmesi gereken işleri var ve son birkaç mesajında sesin neredeyse manik geliyordu. Seni kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

Oda anahtarımı aldım ve telefonumu da almak için döndüm ama onun yerine Sarah'dan gelen ciltsiz kitaba göz attım. Elime alıp North'a doğru çevirdim. "Bu seriyi okudun mu?"

Odaya adım atan Kuzey kitabı benden aldı. "Hayır, ama duymuştum. Jack Irving, oynadığım yeni dizinin yapımcısı, bana bundan bahsetti. Sanırım yazarın menajeriyle haklar konusunda pazarlık yapıyor olabilir. İyi bir şey mi?"

Bu haber karşısında duyduğum tedirginliğin seviyesi endişe vericiydi. Yavaşça cevap verirken boğazımdaki siniri temizlemek zorunda kaldım: "Fena değil. Bugünlerde kurgu türünde piyasayı doyuran ucuz romanların çoğundan daha iyi."

North homurdandı. "Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu biliyorsun, değil mi Theo? Penny dreadful artık bir şey değil."

Alaycılığını görmezden gelerek omuz silktim ve odadan çıkmasını işaret ettim. "Hadi bir şeyler içelim." Jack'in Sarah'nın menajeriyle ne kadar pazarlık yaptığını merak ediyordum. İlgilenmediğimi söylediğimde onu herhangi birine satmaya mı karar vermişti? Öfkelendim.

"Ne?" Şato koridorunda ilerlerken Kuzey sordu.

"Ne, ne?"

"Az önce öfke dolu bir ses çıkardın."

Öyle mi yaptım? Ona bir bakış fırlattım.

"Hayır, yapmadım."

"Yaptığınızdan oldukça eminim." Kuzey gözlerini kıstı. "Aslında, genel olarak kötü görünüyorsun."

"Saçmalama," diye söylendim. "Ben asla kapalı değilim. Ben güneşim."

"Ne? Cilt için kötü mü?"

"Siktir git, yaşlı çocuk." Genelde North'la şakalaşma havamdaydım ama dikkatim dağılmıştı. Küçük fare görünürde yoktu ve Jack Irving benim uyarlamamı yapıyor olabilirdi.

"Kulağa her zamankinden daha keskin ve samimi geldi." North merdiven boşluğunda durdu. "Theo... Bana ihtiyacın olursa konuşmak için buradayım."

Gerçek şu ki, North'a güvenebileceğimi biliyordum. ... yani, herhangi bir şeyle. Ama kardeşimin beni rahatsız ettiği gerçeğini dile getirmek istemiyordum ve ona Sarah'nın S. M. Brodie olduğunu söyleyemezdim çünkü bu benim sırrım değildi.

Ama... "Bir içki içerken açıklarım."

Beş dakika sonra, her birimiz elimizde birer viskiyle kalenin sessiz bir salonunda oturuyorduk. "Bayan Howard nasıl?" Önce ben sordum.

North'un ağzının köşesinde karasevdalı bir kıvrım belirdi. "O mükemmel. Onun kusursuzluğu karşısında mutluluktan uçuyorum."

Gözlerimi devirdim çünkü beni kızdırmak için kasıtlı olarak duygusal davranıyordu. "Senin aşk acını dinlemek için birden fazla içkiye ihtiyacım olacak."

"Siktir git," dedi North kin gütmeden. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Arkadaşıma bakarak omuz silktim. "Ben... şey, kendi senaryolarımı yazmakla ilgili her zaman bir kuralım olduğunu biliyorsun, ama aynı zamanda yazar tikanıklığıyla mücadele ettiğimi de biliyorsun."

"Evet." North öne doğru eğildi. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Hayır. Ama... S. M. Brodie kitapları... Bir haftada dokuz tanesini okudum."

Soru sormak için bir kaşını kaldırdı.

"Çok iyiler, North. Çok iyiler. Yazar... bana ulaştılar ve ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordular."

ve ben onları geri çevirdim." "Ama şimdi yeniden mi düşünüyorsun?"

"Evet ama istediğim için mi yoksa kendime ait bir şey yazamadığım için mi emin değilim."

"Ya her ikisi de ise?"

"Kendi şovlarımı yazdığım için kendimle gurur duyuyorum. Ciddiye aldığım tek şey bu, bilmiyor musunuz?"

Kuzey sırtışıma karşılık vermedi. "Ciddiye aldığınızı itiraf etmekten korkmadığınız tek şey bu, demek istiyorsunuz."

Bir öfke patlaması beni gafil avladı ama onu geri ittim. Eğlenen ses tonumun bir sınırı vardı. "Bu gece bana psikanaliz yapma. Pek havamda değilim."

Arkadaşım beni dikkatle inceledi. "Kitapları uyarla, Theo. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca seni hiç bu kadar dalgın ya da gergin görmemiştim. Başkaları bunu görmeyebilir ama ben görüyorum. Ve bir amaca ihtiyacın var yoksa her zamankinden daha da büyük bir hıyar olacaksın. Kitapları uyarla. Uyarlama olup olmaması kimsenin umurunda değil. Özellikle de senaryoyu sen yazarsan."

"Peki ya yazar senaryoyu yazmama yardım etmek isterse?"

Kuzey homurdandı. "Cehennem onları onarsın derim." Kıkırdadım. "O kadar da kötü değilim."

"Senin etrafında birazcık bile vakit geçiren herkesin kalın bir deriye ihtiyacı var Cavendish."

"Görünüşe göre arkadaşın seni iyi tanıyor."

Sesi duyunca donakaldım. Sol tarafımıza baktığımda Sebastian'ı Aria'nın yanında görünce irkildim. Bir an için onu dört yıl sonra gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki konuşmadım. Biraz daha yaşlı olsa da aynı görünüyordu. Ben annemize çekmişken, o babamın görünüşünü miras almıştı. Ben daha açık tenliyken o esmerdi. Babamızınkine çok benzeyen siyah gözleri bana dik dik bakıyordu. Bir zamanlar kahramana taptığım çocuktan hiçbir iz yoktu.

Bu beni sersemliğimden kurtardı. "Ne yapıyorsun burada?" Suçlayıcı bakışlarım Aria'ya yöneldi çünkü belli ki

onu içeri almıştı.

Aria'nın kaşları birbirine çatıldı. "Kardeşin ailevi bir acil durum olduğunu iddia ediyor."

Sebastian'a ters ters bakarak, onu azarlamak istedim. Onu fiziksel olarak kaleden dışarı atmak istedim. Ancak kimsenin benim, onun ya da ailemiz hakkında bir şey bilmesini istemiyordum. İfademi düzelterek yavaşça ayağa kalktım. "Odamda konuşalım."

North'a başımı salladım ve arkadaşım endişeyle bana baktı. Aria'ya bir kez daha başımı sallayarak salondan çıktım, kardeşimi arkamda hissediyordum.

"Theo-"

"Odama gidene kadar konuşma."

Aramıza gergin, soğuk bir sessizlik çöktü. Ona gizlice bakmak istedim ama bakışlarımı önümde tutmaya kendimi zorladım ve kendimi toparlamak için zaman kullandım. Onun gelişle ne kadar öfkelendiğimi görmesine izin veremezdim.

Odama girer girmez, bir koltuğa rahatça oturmak için adımlarımı attım. Bacaklarımı çaprazlayarak ona tembelce bir işaret yaptım. "Belli ki bir amaç için gelmişsin."

Sebastian kravatını düzeltirken yüzünü buruşturdu. Üniversiteden mezun olduğundan beri kardeşimi üç parçalı takım elbise dışında bir şey giyerken görmemiştim. Sol kolu yanına düşmeden önce yüzük parmağında altın bir alyans parlıyordu. Tabii ya. İki yıl önce evlendiğini neredeyse unutmuştum. Gazetelere göre, bir iş arkadaşının kızıymış. Sebastian'dan on yaş küçük. Çok da güzelmiş. Muhtemelen onunla uygun bir geçmişten geldiği ve ona çocuk verebilecek kadar genç olduğu için evlenmişti. Aşk olduğundan şüpheliydim.

North ve Aria aşkın gerçek olduğunu düşünebilirler ama birkaç yıl içinde yanıldıklarını anlayacaklardır.

"Babamı görmek için Londra'ya dönmene ihtiyacım var." Sanki bir el boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim.

Sebastian sessizliğimi kayıtsızlık olarak algıladı. Öfke yanaklarını kızarttı ve bir adım öne çıktı. "Geçmiş arkamızda bırakmanın zamanı geldi Theo. Babamın bize ihtiyacı var. Karım hamile."

İş çok zor ve her ne kadar burada olup sizden bunu istemekten nefret etsem de... Her şeyi tek başıma yapamam."

Bir an için adamı değil çocuğu gördüm ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Başka bir anıyı zihnimde ön plana çıkmaya zorladım. Duygularımı bir kenara ittiği. Benim yerime babamı korumasını. Bir dakikamı aldı ama boğazımdaki görünmez yumruğu çözdüm. "Tohumunu ektiğin için tebrikler" derken sesimin etkilenmemiş gibi çıkmasına minnettardım. Umalım da erkek olsun." Cavendish vikontluğu hâlâ sadece erkek bir varise miras kalabilen asalet unvanlarından biriydi.

Sebastian'ın yüzü tiksintiyle gerildi. "Bazen karşımdaki adamın küçük kardeşimle aynı kişi olduğuna inanamıyorum."

"Komik, ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Yüzünü buruşturmaya cüret etti. "Theo... Seninle hatalar yaptığımı biliyorum."

"Eski haberlerin üzerinden geçmeyelim. Artık umurumda değil."

"Eğer bu doğru olsaydı, babamı affederdin. Beni affederdin."

"Unutmak varken neden affedeyim?"

"Sen bir domuzsun," diye tükürdü Sebastian. "Ve hamile karımı Londra'da bırakıp senin peşinden serseri bir çocukmuşsun gibi koşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"O zaman evine, zavallı karının yanına git."

"Ne yazık ki, babama seni geri getireceğime söz verdim."

"Bu sözünü bozman gerekecek Sebastian. Çünkü seninle Londra'ya dönmektense, Grease'in "Summer Lovin'" şarkısının müzik setinde sürekli çaldığı bembeyaz bir odada uzanırken vücudumun her santimini Carolina Reaper biberlerinin suyuna batırılmış akupunktur iğneleriyle deldirmeyi tercih ederim."

Ağabeyim uzun uzun iç geçirdi. "Bu akşam keyfinin yerinde olmadığını görebiliyorum, o yüzden sabah döneceğim. Köydeki Gloaming'de kalıyorum ve sen benimle eve gelene kadar buradan ayrılmayacağım."

Birkaç dakika sonra Sebastian gitmişti ve kalp atışlarım hâlâ yavaşlamamıştı.

Düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika daha beklerken parmaklarım kolçağa vuruyordu. Sonra neredeyse sandalyeden sıçradım ve odadan çıktım.

Bugünkü işini bitirmiş olma ihtimali vardı ama yine de kontrol etmeye değerdi. Önce üst katı aradım ama hiçbir iz yoktu. Sadece birinci katta, bir temizlikçinin arabasının personel asansöründe kaybolduğunu gördüğümde şansım yaver gitti.

"Bekle!" Seslendim.

A el durdu ve kapı gelen Kapanış, ama için Hayal kırıklığına uğradım, asansörden inen Sarah değildi.

Koyu renk saçlı bu genç kadın bana çapkın bir gülümseme verdi. Yeni miydi? "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Uh, Evet. Ben bakıyor için senin meslektaşım. Sarah McCulloch."

"Oh." Sarah'ya olan ilgimden dolayı şaşkın görünüyordu. "O artık burada çalışmıyor."

Şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordum.

Hizmetçi omuz silkti. "Sarah işi bıraktı." "Ne zaman?"

Kız öfkeli ses tonum karşısında bembeyaz kesildi ve ben bile sesimin ne kadar sinirli çıktığına şaşırdım. Sarah'nın tek kelime etmeden çekip gitmesi beni daha da öfkeliendirmişti.

"Geçen hafta onun son haftasıydı." "Nerede o?"

"Oh. Ben ... bunu size söyleyebileceğimi sanmıyorum, efendim."

Cebimi karıştırarak önce cüzdanımı, sonra da yüz sterlinimi çıkardım ve ona uzattım. "Şimdi bana söyleyebilir misin?"

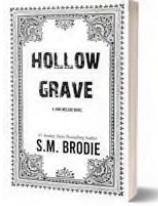
Açgözlülükle paraya baktı ve sonra yanımdan geçip gitti. Omzumun üzerinden baktığımda koridorda yürüyen başka bir hizmetli gördüm. Ona dönerek, "Kararını ver" dedim.

Hizmetçi parayı hızla elimden kaptı ve cebine attı. "Bayan Hutchinson'a Gairloch'ta bir kır evinde kaldığını söylerken kulak misafiri oldum. Adını Haven's View Cottage koymuş."

Memnuniyet öfkemi yatıştırdı ve topuklarımın üzerinde dönmeden önce ona başımı salladım. Görünüşe göre yapmam gereken bazı Google Haritalama ve paketleme işleri vardı.

Dört

SARAH

Gairloch, Scottish Highlands

TGairloch Plajı'nda ilk kez yürüdüğümde aşık oldum. O zamanlar ılık bir bahar günüydü, kumlar son derece yumuşak ve altın rengindeydi, kıyıya yakın sular ise sahilin bu kısmına vuran ılık Gulf Stream nedeniyle canlı bir turkuaz rengindeydi. Sahilde sadece büyükbabam ve ben vardık ve huzurun, gerçek huzurun böyle bir şey olduğunu düşünüyordum.

Sanırım Loch Gairloch'a bakan uçurumdaki küçük kulübemi satın aldığımda aradığım şey buydu.

Kulübeye vardığımda Jared'le vedalaşmamın acısını hâlâ üzerimden atamamıştım ve o gece uyuyana kadar ağladım. Ancak ertesi sabah, yeni evimi ve orada bulmayı umduğum kelimeleri kucaklamaya kararlı bir şekilde uyandım. Biraz temizlik yaptıktan sonra market alışverişine çıktım ve hatta daha kuzeye giderek haftalık pazar kurulan bir köyden alışveriş yaptım. Şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Döndüğümde yeni kitabıma gömüldüm.

Kır evi iki yatak odalı, orta yüzyıldan kalma bir bungalovdu ve geniş pencerelerinden muhteşem bir manzarası vardı. Masamı oturma odasına, manzaraya bakacak şekilde kurdum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Juno'nun kıyıdaki dünyasına kendimi kaptırdım.

Dundee şehri. Kendimi iyi hissettim. Buraya gelmekle doğru kararı verdiğimi hissettim.

Ancak bugün, yazmaya ara verip zihnimi boşaltmak için sahilde yürümeye karar verdiğimde, arabadan inerken bacaklarımın biraz titrediğini fark ettim. Şimdi, bu nadir, muhteşem güneşli Ekim gününde sahilde oturduktan yirmi dakika sonra, harika hissetmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Fiziksel olarak. Suya baktım, turkuazdan gök mavisine geçişini izledim, gözlerim sağımda, şurada burada uçurumun yukarısındaki beyaz evlerle dolu kıyı şeridinde ve solumda engebeli tepeler topluluğunda gezindi. Titreyen bir elimi kaldırarak avuç içimi nemli alnıma bastırdım ve nefesimin altında homurdandım.

Belki de markette bir böcek kaptım. Kulübeye dönsem iyi olacak.

Artık çok zayıf olan bacaklarımın üzerinde doğruldum ve sahil boyunca ilerledim. Arabama ulaştığımda kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Başım çatlayacak gibiydi ve midem bulanıyordu.

Küfürler mırıldanarak arabaya bindim ve sahil boyunca ilerlerken başımın döndüğünü fark ederek paniğe kapılmamaya çalıştım. Bungalov evim Gairloch'un merkezinden uzaktaydı, sahil yolunun hemen dışındaydı ve loch manzarasının tadını çıkarmak için birkaç evin inşa edildiği tepelere doğru küçük bir dolambaçlı yol vardı. Yanımdaki evin sahibi olan yaşlı kadın bahçesindeydi ve ben arabadan inerken bana el salladı. Ben de ona gönülsüzce el salladım ve tam zamanında kulübeye girip banyoya ulaştım ve hemen kahvaltımı kustum.

Midemden atabileceğim kadarını attıktan sonra, öncekinden daha da titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım. Oda dönerken vücudum ürperdi ve saçlarım enseme nemli bir his uyandırdı. Başımdaki gümbürtü, baş dönmesiyle birlikte konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Bu nasıl bu kadar çabuk gelmişti?

Tökezleyerek yatak odama girdim, beceriksizce ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa yüzüstü uzanmadan önce montumu ve kazağımı çekiştirdim.

HER YERDE YANGIN VARDI. Dışarı çıkamadım. Ve cehennemin bekçisi gibi beliren, en az iki yüz metre boyunda devasa siyah bir iblis vardı. Bana doğru hamle yaptı ve ben çığlık attım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

Yavaş yavaş görüşüm karanlığa alıştı ve nerede olduğumu hatırladım. Oda henüz bana pek tanıdık gelmiyordu ama yeni bungalovumdaki ana yatak odası olduğunu anladım. İşte o zaman yavaş yavaş diğer her şeyin farkına vardım. Ter vücudumu sıırıslıklam etmişti. Cildim yanıyordu ve başım hala ateş kabusumdaki şeytan kafatasımın içinde davul çalıyormuş gibi çarpıyordu.

Burnum ve başım tıkalı gibiydi ve saate bakmak için hareket ettiğimde uzuvlarım et, kas ve kemik yerine taştan yapılmış gibiydi. Kendimi zorlayarak yataktan çıktım, kendimi sabitlemek için bir avucumu duvara yaslamak zorunda kaldım. Oturma odasına gitmem ve telefonumu almak için çantama uzanmam normalden iki kat daha uzun sürdü. Kendimi en son ne zaman bu kadar kötü hissettiğimi hatırlayamıyordum. Ekranı baktığımda saatlerdir uyuduğumu gördüm. Saat akşamın dokuzuydu.

Suya ihtiyacım vardı, bu yüzden kalkıp mutfaktan bir bardak almak için kendimi zorladım. Ayrıca zorla biraz parasetamol içtim ve üzerime bir gecelik giydim. Hava gecelik giymek için uygun değildi ama göğsümdeki deriye bir dokunuş bana zaten bildiğim şeyi söyledi. Ateşim vardı.

Bu durum birkaç saat sonra tekrar titreyerek uyandığımda hiç bu kadar açık olmamıştı. Yatağımda zavallı bir şekilde kıpırdandım, yorgan kılıflarını üzerime çektim, bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm ve bunun ateşimin yakında düşebileceği anlamına gelmesini umuyordum.

UYUŞTURULMUŞ HİSSETTİM.

Oda dönmeyi bırakmıyordu ve ertesi sabah yatağında sefalet içinde yatmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ateşim düşmemişti, baş ağrım geçmemişti ve bilincim sürekli gidip geliyordu. Muhtemelen Jared'i aramam gerektiğini biliyordum. Çocukken grip olmuşum ve bu da aynısını hissettiriyordu. Bu sadece kötü bir soğuk algınlığı değildi. Gerçekten iyi değildim. Ama kendimi zorlukla hareket ettirebiliyordum.

Yap şunu Sarah, Jared'in sesini duydum. O telefona git ve beni hemen ara.

İnleyerek yuvarlandım ve tam ağır kolumu telefona uzatıyordum ki bir çarpma sesi kulübede yankılandı.

Bu benim kafam mı? Bir iniltiyle düşündüm. Çarpma devam etti.

Sonra... "Sarah? Sarah McCulloch?"

Bu ses neden tanıdık geliyordu?

"Burada olduğunuzu biliyorum çünkü komşunuz sizi içeri girerken gördüğünü ve dünden beri dışarı çıkmadığınızı söyledi."

Bir şekilde yataktan kalktım ve o tanıdık lüks aksanın uzun yolculuğundan ve burada olsam iyi olacağından bahsetmesini dinledim. Dünya döndükçe mide bulantısı artıyordu ve bungalovdan ön kapıya doğru tökezleyerek ilerlerken kendimi gelmiş geçmiş en kötü fırtınada bir geminin güvertesindeymişim gibi hissediyordum.

Titreyen parmaklarımla, kilitlemeyi unuttuğumu fark ettiğim bir kapıyı açtım.

Ve kapımın önünde Theo Cavendish duruyordu.

"Oh, harika," diye mırıldandım görüşümün kenarlarında siyah noktalar gezinirken. "Tam bir halüsinasyona doğru ilerliyorum."

"Yüce Tanrım," dediğini duydum tüm ışıklar kapanmadan hemen önce.

Beş THEO

THaven's View Cottage'a vardığımda olmasını beklediğim son şey ev sahibinin kapıyı açmasıydı ve kollarımda bayıldı. Sarah'nın gözleri kapanırken ve dizleri bükülürken ona doğru hamle yaptım. Onu yerden kaldırırken, keskin gözlem yeteneklerimi kullanarak Sarah'nın hasta olduğunu çıkardım. Terden sıırsıklam olmuştu, cildi ateş içindeydi ve şu anda bilinci yerinde değildi. Eğilerek bir kolumu dizlerinin altından geçirdim ve onu kaldırdım. Onu bungalovun içine taşıyarak yatak odasını ararken ne kadar hafif olduğunu fark ettim. Orta boylu olmasına rağmen, küçük ve kırılğan görünüyor ve hissediyordu.

İki yatak odası vardı ama perdeleri buruşuk olan ve komodinin üzerindeki yarısı boş su bardağı bana buranın Sarah'nın olduğunu söyledi. Onu yatağa yatırdım, henüz uyanmadığı için kalbim biraz hızlı atıyordu. İnce geceliğinin göğsünden aşağıya doğru çekildiğini ve neredeyse göğüs uçlarını ortaya çıkardığını fark edince kayışını çekıştirdim ve mütevazılığını geri kazandım. İhtiyacı olan son şey yabancı bir adamın onu süzmesiydi. Bilinci yerinde olmadığı için titriyordu, ben de yorganını üzerine çektim.

"Sarah?" Terden sıırsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekerek mırıldandım. "Sarah, bilincin yerinde mi, küçük fare?"

Uykusunda inledi ve ben de bir küfür savurdum. Bakıcılık yapmayalı yıllar olmuştu ama mecburdum. Arka cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bölgedeki doktorları araştırdım. Küçük köyde bir sağlık ocağı olduğunu öğrenince şaşırdım ve onları aradım.

"Gairloch Sağlık Merkezi, ben Jan," diye cevap verdi bir kadın.

"Ah, evet, günaydın. Az önce arkadaşımın Gairloch'taki evine geldiğimde onu bir şeyle boğuşurken buldum. Az önce bayıldı ve onu uyandıramıyorum."

"O bizim hastamız mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım buraya taşınalı çok olmadı."

"Adı ve doğum tarihi nedir?"

Sen?"

Küçük farenin gözleri aniden açıldığında sabırsızlığı arttı. Ateşten sırlanmışlardı. Bir iniltiyle tekrar kapandılar. Durumu kötüydü. "Sarah McCulloch. Ben... Korkarım doğum tarihini bilmiyorum."

"Adres?"

"Haven's View Cottage."

"Ah, evet, Bayan McCulloch az önce bize kaydoldu."

Tanrıya şükür. "Ev ziyaretleri yapıyor musunuz?"

"Bir doktorla konuşurken sizi beklemeye alayım."

Uzanarak parmaklarımın arkasını Sarah'nın alnına bastırdım ve sanki serinlemek istercesine dokunuşuma doğru itti. Telefonda kalarak koridorun karşısındaki banyoya doğru yürüdüm ve bir yüz bezi buldum. Üzerine buz gibi su döktükten sonra sıktım ve Sarah'ya geri götürüp dikkatlice alnına koydum.

Uykusunda iç çekiyor gibiydi. Parmaklarımı kızarmış yanaklarında gezdirerek, "Zavallı küçük fare," diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Ah, evet?"

"Sarah henüz uyanmadı mı?"

"Gözlerini açtı ama çevresinin farkında değildi ve tekrar bayıldı."

"Tamam. Dr. Garroway ev ziyareti yapacak. Önümüzdeki yarım saat içinde orada olacak."

İçimi bir rahatlama kapladı. "Mükemmel, teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra ne yapacağımı bilemez bir halde hastanın başında dikildim.

"Hayır," diye inledi Sarah ve sonra ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Ses tonu sıkıntılıydı.

Yatağın üzerine eğildim ve avuçlarımı başının iki yanındaki yastığa bastırdım. "Küçük fare, sen iyisin," diye mırıldandım kulağına.

"Hayır, yapma. Lütfen yapma."

"Sarah, her neredeyse, bu gerçek değil. Ben buradayım. Sen iyisin."

Gözleri açıldı, hâlâ hastalıktan buğulanmıştı ama tanıdık gelmişti. "Bay Cavendish?" diye mırıldandı.

Alaycı bir şekilde sırttım. "Sanırım bana rahatlıkla Theo diyebilirsin, küçük fare."

"Sakin... sakın... bana... öyle deme." Gözleri tekrar kapandı ve ne kadar hasta olduğunu görüp telaşlanmasaydım çok eğlenirdim.

Neyse ki, kapı çalınmadan önce sadece on dakika daha başucunda gergin bir şekilde beklemek zorunda kaldım.

Uzun boylu, yaşlı ve çok uzun bacaklı bir beyefendi diğer tarafta duruyordu. "Ben Dr. Garroway," dedi bana neredeyse benimki kadar havalı bir aksanla.

"Dr. Garroway, ben Theo. İçeri gelin. Sarah bu tarafta." Kapıyı arkasından kapattım ve onu takip etmesini işaret ettim.

"Hastayı yeni bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordu arkamdan.

"Yarım saatten az bir süre önce geldim. Bana kapıyı açtı ve kollarımda bayıldı."

Sarah'nın yatak odasına girer girmez kenara çekildim ve Dr. Garroway yatağa doğru yürüdü.

"Ne kadar zamandır böyle olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu eğilip göz kapaklarını hafifçe kaldırarak kalem ışığıyla gözlerini kontrol ederken. Kadın inledi ve adamın elini uzaklaştırmaya çalıştı.

"Üç gün önce yeterince iyi olduğunu varsayıyorum. Çok konuşkan komşusuna göre, o zaman gelmiş." Yan komşumuz olan yaşlı kadın hakkında Sarah'yla konuşmam gerekecekti. Beni Adam'dan tanımıyordu ama üç gün önce geldiğinden beri Sarah'nın tüm seyahat programını neredeyse bana anlatmıştı.

Doktor bana kaşlarını çatarak bir bakış attı ama Sarah'ya dönmeden önce bir şey söylemedi. Önce kalp atış hızını, sonra da ateşini kontrol etti.

"Hmm." Doğruldu ve bana baktı. "Ateşi 39° C. Biraz daha yüksek olsa hastaneye yatırılmasını önerirdim ama şimdilik gözünüz üzerinde olsun. Ateşini ölçmek için termometreniz var mı?"

Başımı salladım.

"Bunu sana bırakıyorum o zaman." Yatağın başucuna koydu. "Ateşi 39,4°'yi geçerse ya muayenehaneyi tekrar arayın ya da NHS 24'ü arayın."

"Grip mi oldun?"

"Evet, sanırım öyle." Doktor içini çekti. "Korkarım bölgede oldukça kötü bir salgın var. Yaşlılardan birkaçı hastaneye kaldırıldı. Sarah salgından oldukça kötü etkilendi, ama genç ve kayıtlarına göre solunum problemi geçmişi yok, bu yüzden salgınla mücadele edebileceği konusunda iyimserim. Bol miktarda sıvı içtiğinden emin olmanız gerekecek, bu onu uyandırmak anlamına gelse bile. Bir parça tost bile olsa bir şeyler yemesini sağlamaya çalışın."

Taşıdığı dosyadan bir kalemle birlikte bir bloknot çıkardı ve karalamaya başladı. "Yolun hemen yukarısında bir eczane var." Köyün genel yönünü işaret etti. "İşte parasetamol için bir reçete." Doktor reçeteyi bana uzattı ve en sonunda bu oyunu oynamak zorunda kalacağımı anladım.

Bu yabancıya bakıcılık yapmak. "İçinde elektrolit bulunan spor içecekleri de yardımcı olacaktır. Sıvıların iyileşme hızında ne kadar önemli olduğunu tekrarlayamam."

"Sıvılar." Reçeteye bakarak başımı salladım. "Ben bunları almaya giderken o iyi olacak mı?"

"Yolun hemen yukarısında," diye tekrarladı Dr. Garroway. "Ve unutmayın, ateşi yükselirse arayın."

Lanet olsun. Küçük bedenine ve kızarmış yüzüne baktım. Nasıl olmuştu da bu insandan ben sorumlu olmuşum?

Kendimi içine düşürdüğüm çıkmazdan dolayı duyduğum hafif öfkeyi bir kenara ittim ve Sarah McCulloch'un hastanelik olmamasını sağlama işine koyuldum. Ailesini aramalı mıyım diye düşündüm ama sonra büyükbabasının yakın zamanda öldüğünü hatırladım. Bir kuzeni vardı ama adını hatırlayamadım. Telefonunun şarj edilmesi gerekiyordu, bu yüzden parasetamol ve biraz yiyecek aldıktan sonra şarj etmek için geri döndüm. Maalesef şifresi vardı, bu yüzden daha uygun bir bakım sağlayıcısı olabilecek birini aramak için rehberine bakamadım.

Bunun yerine küçük mutfığa alışmaya çalıştım ve bir bardağa su, diğerine de elektrolitlerle dolu bir sporcu içeceği doldurdum. Daha sonra Sarah'nın yanındaki yatağa tırmandım ve hafif ağırlığını bana yaslardım.

"Uyan, küçük fare."

İnledi. "Hayır."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hadi gel. Parasetamol ve biraz sıvı almanı istiyorum."

Sıcak yanağını boğazıma dayadığında bir inilti daha duydum. Şefkat gibi bir şey göğsümün biraz ağrmasına neden oldu. Görmezden geldim. "Kendi iyiliğin için seni sarsarak uyandıracağım küçük fare."

"Git buradan," diye mırıldandı daha da yaklaşıırken.
"Bunu sen istedin." Onu sarstım ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için onun şaşırtıcı yeşim yeşili bakışlarına yakalandığımı hissettim. Kaşları çatıldı. "Bay Cavendish?"

"Evet, daha önce de belirttiğimiz gibi, ben aslında Bay Cavendish'im. Şimdi" -kucağımdaki iki parasetamole uzandım- "açın ve bunları alın."

"Neden... neden buradasınız?"

"Bu başka bir günün tartışması. Hapları al." "N-ne onlar?"

"Parasetamol. Doktor ateşinizi düşürmek için her dört saatte bir iki tane almanız gerektiğini söyledi."

"Doktor. O şeyi ağzıma sokan o mu?" Kahkahalarımı bastırdım. "O şey bir termometreydi.

Merak etmeyin. Yabancı adamların durduk yere ağzına bir şeyler sokmasına izin vermem. Şimdi tabletleri al."

"İğrençsin," diye mırıldandı zayıfça, bu da sırtıtmama neden oldu.

Sonra dudaklarını ayırdı ve parasetamolü aldı.

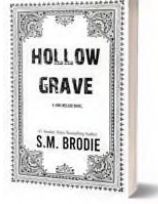
"Su. Geri dön." Bardağı dudaklarına bastırdım ve birazını yutmasına yardım ettim. Bir saniye sonra yüzünü buruşturdu ve geri çekilmeye çalıştı. "Hayır sevgilim, hepsini içeceksin."

Büyük bir çaba gerektiriyor gibiydi ama neyse ki içti. Sonra aynı hızla bana yaslanarak uykuya daldı. Yatağa uzandım, kızarmış göğsünün sakın nefeslerle yükselip alçalmasını izledim, kolum uyusuyordu. Karnım gurulduyordu. Benim de onun da yemeye ihtiyacı vardı.

Nedense kendimi kıpırdamaya zorlayamıyordum, çünkü geldiğimden beri onu en huzurlu gördüğüm an buydu.

Onunla biraz daha oturur, zorla beslemek için onu sarsarak uyandırmadan önce biraz daha dinlenmesine izin verirdim. Bu düşünceye kıkırdadım. Eğer benden daha önce hoşlanmadıysa, küçük fare iyileşene kadar benden nefret edecekti.

ALTI SARAH

A Tek yapmak istediğim uyumaktı. Bu yüzden o korkunç adamın beni uyandırıp durması son derece rahatsız ediciydi.

Boğazımdan zorla hap ve su geçirdi, sonra da tereyağlı kızarmış ekmeğin yavan dilimlerini çiğnetti. Onun Bay Cavendish olduğunu bilecek kadar bilinçliydim ama ona neden burada olduğunu soracak ya da niyetini sorgulayacak enerjim yoktu.

Ancak gece uyandım, titriyordum ve çok kötü titriyordum, bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü aniden Cavendish kapı aralığındaydı. Gözlerim karanlığa alışırken aceleyle yatağa doğru koştu ve buruşuk, uykudan kırışmış görüntüsünü hayal meyal fark ettim.

"Lanet olsun, küçük fare," diye mırıldandı. "Bir depremi başlatacak kadar titriyorsun."

"S-soğuk," diye geveledim, titrerken dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Belki de ateşin düşüyordur," diye mırıldandı.

Cavendish aniden yorganımı üzerinden attı ve yatağa oturdu. Alarm, şaşkınlığımı yarıp geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Vücut ısısı," diye açıkladı şaşırtıcı bir sabırla. "Yan dön ve hoşlandığın biriymişim gibi davran."

"Ben öyle düşünmüyorum." Bu adamı tanımadığımı hatırlayacak kadar aklım başımdaydı.

"Hasta bir kadından faydalanmak için en kötü türden bir ahlaksız olmam gerekir. Ve ben aslında bir ahlaksız olsam da, en kötüsü değilim. Sana söz veriyorum, sadece seni ısıtmak istiyorum. Hepsi çok masumca. Ama istersen yataktan çıkarım."

Ona biraz olsun güvenecek kadar ısınmak istiyordum, bu yüzden yan döndüm. Koluyla beni sarıp kendine doğru çekerken sarsıldım. Yorganı tekrar üzerimize çekti.

Şaşkınlığıma rağmen vücudunun sıcaklığı benimkine de geçti ve titremem tamamen geçmese de kendimi daha sıcak hissettim.

"Uyu sevgilim," diye mırıldandı Cavendish saçlarıma sarılırken.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda pencere kaplamasındaki çatlaklardan içeri sızan güneş ışığıyla karşılaştım. Zihnim daha berraktı ve kendimi kontrol ettiğimde hala terden yapış yapış olmama rağmen ateşim olmadığını fark ettim. Elimi göğsüme bastırdım ve cildim eskisinden çok daha soğuktu.

Rahatlayarak nefes almaya çalıştım ve burnumun ne kadar tıkalı olduğunu fark ettim. Başım da hâlâ ağrıyordu. Yutkunduğumda da canım çok acıyordu.

Dün geceyle ilgili bir anım aklıma geldi.

Theo Cavendish buradaydı... ve benim yanımdaki bu yatakta yatmıştı.

Hayır.

Bu doğru olamaz.

Olabilir mi?

Bir iniltiyle ayağa kalktım ve oda sallandı ama eskisi kadar kötü değildi. Ancak bu hareket burnumda bir gıdıklanma yarattı ve hapşırdım. Hiç hoş değildi. Bir mendile ihtiyacım vardı. Bakışlarımı komodine çevirdiğimde taze bir bardak portakal suyu, iki parasetamol ve bir kutu mendil görünce şaşırdım.

Akan burnumu henüz silmiştım ki tanıdık, derin ve son derece havalı bir ses, "Ah, güzel, uyanmışsın." dedi. Kafamı kaldırdığımda Cavendish'in odaya girdiğini gördüm, tamamen giyinikti ve saçları sanki duş almış gibi hafif nemliydi. İyi uyumuş görünüyordu ve hiç de dağınık değildi. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu adam dün bütün gününü ve dün geceyi benimle ilgilenerek geçirdi. Neden? Kafam karışmış bir halde kalın ve tok bir sesle cevap verdim: "Sanırım ateşim çıktı. Burada ne işiniz var?"

"Bunu test edelim, olur mu?" dedi ve komodinin üzerindeki bir şeye uzandı. Bunun bir termometre olduğunu fark ettim. "Kapıyı aç."

Titreyen ellerimle ondan aldım ve aleti ağzıma soktum. Birbirimize baktık, onun bakışları araştırıyor, benimkiler sorguluyordu, ben aleti bip sesi çıkarana kadar beklettim. Çıkarıp dijital ekranı okudum. "37.3° diyor."

"Tebrikler küçük fare, ateşin düştü." "Yaşasın," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Sesim cehennem gibi geliyor."

"Evet, öyle. Ama en kötüsü geride kaldı." Parasetamolü işaret etti. "Bunları al, iç, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Sen... dün gece burada benimle mi uyudun?" "Oldukça kötü titriyordun, ben de vücut ısını sağladım. Neredeyse hemen ısındınız." Sırıttı. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Gözlerimi devirmeye çalıştım ama canım acıdığı için vazgeçtim. "Bende olan şeyi kapmaktan endişelenmiyor musun?"

"Grip olmuşsun. Doktor bölgede bir salgın olduğunu söyledi."

İnleyerek yastığıma yaslandım. Eminim geçen gün markette yakalamışımdır. Her yer insanlarla doluydu. "Ve sen yakalanmaktan endişe etmiyor musun?"

Cavendish omuz silkti. "Olağanüstü bir bağışıklık sistemim var. En son ne zaman hasta olduğumu hatırlamıyorum. Neredeyse tüm ekibin hastalandığı birkaç film setinde bulundum ve yine de "-kendini işaret etti

- "Hiçbir şey. Bir at kadar sağlıklı."

"Peki. Ama burada ne yaptığını açıklayabilir misin? Onca insan arasında benimle ilgilenen kişinin sen olması biraz gerçeküstü."

Cavendish kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kitaplarınızı okudum. Oldukça iyiler. Senaryoyu yazmaya geldim."

Şok beni yastığa yapıştırdı. Bununla başa çıkabilecek kadar iyi değildim. "Menajerim bir yapımcının gönderdiği sözleşmeyi okuyor. Neredeyse anlaşma sağlandı."

"Neredeyse" önemli bir kelime. Bu işler sonsuza kadar sürer. Ama bu konuşmayı daha sonra yapabiliriz. Şu anda grip olmuşsun ve iyileşmen gerekiyor. Ve bir şeyler yemelisin."

"Neden?" Bu adam herkese umursamaz bir çekicilikle ve eğer benim gibi şanssızsanız biraz da kibirli bir alaycılıkla davranan biriydi. Neden benimle ilgileniyordu ki?

Sorumu anlayan Cavendish odayı işaret etti. "Burada sizinle ilgilenecek başka biri var mı?"

Jared'i arayabilirdim ama bu onu çiftlikten uzaklaştıracaktı ve onun da orada olması gerekiyordu. "Karşılığında ne istiyorsun? Uyarılama hakları mı?"

Bakışları daraldı ve ağzını açtıktan sonra sanki daha iyi düşünmüş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Aramızda gergin bir sessizlik geçtikten sonra tembelce, "Yemek yemelisin ve sonra ayakta durabiliyorsan bir duş almanı öneririm, küçük fare."

ÇOK GEÇMEDEN Cavendish'in benim için hazırladığı kızarmış yumurtalı ekmekten küçük ısırıklar aldım, bir yandan da gözüm ondaydı. Yatağımın yanına oturmak için odaya bir sandalye çekmişti ve şimdi nöbet tutuyor, kahvaltının her lokmasını yediğimden emin oluyordu. Her şey gerçeküstü olmaya devam ediyordu. Ayrıca, konuşmadan sürekli ona baktığınızda kıvranmayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım ve garip bir şekilde, kendimi ona bakmaktan neredeyse zevk alırken buldum. Cavendish etkilenmemiştir.

Kahvaltıyla döndüğünde biraz daha somurtkandı ve bana art niyetli bir şekilde baktığını söylediğimde duygularını incitmiş olabileceğimi hissettim. Ama bu doğru olamazdı. Beni hiç kimsenin gerçekten incitebileceği bir tip olarak görmemiştir. Ya da kendisi için bir çıkarı olmadıkça başka bir insanla ilgilenecek biri.

Kitaplarımı severdi.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu göstermemeye çalıştım. Her ne kadar hıyarın teki olsa da, çalışmalarına hayran olduğum yetenekli bir hıyardı.

Ve kitaplarımı sevdi.

Neredeyse bir dilim tost ve yumurtanın tamamını yemiştir ki tekrar midem bulanmaya ve bitkin hissetmeye başladım. "Benden bu kadar."

Cavendish başını salladı. Bir bacağına diğerinin üzerine atmış, ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, sanki gripli bir yabancıyla ilgilenmek normal bir olaymış gibi son derece rahat bir şekilde oturuyordu.

Garip bir şekilde, yabancı gibi hissettirmede. Alanıma girdiği için kendimi tehdit altında hissetmiyordum ya da dün gece bana sarıldığı için garip hissetmiyordum. Normalde, kişisel alanıma yabancı bir adamın girdiği düşüncesi bile beni utangaç kasılmalara sürüklerdi.

"Evet, öyleyim," diye ısrar ettim, tabağı yatağın üzerinde kendimden uzağa iterek.

"İki ısırığın kaldı. Yapabilirsin. Uslu bir kız ol." Ona kaşlarımı çattım. Patronluk taslayan pislik.

Dudakları seğirdi. "Yiyecek ve sıvılar daha hızlı iyileşmenize yardımcı olacaktır."

Bilgisayarımda henüz başlamış olan taslağımı ve yaklaşan son teslim tarihini düşününce tabağı isteksizce geri çektim ve kalanını hızla mideye indirdim. Cavendish tabağı almak için uzandığında daha yeni bitirmiştım ki burnumda şiddetli bir gıdıklanma hissettim. Aceleyle bir mendile uzandım ve hapşırığımı Cavendish'in menzilden çıkmasına yetecek kadar tutmayı başardım.

Sonra da olimpiyat sporu yapar gibi hapşırdım. O kadar çok sümük vardı ki, burnumu ve yüzümü silmek için çabalarken ölmek istedim. Fiziksel erkek mükemmelliğinin bir örneği olan Saygıdeğer Theodore Cavendish'in en kötü halime tanıklık etmek için burada olduğunu aniden öğrenince yanaklarım kızardı. Şu anda muhtemelen biri beni sıcak, balgamlı bir bataklıktan kurtarmış gibi görünüyordum.

Cavendish odadan çıkarken, "Bu kadar küçük bir şeyden bu kadar gürültü çıkabileceğini bilmiyordum," diye alay etti. "Biraz uyu. Birkaç saat içinde döneceğim ve sonra seni temizlemeye bakacağız."

Şaşkın ve mahcup bir halde yatağıma geri kaydım ve yüzümü yastıklara gömdüm. Yorgunluk beni uykunun derinliklerine çektiği için onun devam eden varlığından utanmak ya da şaşkınlık duymak için uzun zamanım olmadı.

Birkaç saat sonra Cavendish beni uyandırdığında kendimi huysuz ve keyifsiz hissederek "İSTEMİYORUM" diye homurdandım.

"Yıkanırsan kendini daha iyi hissedersin, küçük fare."

Bana taktığı isme kızmıştım ama ona bana böyle demeyi bırakmasını söylemekten vazgeçmiştim. Sanırım Cavendish'e bir şeyi yapmamasını söylediğinizde, onu yapmaktan sapıkça bir zevk aldığını çok çabuk fark etmiştim. Tam bir çocuk. "Bacaklarımın buna dayanacağını sanmıyorum."

"Eğer bu doğruysa, hemen yatağına dönebilirsin. Hadi. Tuvalete gitmen gerekiyordur."

Bunu söyler söylemez mesanemde bir baskı hissettim. Lanet Nora.

"Peki." Yorganı güçsüzce kenara ittim ve geceliğimin eteklerini aşağı doğru itmek için acele ettim.

"Yardım edeyim." Theo kolunu uzattı.

İnatla, yardım almadan ayağına kalktım. Bacaklarım titriyor ve oda sallanıyordu. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki neredeyse şok olacaktım. Nefes nefese kaldım ve istemeden de olsa Theo'ya yaslandım.

Bir kolunu hızla sırtıma doladı ve nemli elimi avuçlarının içine aldı. "Gel şimdi, seni tuttum."

Bana yatak odasından çıkıp koridoru geçerek banyoya kadar eşlik ederken gösterdiği sabır ve kibarlığa sessizce hayret ettim. Saçlarım enseme yapışmıştı ve onları toplayıp yolumdan çekmek istiyordum. Ter koltuk altlarına yapışmıştı ve tıkalı burnumdan hiçbir şeyin kokusunu alamamam da, iki gün boyunca uyuduktan ve çoğunda ateşten terledikten sonra koktuğumu anladım.

Koku kötüyse bile Cavendish neyse ki bundan bahsetmedi. Beni banyoya götürdü. "Buradan iyi misin?"

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki, domates kırmızısı olduğumu biliyordum, bakışlarına karşılık veremeyerek başımı salladım. Piç kurusu benim utancıma kıkırdamaya cüret etti. "Peki. Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Kapıyı kapatır kapatmaz, titreyen parmaklarımı kullanarak kendimi tuvalete yerleştirdim. Orada olduğunu biliyordum,

Dinliyordum ama gidemiyordum. Sonunda mırıldandım, "Duyma menziline çıkabilir misin?"

"Mesanenin senin kadar utangaç olmasına neden şaşırmıyorum? Bu benim uzaklaşmam." Sesi gittikçe kısıldı, ta ki ben onu zar zor duyana kadar.

Kendimi rahatlatılabildim, bunu iç çekerek yaptım ve sonra özlemle duşa baktım.

Kararımı verdim, temizlendim ve titreyen bacaklarımla odayı geçip duşu açtım.

Cavendish'in sesi suyun gürültüsünü kestiğinde henüz birkaç saniye geçmişti. "Neler oluyor?"

"Duş alıyorum."

"İdare edebileceğini düşünüyor musun yoksa yardıma ihtiyacın varmı?"

"Kesinlikle olmaz!" Bana yardım etmesi fikri karşısında neredeyse ciyak ciyak bağıırıyordum.

Kapının ardından kıkırdadı. "Daha önce de çıplak bir kadın görmüştüm, küçük fare. Sorun değil."

Benim içindi! "Ben hallederim, çok teşekkür ederim," diye cevap verdim kibarca.

Ilık su vücudumda ne kadar harika bir his bıraksa da, kahvaltıdan aldığım küçük enerji deposunu yaktım. Kısa süre sonra başımın döndüğünü hissettim, bu yüzden saçlarımı yıkamakta acele ettim ve duştan çıkmak için beceriksizce davrandım. Küvetten çıkarken bacaklarım neredeyse kopacaktı ve kendimi sabitlemek için lavaboya tutunmak zorunda kaldım.

Bağırmış olmalıyım çünkü Cavendish'in sesi neredeyse endişeli geliyordu, "Orada her şey yolunda mı hayatım?" diye sordu.

Sevgi sözcüklerini ne kadar rahat kullanıyordu. "İyi... teşekkür ederim."

"Dolabınızdan temiz iç çamaşırları ve yeni pijamalar aldım. Onları geçirmemi ister misin?"

İç çamaşırlarımı karıştırdığı düşüncesiyle bolca kızarak vücudumu temiz bir havluya sardım ve

banyo kapısını açtı. Her şey düzgünce katlanmıştı ve avuçlarının içinde duruyordu. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyordu.

"Biraz daha iyi görünüyorsun."

"Hissetmiyorum," diye fısıldadım, eşyaları almak için uzandığımda sallanıyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Beni giydirmek için mi? Gözlerim kızgınlıkla ona kaydı, ama sorusunun samimi olduğunu ve sapkın bir şaka olmadığını gördüm. Kızgınlığım geçti. "Hayır, idare edebilirim."

Zar zor. İç çamaşırlarımı ve pijamalarımı giymem normalden iki kat daha uzun sürdü. Cavendish sanki biraz mütevazılığa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, bir çift hafif pamuklu pijama pantolonu ve ince bir tişört seçecek kadar nazikti.

Banyodan çıkar çıkmaz beni bir gelin gibi kollarının arasına aldı. Ürkek bir çığlık attım ama kollarımı omuzlarına doladım. "Ne yapıyorsun?"

"Bayılmaya hazır görünüyordun." Beni kolayca taşıdı ve yatağa, başucuna bakacak şekilde oturttu.

"Genelde bu şekilde uyumam."

"Saç fırçan nerede? Ve saç bağı var mı?"

Odanın karşısındaki eski moda şifonyeri gösterdim. Kulübeyi tamamen mobilyalı olarak satın almıştım ve henüz dekora kendi damgamı vurma şansım olmamıştı. "Şurada."

Cavendish'in eşyaları toplamak için odanın diğer ucuna gidişini izledim. Döndüğünde yatağa oturdu ve yüzünü sırtıma döndü. Bakışlarıyla buluşmak için boynumu bükтім.

"Ah." Arka cebinden bir telefon çıkarmak için ayağa kalktı ve sonra tekrar oturdu. "Birkaç cevapsız aramanız var."

Telefonumu alıp şifremi girdiğimde endişe içime işledi. Elbette, Jared'den dün gelen mesajlar ve bu sabah gelen dört cevapsız arama vardı. Saç fırçasının saçlarımı nazikçe açtığını hissedince irkildim ve Cavendish'e bir kez daha şaşkınlıkla baktım.

Ancak odağı saçlarımdaydı ve saçlarımı özenle tarıyordu.

Theo Cavendish saçlarımı tararken yatak başlığına doğru dönerek kuzenime seslendim. Bu his beni uyuşuk bir kedi gibi hissettirdi ama dayanmaya çalıştım.

"Sarah?" Jared telaşlı bir sesle cevap verdi.

"Merhaba," diye mırıldandım, özür dilemek için acele ederken kelimelerim genizden geliyordu. "Telefonu açmadığım için çok özür dilerim. Üşüttüm ve yataktaydım."

"Sesin berbat geliyor. İyi olduğuna emin misin? Çok endişelendim. Seni görmeye gelmek için arabaya atlamama saniyeler kalmıştı. Bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır." Jared'i çiftlikten uzaklaştırmak istemiyordum. "Ben gerçekten iyiyim. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Bunu düşünme. İyi olmana sevindim. Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Arkamda oturan ve benimle ilgilenen adamı düşündüm... Çok gerçeküstü. "Ben iyiyim, söz veriyorum. Sadece yorgunum."

"O zaman gitmene izin vereceğim, ama daha sonra beni kontrol etmeye çalış." "Arayacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda Cavendish mırıldandı: "Kuzenin neden bu kadar çok arıyor?"

"Benim için endişeleniyor."

"Sen yetişkin bir kadın değil misin?"

Öfkelendim. "Öyleyim. Ama o bir kuzenden çok aşırı korumacı bir ağabey gibi."

"Kulağa biraz boğucu geliyor."

"Hayır, Bay Cavendish, aile gibi görünüyor."

Saçımı taraması bir an için durdu ve bir şey söyleyeceğini sandım ama kıllar tekrar taranmış saçlarımdan arasından nazikçe geçti. "Sanırım bu koşullar altında bana Theo demende bir sakınca yok," diye önerdi.

Theo.

Kulağa çok tanıdık geliyordu.

Şaşkınlıkla saçımı ortadan ikiye ayırdığını hissettim, sonra bir bölümünü aldı ve saçı bir araya getirmeye başladı. Saçı iki kat halinde ördüğünü hemen fark ettim.

"Saç kıvırmayı nerede öğrendin?"

Cavendish-Theo iç çekti. "Yıllar önce, tamamen farklı bir insan olduğum zamanlarda, saçlarıyla oynamamdan hoşlanan bir kız arkadaşım vardı."

Theodore Cavendish'in bekâr, çapkın ve bağlanma korkusu olan biri olduğu herkes tarafından biliniyordu. Bir zamanlar bu şekilde şımarttığı gerçek bir kız arkadaşı olduğunun ortaya çıkması... yani, hayret vericiydi.

Ses tonunda bir şey vardı, hafif bir ısırik, daha fazla bilgi için ona baskı yapmamam konusunda beni uyarıyordu. Bunun yerine, göz kapaklarım uyuşuklukla çırpınırken, nazik bakımlarının tadını çıkardım.

"Bu kadar utangaç birine göre, sessizlik konusunda oldukça rahatsınız."

"Bu mantıklı değil mi?" Uykulu bir şekilde mırıldandım.

"Utangaç insanların güvensiz insanlar olduğunu ve güvensiz insanların sessizliği doldurmaya ihtiyaç duyduklarını öğrendim."

Öfkelendim. "Benim deneyimim hiç de öyle değil. Dahası, sessizliğin değeri bilinmez ve küçümsenir."

Arkamda durdu. "Nasıl yani?"

"Sessizlik güvenli bir alandır. Size sadece söylemek istediklerinizi düşünmek için zaman vermekle kalmaz, başkalarının söylediği her şeyden, meşgul beyinlerimizin içindeki her şeyi karıştıran tüm günlük gürültü ve dağınıklıktan huzur sunar. Sessizlik, hayal gücümün romanlara dönüşebileceği bir yerdir."

"Sessizliğin senin için böyle olmasına sevindim. Ama herkes için öyle değil, küçük fare. Sessizlik bazı insanların kaçtığı bir şeydir çünkü düşünmek onlar için güvenli bir alan değildir. İnsanların saplantılı ve müdahaleci düşünceleri vardır. Sessizlik onların isteyeceği son şeydir."

Bunu hiç düşünmemiştim ama büyük olasılıkla haklı olduğunu fark ettim. Okulda bir arkadaşıma teşhis konmuştu.

Obsesif-kompulsif düşünceleri vardı ve hiç yerinde duramazdı. Sürekli hareket halindeydi. Şimdi belki de sadece kendi zihninden kaçıyor olabilir mi diye merak ediyordum. "Sen de o insanlardan biri misin?"

"Neyse ki değil. Senin gibi benim de yazmak için sessizliğe ihtiyacım var."

O zaman, sessizliğin diğer insanlar için bu kadar farklı olabileceğini nasıl anladığını merak ettim. Obsesif ve müdahaleci düşünceleri olan birini tanıyor muydu? Belki de kız arkadaşı? "Sessizlikten korkan insanlar için üzülüyorum."

"Evet, oldukça sıkıcı olmalı." Ses tonu can sıkıntısına işaret ediyordu. Bu ses tonunu Theo'ya özgü olarak tanımaya başlamıştım. Onu North Hunter'la konuşurken duymuş ve hayal kırıklığına uğramıştım. O gece odasında bana yaptığı muamele, hikâye anlatıcısından değilse bile adamdan hoşlanmadığımı doğrulamıştı.

Ama şimdi, bana gösterdiği ilgiyi gözlemledikten sonra, sürekli sıkılan aristokratın bir maske olup olmadığını merak ettim. Ve eğer öyleyse, neden gerçek benliğini gizleme ihtiyacı hissediyordu?

"Hepsi tamam." Beş yaşındaymışım gibi başımın üstünü okşadı ve ağırlığının şilteden kalktığını hissettim.

Dönerek uzun, nemli saç örgülerimi parmakladım, kendimi bu sabahkinden çok daha iyi hissediyordum. Hâlâ enerjiden yoksun ve tıka basa dolu olsam da temiz ve tazeydim. "Teşekkür ederim."

Theo bakışlarımı karşıladı ve omuz silkti. "Önemli bir şey değil." Taze bir bardak su ve parasetamolü işaret etti. "Bunları al ve biraz dinlen." Sonra aniden eğilip telefonumu komodinin üzerinden aldı ve bana uzattı. "Şifre." Sorgulayan bakışlarım karşısında biraz sabırsızca ofladı. "Numaramı senin telefonuna yazacağım çünkü biraz dışarı çıkmaya niyetliyim. Biraz temiz havaya ve bakkala ihtiyacım var."

"Oh." O zaman kalıyor muydu?

Telefonumu açtım, o da aldı ve hemen numarasını ekledi. "Bana ihtiyacın olursa ara, geri geleceğim."

"Tamam."

"Bakkaldan istediğiniz bir şey var mı?"

Başımı salladım, yemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Emin misin? Regl döneminde değilsin ve tampona falan ihtiyacın yok mu?"

Sorduğu soru karşısında kızardım. Sevgi dolu ama eski kafalı ve böyle şeylerden bahsetmeyen bir büyükbabayla büyüdüğüm için bir erkeğin bu konuda bu kadar açık olmasına alışık değildim.

"Aman Tanrım, kadın," diye mırıldandı, beni inceleyerek. "Vücutla ilgili olup da seni liseli kızlar gibi kızartmayan bir şey var mı?"

Ses tonundaki alaycı ifadeye kaşlarımı çatarak onu uzaklaştırdım. "Bugün senin şaklabanlıklarına maruz kalamayacak kadar yorgunum Cavendish. Gidebilirsin."

Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde bir şey parlıyordu. "Vay, vay, vay, ne kadar da kelime dağarcığın varmış."

"Neden şaşırdınız? Kitaplarımı okuduğunu söylemiştin."

Theo şimdi sırtıyordu. "Evet, ama senin charientism gibi kelimeler kullandığını hatırlamıyorum. Ve seni aşağılamıyordum, küçük fare."

"Hayır, sen benimle alçak sesle dalga geçiyordun." Şimdi bile yanaklarım yüzleşmenin etkisiyle sıcaktı. "Eğer ben sizin için bir şakaysam, Bay Cavendish, neden buradasınız?"

Sırtışı düştü. "Burada olmamın senin bir şaka olduğunu düşünmediğimin kanıtı olduğunu sanırdım." Theo'nun gözleri kısıldı. "Ardnoch'ta bana attığın o fırçadan sonra, o utangaç okul kızı kızarıklıklarının altında bir öfke yattığını unuttuğuma inanamıyorum."

"Ugh." Yorganı yüzüme çektim. "Sözlü mızrak dövüşü için çok yorgunum."

"Yazık," diye mırıldandığını duydum, sesinde mizah vardı. "Regl malzemelerine hayır diyorsun yani?"

Oh, iyi bekle. Kafamda günleri saydım. Lanet olsun. İki gün sonra regl olacaktım ve saat gibi düzenli çalışıyordum. "Aslında..."

"O da ne, sevgilim? Yüzünü örten yorgandan seni duyamıyorum."

Homurdanarak battaniyeyi yere ittim ve kendimi onun doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Bana ... tam ... Ineedtampon lazım," diye mırıldandım.

"Ah, demek bu yüzden bu sabah huysuzsun."

Cevap olarak, son enerjimi kullanarak elimdeki mendil kutusunu ona fırlattım. Theo gülererek yolumdan çekildi. Hâlâ kıkırdayarak kutuyu aldı ve yatağımın başucuna geri koydu. Gözlerindeki mizah ışıltısı onu daha da çekici kılıyordu. "Seninle ilgilendiğim için ne kadar teşekkür etsem azdır."

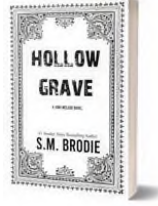
Haklı olduğunu bildiğim halde yine de sinirlenerek "Teşekkür ederim" diye mırıldandım ve sonra ona sırtımı vermek için yan döndüm.

Piç kurusu, ayak işlerini yapmak üzere yatak odasından çıkarken kahkahalarını zor tutuyor gibiydi.

Gözlerim kapanırken yine gerçeküstü diye düşündüm. Hayat şu anda çok ama çok gerçeküstüydü.

Yedi

SARAH

Tkulübenin duvarları üzerime kapanmaya başlamıştı.

Hâlâ tam enerjimi geri kazanamamış olsam da, bu sabah huzursuzluğum daha da arttı ve temiz hava almak için dışarı çıkmazsam aklımı kaybedeceğimi biliyordum. Bir çiftlikte büyüdüğüm için kırsalda sürekli yürüyüş yapmaya alışkındım. Ardnoch'ta çalışırken bile bazen öğle tatilimi kalenin dışına çıkmak için arazide dolaşarak geçirirdim. Hafta sonlarımı yürüyüş yaparak ya da keşfedecek plajlar bularak geçirirdim.

Theo Cavendish benimle ilgilenirken dört gün boyunca bu yatakta yattım. Hâlâ beni şok eden bir annelik şefkatiyle bana bakıyordu. Ancak bu konuyu ona açmamayı çabuk öğrenmiştim, çünkü bu onu huysuzlaştırıyordu. Sanki kimsenin onun şefkatli biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Yine de, kitaplarımın film haklarını almak için benimle ilgilendiğini söylediğimde bu karmaşık herif sinirlenmişti.

Onu tam olarak çözemiyordum. Ya da onun varlığında ne kadar çabuk rahat ettiğimi. Hayır, rahat doğru kelime değildi. Büyükbabam ve Jared ile hissettiklerim gibi değildi. Theo odama her girdiğinde içimde kelebekler uçuşurdu ve ondan ne bekleyeceğimi asla tam olarak bilemezdim, bu yüzden her zaman biraz gergin olurdum. Ancak, bu

Daha önce onunla olduğum gibi. Ya da diğer yabancı erkeklerle olduğum gibi. Uzun zamandır patronum olan Lachlan Adair'in yanında bile gergin, kızarmış bir enkaza dönüşüyordum.

Ama Theo'nun benimle ilgilenmesiyle ilgili bir şey aramızda bu yakınlığı yaratmıştı. Dahası, onu adaptasyon hakları için benimle ilgilenmekle suçladığım zamanlar dışında, hiçbir şeye alınmamış gibi görünüyordu, bu yüzden aklımdan geçen her şeyi söylemekte kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Düzelتيyorum: Küstahça alaylarıyla beni yaraladığında, karşılık vermekte kendimi güvende hissedirdim.

Genellikle gerginlik galip gelirdi çünkü birinin huzurunda olmayı çok fazla düşünürdüm. Ama Theo ile değil.

Ne kadar korkutucu olabileceği düşünöldüğünde bu pek mantıklı gelmiyordu. Bir gözlemci olarak, malikânedeki pek çok kişinin aristokrati bunaltıcı bulduğunu fark etmişim.

Son dört gün boyunca Theo yemeklerimi pişirdi, yiyebildiğim kadar yemem için beni zorladı, susuz kalmamı sağladı ve duş aldıktan sonra saçlarımı bir bakıcı gibi taramakta ve fönle uğraşmamam için katlamakta ısrar etti. İlk birkaç gün çoğunlukla uyudum ama dün kendimi daha iyi hissettim ve bana dizüstü bilgisayarımı getirmesi için ısrar ettim. Hâlâ yazacak kadar iyi değildim ama bölüm özetleri yazdım ve e-postaları yanıtladım.

Theo ortadan kayboldu, kim bilir nereye gitti ama öğleden sonra geri döndü. Hazırladığı makarna salatasını yedik ve Theo'nun yazar tikanıklığı, onun için bir türlü bir araya gelmeyen senaryo ve Juno McLeod serisinin bir sonraki kitabı hakkında hafif bir sohbet yaptık. Haklardan bahsetmedi.

Bu sabah kendimi rahatlatmak için kalktıktan sonra, uzuvlarımla çok daha güçlü olduğunu ve baş dönmesinin yakınından bile geçmediğimi keşfettiğim için minnettarım. Yüzde yüz normale dönmüş değildim ama iyileşme sürecindeydim. Ve temiz havaya ihtiyacım vardı.

Mutfaktan elinde kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurta ve bir fincan kahveyle gelen Theo'ya da aynı şeyi söyledim. Adam misafir odasında uyumaya alışmıştı ve erken kalkan biriydi çünkü ben daha uyanmadan o kalkmış, yıkanmış ve giyinmişti. İyi olduğum zamanlarda ben de erkenciydim. Ama grip beni daha uzun süre uyutuyordu.

Kahvaltımı bitirdikten sonra, "Sahilde yürüyüşe çıkıyorum," diye duyurdum.

"Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum."

"Neredeyse bir hafta oldu," diye karşı çıktım. "Semptomlarımın en kötüsü geçti. Burun tıkanıklığım bile geçti ve sadece hafif bir öksürüğüm var."

"Ama hâlâ zayıfsın."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Bu sabah çok daha iyiyim. Bak, sormuyorum. Yürüyüşe çıkıyorum." Yorganı üstümden attım ve boş kahvaltı tabağımı kaptığım gibi yataktan fırladım. Hızla yanından geçerken, nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydum ama tam olarak çıkaramadım. Sonra beni mutfağa kadar takip ettiğini duydum. Tabağı lavaboya koyarken omzumun üzerinden baktım. "Refakatçiye ihtiyacım yok."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı kapının pervazına yaslanırken. Uykulu bir kaplan gibi bana baktı.

"Ben yetişkin bir kadını Cavendish. Bu hafta benimle ilgilendiğin için sana minnettar olsam da, yürüyüşe çıkmak için bir eskorta ya da izne ihtiyacım yok. Ben sahile gidiyorum. Biraz temiz deniz havası almak için bu kulübeden çıkmazsam çılgık atacağım."

Theo sırttı. "Birileri bu sabah yatağın ateşli tarafından uyanmış."

Yüzümü buruşturdum. "Büyüklük t a s l a m a . Burası benim kulübem.

Ve benim kulübemde bir jinekarşı var."

Sırttı ve bu çok çekiciydi. "Gai-nah-ki diye telaffuz ediliyor ve senin kullanımın biraz beceriksizce, sevgilim."

Elbette kelime dağarcığı ortalama bir insanınkinden daha iyiydi. "Sen mansplaining misin, kelimenin tam anlamıyla

bir kadın tarafından yönetilen bir hükümet?"

"Ben olsam mansplaining demezdim. Bu kadar renkli bir kelime dağarcığına nereden sahip olduğunuzu merak ediyorum?"

Yanından geçerken omuz silktim. "Kelimeleri severim." "Nereye gidiyorsun?"

"Yıkanıp giyinmek ve sonra da sahile gitmek için."

"Peki o zaman, sanırım sahile gidiyoruz."

Banyo girişinde dönüp ona baktım. "Senin gelmene gerek yok."

Theo, daha bir hafta önce beni kıvrandıran o yoğun ve değerlendirici bakışlarıyla beni süzdü. "Eğer sahilde yürüyüş yapacak kadar iyiysen, iş konuşacak kadar da iyisindir. Ve konuşmamız gereken bir iş var, küçük fare."

Sahile giden araba yolculuğu kısa ve sessizdi. Gairloch Plajı'na doğru ilerlerken Theo beni takip ediyor gibiydi. Çok büyük bir kum parçası değildi ama deniz esintisinin tadını çıkarmak için birkaç kez boylu boyunca yürümekten mutluydum.

Hava bir hafta öncesine göre çok daha soğuktu ama suyun yakınındaki sıkıştırılmış kumda yürürken tenimdeki serin karıncalanmayı memnuniyetle karşıladım. Gökyüzü karamsar bir griye bürünmüştü ve deniz, dalgalı olmasa da, az da olsa dalgalıydı. Kıyıya doğru biraz agresif bir şekilde akıyordu ve bu ritmik ses beni rahatlatı.

Ancak bu durum Theo'nun dikkatini dağıtmadı. Yürürken bana baktığını hissedebiliyordum. Beş ayak altı boyunda ufak tefek bir kadın değildim ama Cavendish'ten beş santim daha kısaydım. Yanımda yürüyordu ve sonunda ona bakmak için döndüğümde gözlerimiz kilitlendi. Bana baktığını biliyordum.

Bakışlarının yoğunluğu karşısında yanaklarım kızardı. Yüzümde bir şey mi vardı? "Ne var?"

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi gerçekçi bir şekilde. "Makyajsız halinle bile oldukça güzelsin, küçük fare."

Bir robot kadar duygusal bir yorum yapmasına rağmen yüzüm kızardı. Çelişkili tavrından utanıp sinirlenerek, "Şimdi de adaptasyon haklarımı pohpohlamaya mı çalışıyorsun?" diye öfkelen dim.

Theo'nun gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Hayır. Sadece bu kadar çekici olmana şaşırdım. Genelde senin kadar çekici biri fark edilir. Görünmez kalmaya çalışarak korkmuş bir fare gibi sıçradığın için fark edilmiyor olmalısın."

Yorum acıttı. Kötü bir şekilde. Gözlerimi kaçırıp suya baktım ve alayına karşılık vermeyi redd ettim.

Bir dakika kadar sonra Theo tekrar konuştu. "Seni aşağılamak niyetinde değildim."

Ona döndüm ve durdum. "Hayır, sanırım beni aşağılamak niyetindeydiniz." Ve ben onu hiç anlamamıştım. O cevap veremed en yürümeye devam ettim. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor ve tenime fısıldıyordu. Biraz zamana ihtiyacım vardı, durdum ve suya doğru döndüm. Sonra gözlerimi kapattım, ellerim ceketimin ceplerindeydi ve etrafımdaki doğanın tadını çıkardım. Suyun sesi ve gökyüzünde ağlayan martılardan başka bir şey yoktu.

Bacaklarım hala biraz titriyordu ama kesinlikle eskisinden daha fazla enerjim vardı.

Bu kadar iyi iyileştiğimi biliyordum çünkü Theo ısrarcı bir hemşireydi, yemek yediğimden (istem esem bile) ve bol miktarda sıvı içtiğimden emin oluyordu. Nasıl olur da bu kadar kibar ve şefkatli biriyken tam bir otuz bir ciye dönüşebilirdi? Beni güzel bulmasından zevk bile alamıyordum çünkü bu ters bir iltifattı.

Adam çok sinir bozucuydu.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek bu muhteşem sahilde olmaya odaklanmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda

su normalden biraz daha çılgınca dalgalanıyor.

Theo'yu yanımda hissettim, o da suya bakıyordu.

Bir süre sonra tekrar konuştu. "Sana bir şey vereceğim, küçük fare. Hiç deblaterasyon yapmıyorsun ve bu oldukça ferahlatıcı."

Deblaterate. Gevezelik etmek, boşboğazlık etmek, gevezelik etmek. "Hiçbir zaman gevezelik etmeyi ya da boş konuşmayı sevmedim."

Güldü ve sanki yeni bir insan türüymüşüm gibi bana baktı. "Çok ilginç birisin, değil mi Sarah? Yoksa S. M. Brodie mi demeliyim?"

Bir başka çırpınma dalgası karnımı sarstı ve o korkunç evcil hayvan adı yerine benim adımlı kullandığı için mi yoksa bir numaralı tercihim olan Theo'nun Hollow Grave'in senaryosunu yazmak için burada olduğunu şimdi anladığım için mi bilmiyorum. Geçtiğimiz yıl hayatım rüya ve kâbusun garip bir karışımı olmuştı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. "Jack Irving'in yapım şirketi, dizi çekilirse bana en az yüz bin sterlin ödeyecek. Ve 8000 sterlin de opsiyon ücreti." Opsiyon ücretinin bir yapım şirketinin dizi ya da film yapma hakkı için ödediği para olduğunu öğrenmişim. Eğer on sekiz ay içinde filmi yapmazlarsa, bir ücret daha ödemek zorundaydılar ya da haklar bana geri dönecekti.

Theo bunu düşündü. "Bu sadece ilk kitap için mi?"

Başımı salladım.

"Peki seri dünya çapında kaç kopya sattı?" "Son sayıma göre sekiz milyondan fazla. Sadece ilk kitap yaklaşık iki milyon sattı."

"Tanrım." Islık çaldı. "Aferin, küçük fare." Ona bir bakış attım ve o da sırtıttı.

"Tamam. Kulübeye döndüğümüzde, menajerim Fern'e teklifimle birlikte menajerinize ulaşmasını söyleyeceğim."

"Hangisi?"

"On sekiz ay için on bin pound opsiyon ücreti. Ama ikinci kitabı ilk kitaba dahil etmek için bir fikrim var.

Bu yüzden Hollow Grave ve City of Deceit'in haklarını istiyorum ve eğer film çekilirse Jack Irving'in teklifinin üzerinde bir minimum ödemeye denk gelen bir yüzde belirleyeceğiz. Ve dümende ben varken, olacak."

Kitapları uyarlamasını istediğimi ve üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu, o halde neden bana düşük bir teklifte bulunmadı? "Sen de aynısını teklif edebilirdin."

Ses tonumdaki soru karşısında omuz silkti. "Evet, sanırım yapabilirdim."

Theo Cavendish'in asla açıklama yapmayacağını anladığımdan, centilmence teklifini tartışmamaya karar verdim. "Tamamdır. Döndüğümüzde menajerimle temasa geçeceğim."

"Temsilciniz kim?"

"Londra'daki Mackle & Brown Edebiyat Ajansı'ndan Liz Mackle."

"Liz'i tanıyorum. Fern ve ben onunla daha önce film hakları anlaşmaları yaptık. Mükemmel." Kaşları düşüncelerle çatılmış bir halde yürümeye başladı, ben de peşinden koştum.

"Peki, ikinci kitabı ilk sezona dahil etme fikri nedir?" Artık gerçekten konuşmaya başladığımıza göre, Juno'nun dünyasını ekranda görme fikri beni heyecanlandırmaya başlamıştı.

"City of Deceit'te Juno ile ana düşman Peter arasında bir sahne var. Bence ilk sezonun son bölümünde mükemmel bir sahne olurdu."

Son bölümü kafasında çoktan tasarlamış olmasına ve ikinci sezondan umutlu olmasına bayıldım. "Evine zorla girdiği ve Peter'ın eve geldiği sahne mi?" Juno'nun yasaları çiğnemeye başladığı ve Peter'ın ondan etkilendiğini ama ona zarar vermek istemediğini görmeye başladığınız sahne en sevdiğim sahnelerden biriydi. Yine de. Aralarında, dinamiklerine karanlık ve karmaşık bir katman ekleyen bir çekim var. Okuyucu kısmen büyülenmeli, kısmen dehşete düşmeli.

Theo'nun gözleri parladı ve sanki onu tekrar şaşırtmışım gibi bana baktı. "Bu tam olarak benim düşündüğüm sahne.

zihin."

Bu, onun bu işi yapmak için doğru kişi olduğunu doğruladı. Şaşırtıcı bir şekilde, aynı dalga boyundaydık. "Peki... Senaryo yazımında yer almak istiyorum. Bunu nasıl yapabiliriz?"

Bunu düşündü. "Normalde sevgilim, sana siktir olup gitmeni ve bu işi bana bırakmanı söylerdim."

Ani bir öfkeyle kızardım ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama Theo sırtarak elini kaldırdı.

"Ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini zaten biliyorum. Ayrıca... tam anlamıyla şok olmuş durumdayım, sanırım bu konuda senin sesine ihtiyacımız var."

Kükredim.

Theo, arkamızda bungalovumun bulunduğu tepeleri işaret etti. "Sen bir sonraki kitap üzerinde çalışırken benim de senaryoyu yazmama ne dersin? Her günün sonunda yazdıklarına bakar ve düşüncelerini söylersin. Yapmak istediğin değişiklikleri birlikte tartışırız."

"Yani, benimle kalacak mısın?" Kulübemde. Birlikte yazarız.

"Neden olmasın?" Derin bir nefes verdi. "Burası yazmak için iyi bir yer. Misafir odasında, oturma odasında seninkinin yanına koyabileceğim bir masa daha var. O manzarayı kendine saklamamış olursun."

İçinde bulunduğum durumun devam eden tuhaflığı karşısında başımı sallayarak onun yakışıklı yüzünden başka tarafa baktım. Theo Cavendish ile uzun bir süre kulübemde sıkışıp kalmıştım. Teklifinden kaçmalı mıydım yoksa sevinmeli miydim bilemiyordum.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu.

"Ben sadece... hayat garip. Sence de öyle değil mi?" Tekrar ona baktım.

Beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Hayat garip değil, küçük fare. İnsanlar tuhaf."

"Hiçbir şey yabancı daha
millet," I mırıldandı. Bu
büyükbabamın söylediği bir şeydi.

"Peki... anlaştık mı?"

Midem çılgına döndü ama belli etmemeye çalışarak,
"Görünüşe göre öyle," diye cevap verdim.

Sekiz

THEO

Tİki gün sonra Sarah işe başlayabilecek kadar iyileşmişti. Sözleşme henüz hazırlanmamış olmasına ve istediğimden daha fazla zaman alacak olmasına rağmen, senaryo üzerinde çalışmaya başlamaya karar verdik. Bu bana Ardnoch'tan uzak durmak ve günlerdir haber alamadığım için beni arayabileceği numaraları tükenmiş olan kardeşimden saklanmak için bir bahane verdi. North, Sarah hâlâ hastayken benimle iletişime geçmişti ve ben de nedense ona seyahatte olduğumu, yaratıcılığımın kış deliğine saplanmış mantarı çıkaracak bir şeyler bulmaya çalıştığımı söyleyerek yalan söylemiştim. Kimsenin nerede olduğumu bilmesine hazır değildim.

Küçük fare artık iyileştiği için sabahın köründe kalktı ve ben de kahvaltı hazırladım çünkü evdeyken yemek yapmayı severdim. Sırayla duş aldık çünkü sadece bir kişi vardı. Bir centilmen olarak, önce onun gitmesine izin verdim.

Temiz, karnı tok ve çalışmaya hazır bir şekilde misafir odasından çıkıp oturma odasına girdiğimde onu kanepeye tünemiş, kısık sesle telefonundan bir şeyler izlerken buldum.

"Kapat şunu," dedim. "İşe koyulma zamanı."

Sarah bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Sanırım İngiltere en yeni seri katiline kavuşmuş olabilir."

"Dizinin sloganı bu mu? Hmm, bilmiyorum. Biraz klişe."

"Hayır." Telefonunu yüzüme doğru itti. "Güneyde üçüncü bir kız daha öldürüldü. Bir yıl içinde üç oldu. Polis cinayetlerin bir düzeni olduğunu söyledi ve genç kadınları geceleri yalnız yürümemeleri konusunda uyarıyor. Üç kurban da sarışın, yirmi üç ile yirmi sekiz yaşları arasında. Bunu fark ettim. Polis henüz açıklamasında bunun altını çizmedi."

Haber videosunun altındaki makaleyi okurken içimi ürkütücü bir merak kapladı. Sarah'nın dikkat çektiği örüntüde tanıdık bir şey beynimi tırmaladı. Geçmişte benzer cinayetlerin işlenip işlenmediğini ve bunun bir taklitçi katil olup olmadığını merak ettim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok fazla gerçek suç kitabı okuyorum, bu yüzden hafıza bankamda bir yerlerde sıkışmış olması oldukça muhtemeldi.

"Her zaman dedektif, küçük fare. Şimdi gel. Başa çıkmamız gereken kendi seri katilimiz var."

Başını salladı ve koltuğun kolundan sıyrıldı, buğday rengindeki ipeksi saçları yüzüne döküldü. Daha önce hiç bu kadar yumuşak saçlar görmemiş ya da hissetmemiştim. Yanımdan geçip zarifçe masa sandalyesine otururken onu inceledim. Hırkası omzundan düşmüş, krem rengi solgun teni ortaya çıkmıştı. Minyon omzuna serpiştirilmiş altın rengi çiller yaz boyunca güneşte çok yürüdüğünü gösteriyordu. Sarah'nın her şeyi yumuşak, ipeksi ve zarifti. Ona oldukça güzel olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim. Bu beni sürekli şaşırtıyordu çünkü... peki, onun ne kadar çekici olduğunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Onun yanından geçerek misafir odasından taşıdığım dar masaya oturdum. Ön pencerenin manzarasından yararlanmak için ikinci masayı Sarah'nınkine dayamıştım, bu da oldukça yakın oturduğumuz anlamına geliyordu.

Benim masamla kendi masası arasında gezinirken burnunu sevimli bir şekilde kırıstırdı.

Onun bariz tedirginliği karşısında dudaklarım seğirdi.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey." Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve açtı.

"Sana çok mu yakınım, sevgilim? Kişisel alanını mı işgal ediyorum?"

Sarah başını biraz fazla sert bir şekilde salladı. "Hayır, sorun değil."

"Hareket edebilirim," diye zorladım, rahatsızlığından olması gerekenden daha fazla zevk alarak.

"Sorun değil dedim." Gülümsedi ama ısırtıktıydı. Bu beni daha çok eğlendirdi.

Kımıldamamı istemeyecek kadar kibar olduğunu bildiğim için boşverdim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Sarah hastayken notlar almaya başlamış, bana verdiği kitabın senaryoya dahil etmek istediğim sahnelerle dolu kopyasının altını çizmiştim.

Senaryolar romanlardan tamamen farklı bir canavardı ve Sarah'nın sadece diyalog ve temel eylemlerle yazıldığında bir sahnenin nüansını anlamamanın daha zor olduğu gerçeğine çok fazla takılmayacağını ummak zorundaydım.

Birkaç saat sonra Sarah beni derin düşüncelerimden çekip çıkardı ve o günkü bölümünü bitirdiğini söyledi. Ne kadar zaman geçtiğini ve birbirimizin varlığıyla ne kadar kolay çalıştığımızı fark edince şaşırdım ve dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp Highland'ın öte tarafındaki göle baktım.

"Eee?"

Sorusu üzerine bakışlarımı manzaradan çektim. "Peki, ne?"

Omuz silkti ve dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki, senin nasıl devam ettiğini bilmiyorum."

"Güzel." Ve öyle de oldu. Yazar tıkanması yok. "İlk sahneyi bitirdim. Neden öğle yemeği yemiyoruz ve sonra okuyabilirsin?"

Ekranıma bakarken yüzünde merak dolu bir ifade vardı. "Tamam," diye gönülsüzce kabul etti.

Şimdi okumayı ne kadar çok istediğine gülmemeye çalıştım. "Önce yemek," diye ısrar ettim. Her ne kadar

Daha iyisi, iyileşmesinin üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ve yakıta ihtiyacı vardı. "Hadi dışarıda yiyelim. Suyun aşağısındaki küçük burgerci hoşuma gitti."

"Burgerci mi?" Kaşlarını çatı.

"Evet. Görmediniz." Tabelayı nerede gördüğümü açıkladım.

"Oh, fark etmemiştim. O restoranı başka biri satın almış olmalı. Eskiden küçük bir kafeydi."

"Deneyelim o zaman."

Sarah bana baktı. Herkese karşı bu kadar utangaç biri olmasına rağmen, bana hiç tereddüt etmeden bakması beni biraz tedirgin etmişti. Sanki katmanlarımı soyuyormuş gibi. Ve ben kimsenin benim katmanlarımı soymasını istemiyordum, çok teşekkür ederim. Fazla katmanım yoktu. Neredeyse tamamen katmansızdım. Kasıtlı olarak.

"Tamam," diye omuz silkerek kabul etti sonunda.

Benimle yemek yeme düşüncesinden bu kadar etkilenmiş olmasına alınmamaya çalıştım. Kadınlar genellikle benimle dışarıda yemek yemeyi severdi. Yani ... benim onları yememi severlerdi. Sarah'nın kızarmış ve çırılçıplak yattığı, benim de başımı onun kalçalarının arasına soktuğum bir görüntü bir anda belirdi ve sanki bu hareket görüntüyü kafamdan geri itecekmiş gibi masamdaki sandalyeden fırladım.

Benimle küçük fare arasında böyle bir şey olmayacaktı. İşle zevki karıştırmaya karşı kurallarım vardı.

Sarah küçük bir porsiyon peynirli makarna yerken ben pastırmalı hamburgerimin üzerinde SALIVERDİM. Yazdığım sahneyi ve Sarah'nın karakterlerinin ne kadar karmaşık olduğunu düşündüm. Karakterleri mükemmel bir şekilde tercüme etmem benim için önemliydi çünkü onları geliştirmek mümkün değildi.

Ben bunları düşünürken bir turist içeri girdi ve Sarah başını kaldırdı. Yanakları hemen kıpkırmızı oldu ve ben de

turist bir bakış. Genç bir adamdı, yakışıklı, engebeli, açık hava tipi ve öğle yemeği arkadaşına davetkâr bir şekilde gülümsüyordu.

Omzunun üzerinden hâlâ ona bakarak uzaklaşırken elim çatalıma sıkıca sarıldı. Gözleri benim sert bakışlarımla buluştu ve hızla başka tarafa baktı. Sarah tekrar tabağına baktı, güzel yanakları hala pembeydi.

"Tanrım, yüzün hiç kızarmıyor, değil mi?" diye mırıldandım sinirlenerek.

Yanaklarını serinletmek istercesine soğuk suyundan uzun bir yudum almadan önce bana kendimi piç gibi hissettiren savunmasız bir bakış fırlattı. Ne yazık ki, benim boktan yorumum sadece daha fazla kızarmasına neden oldu.

Başımı ona doğru eğdim, bakışlarını yakaladım ve daha nazikçe sordum: "Senin kadar zeki biri, insan duygularını ve psikolojisini senin kadar iyi anlayan biri, yazıları özgüvenle dolu biri nasıl bu kadar utangaç olabilir?"

Büyüleyici gözleri hafifçe genişledi. "Bunların ille de el ele gideceğini sanmıyorum zaten."

"Evet, belki. Ama yetişkin bir kadının sizin kadar utangaç olmasının bir nedeni olmalı?"

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu, temkinli ve vakur bir ses tonuyla.

"Hayır," diye yanıtladım ilk kez içtenlikle. "Gerçekten merak ediyorum. Neden bu kadar utangaç olduğunu biliyor musun? Özellikle de erkeklerden." Turistin şu anda tezgâhta oturduğu yeri işaret ettim.

Sarah çok uzunmuş gibi görünen bir süre boyunca beni inceledi. Sonra, "Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söylersen sana neden böyle olduğumu anlatırım. Google'da aratırsam bulabileceğim bir şey değil."

Bu meydan okuma beni gerginleştirdi, vücudumdaki tüm kaslar kilitlendi. Yemeğime ters ters baktım. Google'dan öğrenemeyeceği gerçek bir şey mi? Benimle ilgili gerçek olan tek şey geçmişte var oldu.

"Ya da değil," dedi o kadar sessiz söyledi ki, neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Ama kahretsin, ona bir şey verecek kadar merak ediyordum. "Annem ölürken onun elini tuttum," diye açık açık söyledim.

İfşa ettiğim şey karşısında şoke olmuş bir halde, sanki kelimeleri o söylemiş gibi ona bakakaldığımı hayal ediyorum. Gözlerindeki acıma duygusundan nefret ederek omuz silktim, ses tonum yumuşaktı, "Aradığın şey bu muydu?"

Bakışları anlayışla yüzümde gezindi ve bunun için ona saldırmak istedim. Beni rahatlatmak için, bana işe yaramaz bir özür ya da sempati teklif etmedi.

"Annem bir bağımlıydı," diye itiraf etti usulca. "Önce alkolle başladı, sonra da eline ne geçerse kullandı. Madde bağımlılığı onu başka birine dönüştürdü. Ben... O... beni de istismar etti." Bakışlarını indirdi ve çatalıyla oynamaya başladı. "Duygusal ve sözlü olarak. O... onun da çok iyi erkek arkadaşları yoktu," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Keskin bir acı avucumu kesti.

Aşağıya baktığımda küçük masayı çok sert kavradığımı ve derime bir kıymık battığını fark ettim. Onu çıkardım ve dikkatimi Sarah'ya verdim.

Bakışları o kadar acı doluydu ki ondan kaçmak istedim. Yine de kendimi kalmaya zorladım. "Sizi sevmesi, güneşin kışınızdan parladığını düşünmesi gereken tek kişi size sürekli aptal, değersiz olduğunuzu, hayatlarını mahvettiğinizi söylediğinde... buna inanmaya başlıyorsunuz."

"Peki baban tüm bunların neresindeydi?" Isırarak söyledim, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

"Ben bebekken bir çiftlik kazasında ölmüş. Büyükbabamın oğluydu. O öldükten sonra annem beni çiftlikten aldı. Ama yazları büyükannem ve büyükbabamla kaldım. Sonunda, on iki yaşındayken işler o kadar kötüye gitti ki büyükbabamı aradım. O da sosyal hizmetlere başvurdu ve bir süre sonra velayet dedemlere verildi.

Onun yaptıklarını geri almak için çok uğraştılar ama sözleri beynime kazındı. Ne zaman bir çocuğa çıkma teklif etmeyi ya da üniversiteye gitmeyi ya da gerçekten istediğim bir işe girmeyi düşünsem, kafamın içinde bana yapamayacağımı söyleyen onun sesini duyuyordum. Çocuğun beni istemeyeceğini, üniversite için yeterince zeki olmadığımı ya da iş için yeterince iyi olmadığımı."

"Lanet olsun," diye mırıldandım, dehşete düşmüştüm.

"İlk Juno McLeod kitabını yayınlamak için her şeyimi verdim. Seriyi yıllardır yazıyordum ve büyükbabam bunu biliyordu. Jared bunu öğrendiğinde, ben kendi kitabımı yayınlamaya karar verene kadar peşimi bırakmadı. Serinin başarısı sayesinde annemin benim hakkımda yanıldığını anlamaya başladım. Bir yayıncı, büyük bir yayıncı, baskı haklarını istediğinde bu durum pekişti. Sonra büyükbabam... ölmeden kısa bir süre önce beni oturttu ve benim için endişelendiğini söyledi. Dışarı çıkmamı ve yaşamamı istedi. Gerçekten yaşamamı." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "O öldüğünde, denemeyi ona borçlu olduğuma karar verdim. İstediğim şeyin peşinden gitmeye."

Anlayış belirdi. "Bu yüzden mi odama gelip kitabı uyarlamamı istedin?" Ve ona önemsiz bir ahmakmış gibi davranmıştım.

Ne kadar zeki ve akıllı olduğuna, ne kadar güzel olduğuna şaşırdığıma dair yaptığım tüm o komik açıklamalar, sadece tipik ben oluyordum. Bunun bir zararı olacağını düşünmemiştim.

Ama gerçekten de çok zarar verdiğimi fark ettim.

"Bazen taş kalpli bir herif olduğumu biliyorum ve kendim olmayacağıma söz veremem ama şu andan itibaren bir daha asla zekânla ya da değerle dalga geçmeyeceğime söz verebilirim."

Sarah'nın dudakları şokla aralandı ve sonra ifadesi beni çok korkutan bir şekilde yumuşadı.

Ben de tabağımı bir kenara itip cüzdanımı çıkardım ve kibarca ekledim: "Çok şükür ki çok uzakta olduğunuzu fark ettiniz."

aptaldan ya da birinden hoşlanıyor olmazdın benim kadar erkek."

Kadın homurdandı. "Hiç de terbiyeli ya da kibar değilsin. Bence sen kibar olmaktan çok şakacısın."

Sırıtarak ayağa kalktım ve masadan kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Sence ben huysuz muyum, küçük fare?"

"Bir kirpi gibi."

"Daha önce hiç dikenlilikle suçlanmamıştım." Onun alaycı tavrı karşısında gözlerimi kısıtım. "Ama gelecekte şakacı olmaktan kaçınmaya çalışacağım."

Sarah hülyalı bir şekilde iç çekti. "Çok güzel bir kelime."

Gülümsemem o kadar genişti ki, onu yanıma çekme dürtüsüne direnerek ona bakarken neredeyse canımı acıtacaktı. "Mükemmel bir kelime." Ödeme yapmak için birlikte kasaya doğru yürüdük ve o kartını uzatırken elini salladım. "Mendaciloquent de iyi bir kelime."

"Yalan söylemek," diye tanımladı.

Tanrım, gerçekten de olağanüstü bir kelime dağarcığına sahipti.

"Sosyetik aksanıyla söylediğinde kulağa daha hoş geliyor," diye takıldı.

"Sosyetik aksanıyla her şey kulağa daha hoş geliyor."

"Doğru." Bakışları bana dönmeden önce az önceki yakışıklı turiste kaydı. "Gerçi diğer aksanlar da güzel."

Turist aksanlı mı konuşuyordu? Konuştuğunu duymamıştım. Kaşlarımı çatarak yemeğin parasını ödedim, bahşiş bıraktım ve Sarah'yı dirseğinden tutup dışarı çıkarırken turisti görmesini engelledim. "Crepuscular'a ne dersin?"

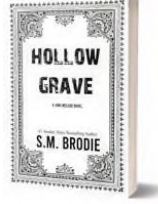
Burnunu kırıştırdı. "Bence alacakaranlıkla ilgili bir şeyden çok yaranın üzerinde büyüyen bir şeye benziyor."

Ona kapıyı açarken gülerek başımı arkaya attım. "İşte bu yüzden yazarsın."

Sarah restorandan çıkarken omzunun üzerinden bana geniş bir sırtış fırlattı ve bunu görünce göğsümde oluşan keskin bir sancıya aldırmayıp onu takip ettim. Bunun dışında bir şey hissetmek için umutsuz bir girişimde bulunarak, onu sınamak için alışılmadık kelimeler savurdum ve her birinde kendini beğenmiş başarısına kıkırdadım.

Dokuz

SARAH

"Ateşi yak!" Theo oturma odasından bağırdı.
Kıyıdaki kış soğuğu ördüğüm örtüleri kesiyor.
Hırka. Sıcak çay fincanlarını aldım, kollarımın ısınmasından zevk alarak mutfaktan aceleyle oturma odasına geçtim. Kalın çoraplarım ayağımdan kaymış ve tehlikeli bir şekilde ayağıma dolanmaya başlamıştı.
Neyse ki Theo fincanları almak için odaya geçti ve çoraplarımı yukarı çekmek için eğildiğimde duvar girişindeki titreyen alevleri görünce gülümsedim. "Ateşi ilk kez kullanıyorum."
Bungalovun duvarının içine monte edilmiş bir gazlı şömine vardı ve çevredeki diğer yapılardan çok daha moderndi.
Theo çayı koklayarak, "Bu lanet olası bir hiperborean," diye mırıldandı.
Gülümsedim. Sadece soğuk olduğunu söyleyemezdi.
Fincanlardan birini bana uzattı ve ben de onun benim papatyam olduğunu düşündüm. Theo naneyi severdi.
Yudumlarken ona bakmamaya çalıştım, bakışları büyük resim penceresine doğru çekilmişti. Artık Kasım ayıydı ve iki hafta daha geçmişti. Theo iki haftadır buradaydı.

Toplamda üç hafta. Garip bir şekilde o kadar da uzun gelmemiştir ama aynı zamanda sanki sonsuza dek buradaymış gibi hissetmiştir.

En çılgın rüyalarım da bile hayal edemeyeceğim rahat bir rutine girmiştik. İkimiz de aşağı yukarı aynı saatlerde uyanıyorduk. Bir fincan kahve içip bir şeyler yedikten sonra sırayla duş alıp güne hazırlanıyorduk. Hava izin verirse, sahilde arkadaşça bir yürüyüşe çıkar, sonra da yazmaya dönerdik. Öğle yemeği için ya evde mola verir ya da dışarı çıkar, sonra da senaryoyu gözden geçirirdik.

Akşamları, dizüstü bilgisayarlarımızdan birinde birlikte bir film ya da dizi izlerken Theo bana televizyon eksikliğim konusunda takılırdı.

Sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi kolay ve doğal hissettirdi.

Sohbet durmadı ve neredeyse her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Girmedığımız tek konu geçmişti. Theo Cavendish'in kalbinin etrafında en az bir mil yüksekliğinde ve katı buzdan inşa edilmiş duvarlar vardı.

Bu beni rahatsız ettiyse de, tıpkı ona karşı artan ilgimi görmezden geldiğim gibi, bunu da görmezden geldim. Önceleri onu yakışıklı bulurdum ve ona karşı yaratıcı bir aşk beslerdim. Şimdi ise ne hissettiğimi bilmiyordum. Sadece daha fazlası olduğunu biliyordum. Fiziksel ve duygusal olarak.

Ama tek taraflı bir aşk uğruna dostluk hissini bozmak istemezdim.

Sonbahar bu kadar kuzey için ılıman geçmişti. Ancak bu sabah erken bir Kasım kışına uyanmıştık. Arabalarımız garaj yolunda duruyordu, ön camlar buz tutmuştu ve döşeme tahtaları çıplak ayaklarımızın altında donuyordu. Bungalovun merkezi ısıtması vardı ama yeterince yüksek ayarlamamıştım, bu yüzden evin ısınması biraz zaman alıyordu. Neyse ki oturma odasında ateşimiz vardı.

Theo'nun profilini inceledim; güçlü, düz burnu, çenesinin sert açısı, hafif sivri elmacık kemikleri ve

Tüm o erkeksiliğin, dudak büküşüyle tezatlığı. Karnım guruldadı ve bakışlarını takip etmek için gözlerimi ondan ayırdım.

Gairloch Loch'un karşısındaki dağlar karla kaplanmıştı ve gökyüzünün buz gibi soluk grisi, loch'un üzerinde bir don tabakası varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Kabarık bulutlar suya yansiyordu. Çıplak ağaçlara, yollara, çimenlere ve bitkilere de kırağı dokunmuştu. Buz gibi hareketsiz değillerdi ama ısıltılı ve büyülüydüler. Burası çok güzeldi. Gairloch'ta kışın fazla vakit geçirmemiştım ama bungalov için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Gece boyunca başka bir sahne üzerinde çalışıyordum." Theo gözlerini büyüleyici manzaradan ayırdı. "Belki de bölümüne başlamadan önce ona bakabilirsin?"

Gece boyunca çalışmasına şaşırmıştım, nedenini sormak istedim ama muhtemelen belirsiz, kuru bir cevapla beni geçiştireceğini biliyordum.

"Elbette." Onun yanından masaya doğru yürüdüm ve yerleştim.

Theo da onu takip etti ve sandalyesini masama çekmeden önce çay bardağını benimkinin yanına koydu. Otururken bacaklarımız ve omuzlarımız birbirine değdi ve boynumdan aşağıya doğru bir farkındalık titremesi yayıldı.

Bir hareket yapmış olmalıyım çünkü Theo kaşlarını çattı. O kadar yakındı ki soluk gri-mavi gözlerindeki gümüş çizgileri görebiliyordum. Tıraş losyonu baharatlı, odunsu erkeksi kokusuyla duyularımı gıdıklıyordu. "Hâlâ üşüyor musun?"

Kupamı elimde sıkarak ona bakmadan başımı salladım, yanaklarımda çiçek açmak isteyen pembelikle savaştım. Soğuk çorbayı, regl kramplarını, dilini ağzınızda kontrolden çıkmış bir sümüklü böcek gibi hissettiğiniz Harry Renfrew'u düşünün. Çayımı yudumladım, düşünceler işe yaramıştı.

"Ateş yakında odayı ısıtacak," diye mırıldandı Theo, dizüstü bilgisayarını açarken bilinçsizce bana yaklaşıyor gibiydi.

Şu ana kadar senaryo üzerindeki çalışmalarımız umduğumdan daha sorunsuz ilerledi. Theo yazım konusunda biraz kontrol manyağıydı ama farklı bir fikrim olduğunda beni dinlemeye istekli olduğunu kanıtlamıştı. Bu, iğnelemeyi bir bıçak gibi kullanmadığı anlamına gelmiyordu ama artık ona alışmıştım ve kişiliğini kişisel olarak algılamıyordum. Aslında, ben de ona karşılık verdiğimde bundan hoşlandığı izlenimini edinmiştim.

Yarım saat sonra, senaryo hakkındaki tartışmamızda kaybolduğum için Theo'nun yakınlığı artık aklımın bir köşesinde değildi.

"Seks sahnesini buraya eklemelisin. Bu, davada karşılaştığı çıkmaz yüzünden duygusal ve bitkin olduğu sahne ile samimi bir aradan sonra bölümlere ayırdığı ve güçlü olduğu sahne arasında mükemmel bir geçiş. Seks sahnesi bu iki anın arasına mükemmel bir şekilde oturuyor."

Theo düşünerek kaşını ovuşturdu. "Bence bu gereksiz. Kitapta o seks sahnesini sayfada göremezsiniz Bayan Fade to Black. Öyleyse neden gösteriye koyalım?"

Çoğunlukla sayfaya seks yazmadığım doğrudu, ama aynı zamanda her zaman siyaha da dönmüyordum. "Ama Juno, Cameron'la seviştikten sonra üzerlerini değiştirirken düşünüyor." Cameron, Juno'nun birinci kitaptaki faydalı arkadaşı. Geçmişi ve işi yüzünden tam bir bağlanma fobisi var. "Ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyor. Bu sahnede neler olduğunu anlamamanız beni şaşırttı."

Hayal kırıklığımı duyan Theo kaşlarını çattı. "Peki, yavaşça açıkla küçük fare, böylece zayıf beynim anlayabilir."

Ses tonuna aldırmadan devam ettim, "Cameron'ın sürekli olarak ona şunu mu istiyorsun, bunu mu istiyorsun, bunu mu seviyorsun diye sormasının arzusunu öldürdüğünü düşünüyor."

Theo kaşlarını çattı. "Üçüncü ya da dördüncü kitabın ilerleyen bölümlerinde, baskın ve agresif olan o eski suçluyla seks yapıyor ve bundan zevk alıyor."

"Aynen öyle!" Kendimi tartışmaya o kadar kaptırmıştım ki, seks hakkında konuştuğumuz için utanmak aklıma bile gelmedi. "Bütün gününü geleneksel olarak erkeksi bir rolde geçiriyor, patron oluyor, kararlar alıyor, omuzlarında muazzam bir sorumluluk yükü taşıyor. Karar vermek ya da düşünmek istemediği tek yer seks."

"Sadece becerilmek istiyor," diye mırıldandı.

Pembe sıcaklık yanaklarıma vurdu ve aceleyle dizüstü bilgisayara baktım. Lanet olsun. "Evet, hemen hemen."

Bana baktığını hissedebiliyordum. "Tamam. Nereden geldiğini anlıyorum. Kişiliğinin bu yönünün önemli olduğunu-"

"Özellikle kadınlar için."

"Doğru. Bunu ikimizin de rahat edeceği bir şekilde senaryoya dahil etmeyi konuşabiliriz."

"Tamam." I Şans a bakış at Onu.

Onun Bakışları yüzümü ararken kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Ne?" "Yatakta bunu mu seviyorsun?" Theo sorar gibi sordu.

Aslında. "Hükmedilmek için mi?"

Eski ben utanç içinde kekeleyecek ve gitmek için bir bahane bulamayarak olay yerinden kaçacaktı. Yeni ben yumruklarını sıktı ve kendini oturmaya zorladı.

"Cevap vermek zorunda değilsin, küçük fare. Sadece Juno'nun nereden geldiğini merak ediyordum."

Belki de takma adımı kullanması ya da beni Juno'nun arkasındaki kalemin ötesinde bir kadın olarak görmediği fikriydi, ama sandalyemde doğruldum ve omuzlarımızın birbirine değmesine neden oldum. "Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söylersen anlatırım." Lokantadaki sözlerimi tekrarladım. Şimdiye kadar sadece bir zamanlar çok yakın olduğu bir kız arkadaşı olduğunu ve annesi ölürken onun elini tuttuğunu biliyordum. Küçük parçalar

Theo'nun neden bu kadar içine kapanık olduğunu anlamama yardımcı olan bir bulmaca.

Theo hafifçe arkasına yaslandı, gözleri kısık bir şekilde duygusuzca bana bakıyordu. Anında kendimi güvensiz hissettim. Theo Cavendish neden kimseyle paylaşmadığı kişisel bilgilerini sırf yatakta bana hükmedilmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımı öğrenmek için paylaştı ki? O kadar da ilginç biri değildim. Yanaklarım kızardı ve küçük bir kahkaha attım. "Neyse boş ver. Sanırım öğle yemeği için ara vermeliyiz. Ve sonra gerçekten bölümümü yazmam gerekiyor."

"Buraya sadece senaryo yazmak için gelmedim. Buraya kardeşimden uzaklaşmak için geldim."

Theo'ya sertçe baktım, bu bilgiye ve onun bu bilgiyi vermesine şaşırmıştım. "Kardeşin mi?"

Nefesini ağır ağır verdi, sesi sıkıcıydı ama kayıtsızlığının altındaki gerginliği duydum. "Babamı ziyaret etmemi istiyor çünkü babam testis kanseri. Çok iyi tedavi edilebilen bir testis kanseri. İyileşecek. Ama kardeşim Sebastian, vikontluğun varisi ve her yönüyle harika çocuk, ben Londra'ya dönmeyi kabul edene kadar Ardnoch'ta kamp kurmaya karar verdi."

Zihnim spekülasyonlarla dolup taşı. "Babanı sevmiyor musun?"

"Evlilikleri boyunca annemi aldattı ve annem" - tırnak işareti yaptı - "bir vikontun ve sosyete hanımefendisinin örnek eşi gibi davranmadığında onu cezalandırdı. Beni şımarttığında-"

"Onu cezalandırdın mı?" Öfkeyle baktım.

"Kredi kartlarını sakladı. Günlerce evden çıkmasını yasakladı. Onu kendi iradesine boyun eğdirmek için her şeyi yaptı. Onun istediği yere gitmesi için. Yapmasını istediği şeyleri yapması için, bana karşı biraz daha az annelik yapması da dahil. Büyüdükçe, onunla daha çok mücadele etti. Keşke onu terk etseydi. Kendi parası vardı, hem de bolca. Ama onun bağlantılarını kullanarak ebeveynlik haklarını elinden almasından korkuyordu. Sebastian annemize yakın olmaktan korkuyordu.

Babam yüzünden, ama bana iyi bir ağabey olmaya çalıştı. En azından biz çocukken."

Göğsüm onun için sızlıyordu. "Babanın neden anneni kontrol etmek, hatta oğullarıyla olan ilişkisini kontrol etmek istediğini anlamıyorum."

Theo alay etti. "Çünkü hepimizi kendi kontrolü altındaki mallar olarak görüyordu."

"Bu korkunç." Elimi uzatıp onun elini kendi elimle kapamak istedim ama bunun benden hoşlanacağından şüpheliydim.

"Evet, oldukça öyleydi. Ama annem Sebastian'ı bıraktığı gibi beni de bırakmayı reddetti. Cezalandırmayı tercih ederdi. Ve uzun süre bunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Ancak yaşlandıkça ve geriye dönüp baktığınızda neler olduğunu anlıyorsunuz. Bilseydim, belki de mesafemi korurdum."

"Annen bunu istemezdi gibi geliyor." "Hayır. Ama babam denedi. Beni Eton'a gönderdi. benden önceki tüm Cavendish erkekleri tarafından. Ancak bu bile aramızdaki bağı koparamadı."

İşte. O zaman duydum. Ses tonundaki mutlak hüznü. Kendime engel olamadım. Elimi pazularından aşağı indirdim, yatıştırıcı ve empatik bir şekilde. "Ona ne oldu, Theo?"

Cevap verirken farkında olmadan bana doğru eğildi: "Kız arkadaşım Saffron'la Oxford Üniversitesi'nde tanıştık. Okul eve yaklaşık doksan dakika uzaklıkta olmasına rağmen, annemle vakit geçirebilmek için zamanımızın çoğunu Londra'daki konağımızda geçiriyorduk. Saffron annemle ve hatta babamla iyi anlaşıyordu. Saffy sürekli babamın o kadar da kötü olmadığını söyleyerek aramızdaki uçurumu iyileştirmeye çalışıyordu. Ama benim görebildiğim tek şey anneme defalarca ihanet eden ve ona bir meta gibi davranan bir adamdı. Ayrıca bu noktada benden neredeyse vazgeçmişti ve Sebastian kariyerine aşırı odaklanmıştı. Babamın aramızı açmasına izin vermişti ama ben yine de bizi birbirimize bağlı tutmaya çalıştım."

Theo gözlerimin içine baktı ve bastıramadığı öfkesini gördüm. Acı bir öfke ve nefret. Yoğunluğu

beni biraz korkuttu. "Anneme meme kanseri teşhisi kondu ama çok geç yakalandı. Akciğerlerine ve lenf düğümlerine yayılmıştı."

Kolunu sıktım, gözlerimi yakan empati dolu gözyaşlarını geri akıtmaya çalıştım.

"O piç kurusu," diye tükürdü Theo. "Annem hastane yatağında can çekişirken o çıban gibi baba ve koca Saffy'yi beceriyordu."

Dehşet içinde nefes nefese kalarak geri çekildim. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Ah," dedi acı bir kahkaha atarak, "küçük sevgilim, keşke yapabilseydim. Ama annemin bininci kez ağlayıp kocasının neden orada olmadığını sormasını izledikten sonra onu aramaya çıktım. O insan müsveddesinin bir bekar evi vardı. Anahtarın nerede olduğunu biliyordum, içeri girdim ve babamı kız arkadaşımın bacakları arasında kızıştırken buldum."

Onun adına midem bulanıyordu. "Theo..." Ne diyeceğimi bilemedim. Buna ne diyebilirdin ki?

"Anneme yalan söylemek ve öldüğü gece babamın yolda olduğunu söylemek zorunda kaldım. Sonra da babam yaslı dulu oynarken onu gömmek zorunda kaldım. Saffy'yi evine taşımadan önce üç ay, parmağına yüzük takmadan önce de bir ay bekledi. Üç yıl sonra sıkılıp bir sonraki zar zor yasal kıza geçtikten sonra boşandılar."

"Babandan nefret ediyorum Theo," dedim açıkça. "Yüzlerce hayvanın işediği bir havuzun pisliğine bulanmış bir bok parçası o."

Şaşkınlıkla Theo'nun ifadesi hafifledi, dudakları seğirdi. "Evet, oldukça öyle, değil mi?"

Böyle acıklı bir itiraftan sonra onu eğlendirebildiğime sevindiğim için ağzımı bir gülümseme kapladı. "Bana anlattıklarını kimseye söylemeyeceğim."

Omuz silkti. "Bu benim çevremde bir sır sayılmaz. Ama zengin bir vikont olduğunuzda, insanlar günahlarınızı affetme eğiliminde oluyor."

"Neden kardeşin sana ve annene bunları yapan bir adamı ziyaret etmeni istesin ki?"

"Çünkü o... o her zaman babamın onayını aradı." Omuz silkti. "Annem öldüğünde, babam Saffy ile bana ihanet ettiğinde onun tarafını tuttu. Bana babamın bana iyilik yaptığını ve sonunda bunu anlayacağımı söyledi. Sanırım haklıydı. Bana göre Saffy şakalaşmayı ve sarılmayı seven, saçlarını taramamı seven, nazik ve besleyici olabilen ve yatakta heyecan verici olan tatlı bir kızdı. Acaba bunların ne kadarını benim görmemi istiyordu... çünkü ben yeterli değildim. Sanırım, açıkçası, benimle ve babamla oynamaktan zevk alıyordu."

"O korkunç bir insan."

"Evet, ona ve bana öğrettiği derse minnettarım. Bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırdı ve bunu muhtemelen babamdan kaptığını fark ettim. Babamdan." Ürperdi. "Bu beni cinsel sağlığım konusunda neredeyse saplantılı hale getirecek kadar travmatikti. Seksi seviyorum ve bana yaptıklarını başkasına yapmaktan nefret ediyorum, bu yüzden birkaç ayda bir kliniklerden randevu alıyorum. Her kontrol için gittiğimde ..." Bakışları sürüklendi. "Nedenini tekrar tekrar hatırladım."

Birdenbire, Theo'nun o zamandan beri ciddi bir ilişki yaşamamasının iki nedeninin bu Saffron denen kişi ve babası olduğunu kesin olarak anlamıştım. Ve neden herkesi, değer verdiği kişileri bile güvenli bir mesafede tuttuğunu.

Çok utanç vericiydi.

Rahat, şövalye ruhlu, playboy bir yazar olarak görünmeyi severdi... ama önemserdi. Ve gizliden gizliye besleyici ve sabırlıydı. Hastalandığımda hiç tereddüt etmeden ve homurdanmadan bana bakmıştı.

Ancak bana anlattığı hikâyeden sonra birine aşık olabileceğini düşünmek için aptal olmak gerekir. Bu sadece Saffron'un ihaneti değildi; babasının ve kardeşinin de ihanetiydi.

Duvarlarının bu kadar yüksek inşa edilmesine şaşmamalı.

"Yani." Theo bana doğru döndü, hareketiyle bacaklarını benimkilere doğru itti. "Şimdi sana gerçek bir şey

söylediğime göre

... soruma cevap verecek misiniz?"

On

THEO

Sarah bana baktı, yüz ifadesine şaşkınlık karışmıştı. Bacaklarımla onu dürttüm. "Sen hükmedilmekten hoşlandığın için Juno da hükmedilmekten hoşlanıyor mu?"

Sarah'nın yanaklarına renk geldi ve gözlerini kaçırıp büyük pencereden dışarı bakarken sertçe yutkundu. Kızaran tenini açgözlülükle seyrettim, gözlerim Sarah'nın gergin bir şekilde kemirdiği güzel dudaklarına kaydı. Daha birkaç hafta önce kızarmasını gülünç bulurken, şimdi içimi tuhaf bir şefkat ve eğlence karışımıyla doldurması çok garipti.

Sorum kesinlikle uygun değildi ama ikimiz de yetişkindik ve bu kadın hakkındaki merakımı inkar edemezdim. Tam bir çelişkiydi. Ardnoch'ta utangaç, ürkek bir üne sahipti. Gerçek dünyada mükemmel bir suç serisinin en çok satan yazarı. Bakmak için zaman ayırdığınızda büyüleyici derecede güzeldi ve dürüst olmak gerekirse uzun zamandır sahip olduğum en iyi arkadaşı.

Onun varlığı aynı anda hem canlandırıcı hem de rahatlatıcıydı. Burada kendimi huzurlu hissettim.

Ve minnettarlığımınla, gerçekten alçak bir piç gibi onu konfor alanının dışına itiyordum.

"Sarah," diye mırıldandım, ses tonum biraz alaycıydı, "bana söyleyebilirsin. Ben bir kasa dairesiyim. Kimseye söylemediğim bir şey için sana güvendim." Kaşlarım birbirine çarptı. Yüce Tanrım, bu doğrudu. Kimseyle konuşmadığım bir şeyi ona anlatmıştım. Birkaç kat derim kazınmış gibi savunmasız hissedeceğim düşünülebilirdi ama ... hissetmedim.

Sarah bana bakmak için döndü. Gözlerinin bu kadar çarpıcı olması ve onunla birkaç hafta yaşamış olmama rağmen hala beni düşünce sürecimde durdurması rahatsız ediciydi. "Bu hikâyeyi başka kimseye anlatmadın mı? North'a bile mi?"

Eğlenerek sııttım. "Kuzey'le aramda bir kankalık olduğunu hayal ediyorsun, değil mi?"

"İstediğin kadar umursamaz davranabilirsin ama onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum."

Kuzey'e herkesten daha çok güvendiğim doğrudu. "O iyi bir adam."

Sarah başını salladı. "Onda bunu hissettim."

"O zaman insanlar hakkında bir şeyler hissediyor musun?" Alay ettim.

Bana sahte bir kaş çattı ve ben de başparmağımı narin burnunun köprüsünde oluşan küçük kırıxıklığın üzerinde gezdirme isteğime karşı koydum. "Aslına bakarsan biliyorum."

Merakla eğildim. "Oh, söyle bakalım. Başka kimler hakkında bir şeyler hissettin?"

"Lucy Wainwright'ın sosyopat bir sürtük olduğunu herkesten önce ben biliyordum," diye itiraf etti. Ses tonu pişmanlığa dönüştü. "Sadece konuşamayacak kadar utangaç ve korkaktım."

Emlak tamircisiyle birlikte Ardnach Kalesi'nde terör estiren ve Lachlan Adair'i takip eden Hollywood oyuncusu Lucy Wainwright'ın meşhur vakasından bahsettiğini bildiğim için kaşlarımı çattım. Bu olay birkaç yıl önce, ben üye olmadan önce gerçekleşmişti. Genelde bir durum hakkında ne hissettiğimi açıkça söyledim ama bu olayda Sarah'nın duygularını başkalarının incittiği gibi incitmekten çekiniyordum. "Sen... sen korkak değildin, küçük fare."

Yüzümü inceledi. "Zaten dinlemezlerdi, değil mi?"

"Senin gerçekte kim olduğunu bilmiyorlardı, o yüzden belki de bilmiyorlardı," diye kabul ettim. "Ben olsam dinlerdim."

Beni şakacı bir şekilde iterek kıkırdadı. "Evet, doğru."

Gülümseyerek onu tekrar dürttüm. "Asıl sorumdan kaçmayı bırak."

Yine o kızarıklık vardı. Bakışlarını indirdi ve bu sefer kendime engel olamadım. Uzanıp çenesine hafifçe dokundum ve bana bakması için kaldırdım. "Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin." Yine de anlatmasını istedim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Ve güvenimin karşılık bulmasını istiyordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, gözleri kocaman açılmıştı, gözlerinde hüznün parlıyordu.

Aklıma bir şey gelince şok geçirdim. Onu serbest bıraktım, gözlerim cevap için yüzünü arıyordu. "Sen... sen bakire misin, Sarah?"

Kadın çilek rengine kızardı ve kendimi biraz bok gibi hissettim. "Hayır," diye kekeledi ve dokunuşumdan geri çekildi.

Tamamen kaçamasın diye ayağımı sandalyesine doladım. Hayatının otuz bir yılını seksten zevk almadan geçirmemiş olmasının rahatlığıyla, "O zaman yatakta nelerden hoşlandığını nasıl bilmiyorsun?" diye sordum.

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?" Ofladı, pencereden dışarı bakarken avuçlarını sıcak yanaklarına bastırdı.

Hayal kırıklığı içimi kapladı ama onu üzmemek istemedim. "Öğle yemeği için ara verelim mi? Ben ızgara peynir düşünüyordum, yoksa soğuğa çıkmak ister misin?"

Başını bana doğru çevirdi, dudakları ayıktı, biraz şaşkındı.

"Eee?" Ayağımı sandalyesinin üzerine bıraktım.

Birkaç uzun saniye boyunca beni inceledi. Sonra, "İlk ve son öpücüğüm on iki yaşındayken oldu. O benim

Annemin erkek arkadaşının oğluydu ve on yedi yaşındaydı."

Sertleştım. "Bu cümledeki birkaç şey beni dehşete düşürdü. İlk ve son?"

"İstediğim bir öpücük değildi," diye üzgün bir şekilde cevap verdi.

Öfke boğazımı sıkarken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Adı Harry'ydi. Babası da iyi bir adam değildi, ve kızlara nasıl davranılacağını ondan öğrenmişti. Dilini ağzımdan çıkaramadığım bir sümüklü böcek gibi hissettiğimi hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Geceleri yatak odamın kapısına barikat kurma ihtiyacı duymaya başladığımda ve annem ondan korktuğumu söylediğimde beni dinlemediğinde, cesur olmam ve kendimi ön plana çıkarmam gerektiğini biliyordum. Büyükbabamı aradım ve ona neler olduğunu anlattım."

"Umarım o küçük pisliğin kafasını koparmıştır," diye fısıldadım sertçe. Sarah'ın kendi evinde yaşayan bir cinsel avcıdan yatak odasında korkan bir kız olduğu düşüncesi beni ölçsüz bir şekilde öfkelendirdi.

Sanki bunu hissetmiş gibi sakinleştirici bir elini benimkinin üzerine koydu. "Sanırım büyükbabam istedi, ama o çok-" Kederle irkildi. "Çok akıllıydı. Onun yerine polisi ve sosyal hizmetleri aradı. Geldiklerinde polis beni bir kenara çekti ve sorguladı. Onlara neler olduğunu anlattım ve anneme aktardıklarında bana doğru uıtu ve herkesin önünde suratıma bir tokat attı. Hepsi bu kadar. Polis onu tutukladı ve sosyal hizmetler beni hemen o anda ondan aldı."

Sözleri çok gerçekçiydi ama bu ona ne kadar acı vermiş olmalıydı. Tanrım, bu kadın daha ergenliğe bile girmeden çok şey kaybetmişti. "O zaman velayetini büyükannen ve büyükbaban mı aldı?"

Sarah başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Bana her zaman istediğim hayatı verdiler. Beni açıklayabileceğimden çok daha fazla şekilde kurtardılar. Ama... annem bende iz bıraktı. Ben... Utangaçlığım beni sakat bıraktı. Belki o zamanlar daha iyi bilseydik, bir terapistle falan konuşabilirdim, ama sadece idare ettik." Dudağını ısırđı, yüzünü geri çekti.

elimini çekti. "Erkeklerle aram çok kötüydü... Yani, öyleyim." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Çekici bulduğum erkeklerin yanında dilim tutuluyor ve utanıyorum. Bu çok utanç verici."

Benimleyken artık dilinin tutulmadığını söylemedim çünkü Sarah'nın beni yanında rahat biri olarak görmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. "Ama seks yaptın?"

Açık sözlülüğüme güldü, tüm yüzü aydınlandı. Göğsümdeki garip çekintiyi görmezden geldim. "Evet, iki kez."

Gözlerimi hızla kırptım. "Affedersiniz, az önce sadece iki kez seks yaptığınızı mı söylediniz?"

"Benimle alay mı ediyorsun?" Gözlerini ateşten yarıklar halinde kısmıştı.

"Hayır, küçük sevgilim, seninle alay etmiyorum," diye onu temin ettim. "Tanıdığım son derece zeki ve güzel bir kadının otuz bir yıl boyunca sadece iki kez seks yaptığı haberini sindirmeye çalışıyorum."

"Oh." Dudaklarını memnun bir gülümsemeye bastırdı ve sonra omuz silkti. "Şey, ilk kez on sekiz yaşımdayken oldu. Lisede iki yakın arkadaşım vardı ve beni her zaman konfor alanımın dışına çıkmaya, daha dışa dönük olmaya zorluyorlardı. Beni Ardnoch'un arkasındaki ormanda bir mezuniyet sonrası partisine davet ettiler ve orada bir adam vardı. Callan. Ardnoch'tan değildi, sınıf arkadaşlarımdan birinin kuzeniydi. Her neyse, gevşemek için birkaç bira içmiştim ve nedense benimle ilgilendi."

Bir nedenden dolayı, gerçekten. Ne kadar muhteşem olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şimdi düşününce çok aptalca davrandım ama onunla yürüyüşe çıkıp çıkamayacağımı sordu ve çıktık. Hava zifiri karanlıktı ama anahtarlığında küçük bir fener vardı. Herkesin kamp yaptığı yerden yaklaşık beş dakika uzaktaydık ve birden durup beni öpmeye çalıştı. Ona dudaktan öpüşmediğimi söyledim. O da boynumu öptü." Yanaklarında yine o iki pembe utanç bayrağı parlıyordu. "Bir dakika

beni okşuyordu, bir sonraki ... şey ... Ve ben de istedim," diye beni rahatlatmıştı. "Ben de herkes gibi olmak istedim. Seksin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

Yüce Tanrım. "Bana ilk seferinin ormanda bir ağaca yaslanıp bir yabancıyla olduğunu mu söylüyorsun?"

Burnunu kııştırdı ve başını salladı. "Çok rahatsız edici ve acı vericiydi."

"Peki ya ikincisi?" Bilmekten neredeyse korkuyordum.

"Birkaç yıl sonra. Ardnoch'ta kahya olarak çalışmadan önce, Gordon'un sahibi olduğu dönemde Gloaming'de kahyaydım." Gloaming yerel bir köy barı ve oteliydi. "Yöneticilik için şansımı denedim ve o da beni Glasgow'daki yöneticilik kursuna gönderdi. Kurstaki insanların hepsi iyi anlaşıyordu ama ben her zamanki gibi utangaçtım. Bir gece otel odamda canım sıkıldı ve sakın bir şeyler içmek için aşağı indim, ama kurstaki adamlardan biri beni gördü ve yanıma geldi. Adı Andy'ydi. Önceki iki gün boyunca benimle flört etmeye çalışmıştı ve sosyal becerilerimdeki eksiklikten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu." Kendi kendine sıırttı ve benim dudaklarımda da cevap niteliğinde bir gülümseme belirdi. "O gece cesur davrandım ve onu otel odama davet ettim."

Şanslı Andy.

"Güzeldi... güzeldi." Başını salladı. "İlk seferden çok daha iyiydi. Ama... hemen üzerimden sıyrıldı, temizlendi, sanki akşamki garsonuymuşum gibi teşekkür etti ve gitti. Kendimi savunmasız hissettim. Biraz üzgün. Az önce kullandığı bir mendil parçası gibi."

"Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İkimiz de durumun ne anlama geldiğini biliyorduk. Özellikle de ona beni dudağımdan öpemeyeceğini söylediğimde. Ben sadece... Sonrasında bu kadar boş hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Sanki ben ona bir şey vermişim de o bir şey almış gibi. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım, açıklanamaz bir nedenle nabzım hızlanmaya başlamıştı. "Hepsi bu kadar mı? Cinsel hayatının kapsamı bu kadar mı?"

deneyim?"

"Korkarım öyle."

O halde, karakterlerinin cinsel psikolojisini bu kadar iyi yazması daha da etkileyiciydi. Ve bunun daha fazla deneyimden kaynaklanmamış olması lanet olası bir utançtı.

"Gerçekten de on iki yaşından beri kimseyi öpmedin mi?"

"Hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi, sesi her zamankinden daha sertti. "Öyleyse neden zahmet ediyorsun?"

Zorlamamaya karar vererek (şimdilik) masadan kalktım. "Karşılıklı güven alışverişinde bulunduğumuza göre, sanırım geçmiş travmalarımızla ilgili bu yoğun konuşmalara bir ara vermenin zamanı geldi."

Sarah benim alaycı ses tonuma gülümsedi ve bana minnettar bir bakış attı. "Hadi öğle yemeği için dışarı çıkalım."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktım, ayağa kalkması için sandalyesini çektim. "Yeni kitapta Juno'ya neler olduğunu bana anlatabilirsin."

"Bunu kendin için mahvetmek mi istiyorsun?" diye sordu, gaz ateşini kapatarak.

"İlk bilen olma fikri hoşuma gidiyor. Gerçekten de öyle olmalıyım, değil mi? Televizyona uyarladığım için."

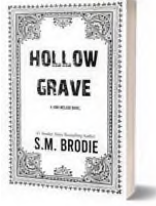
"İlk iki kitap. Daha fazlasını istiyorsan, parasını ödemen gerekecek," diyerek şeytani bir gülümsemeyle alay etti.

Güldüm ve onu bungalovun önündeki vestiyere doğru takip ettim. "Sen, küçük fare, bir köpekbalığına dönüşüyorsun. Sana yakışıyor."

Omzunun üzerinden bana bir sırtış attığında, göğsümdeki o korkunç çekimi bir kez daha görmezden geldim.

On bir

SARAH

| Mükemmel bir Kasım sabahıydı. En sevdiğim türden.
Hava kışın soğuğuyla gevrekti, ama alçak güneş yanaklarımı hafifçe ısıtıyor ve her şeyin üzerine ışık saçıyor, çimlerin üzerindeki ince don tabakasını parlatıyor ve ağaçlar ve kaldırımlar.

Sahilde sadece bir kişi köpeğiyle yürüyordu ve ben Jared'le telefonda konuşurken su kıyıya hafifçe vuruyordu. Theo uzakta durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı. Jared, Georgie'nin kullanabileceği ikinci bir traktöre sahip olmanın mucizeleri ve işlerin ne kadar hızlı yapıldığı konusunda beni bilgilendirdi. İş yüküne yardımcı olması için yeni traktörün parasını ödemekte ısrar etmiştim ve Jared'e büyük yardımı olduğu için memnundum ama Theo'yu izlemekten zevk aldığım için dikkatim de dağılmıştı. Karnımda kelekler uçuşuyordu. Bu duyguya alışmaya başlamıştım. Karmaşık İngiliz koyu yeşil bir ceket, koyu renk bir kot pantolon ve botlar giymişti. Çizgili lacivert ve yeşil bir atkı boynunu soğuktan korurken, ceket geniş omuzlarını ve sivri belini vurguluyordu.

Dün misafir odasından gelen homurtu ve iniltileri duymuş ve içeri girdiğimde onu mobilyaları yeniden düzenlerken bulmuştum. Tişörtünün altında, zayıf, sert

Ağır ahşap karyola iskeletini odanın diğer ucuna taşıırken pazı kasları da damarlarıyla birlikte şişti.

Sahilde onu incelerken bacaklarımın arasında karıncalanmalar uyandı, konuştuğu kişi tarafından hayal kırıklığına uğratılmış gibi uzun parmaklarını saçlarında gezdirmesini izledim.

"Sarah, hala orada mısın?"

"Ah." Jared'le konuşırken zihnimin dağılmasına izin verdiğim için kendimi suçlu hissederek nefesimi içime çektim. "Elbette. Suya girip çıkan sevimli bir köpek biraz dikkatimi dağıttı."

Kuzenim iç çekti. "Dışarıda tek başına olman beni hâlâ endişelendiriyor. Lütfen bana en azından birkaç arkadaş edindiğini söyle."

Birinin on yaşındaki birine sorabileceği bu soru karşısında gözlerimi devirmiştim. Bazen utangaçlığım ve ne kadar genç görüldüğüm yüzünden insanlar, hatta Jared bile yaşıımı unutuyor gibiydi. "Buraya kitap yazmaya geldim, arkadaş edinmeye değil."

"Ben sadece... yalnız kalmandan endişeleniyorum."

Hiç yakın arkadaşım olmadığı doğruydu. İş yerinden bazı kızlarla geceleri dışarı çıkıyordum ve şu anda Aberdeen'de yaşıyor olsa da okuldan en yakın arkadaşım Allie ile iletişim halindeydim. Hiçbiri S. M. Brodie'yi bilmiyordu. Sık sık bu tür bir kadın arkadaşlığının özlemini çekmiştim. Kendimi güvende hissettiğim bir yer. Sırlarımı, endişelerimi ve korkularımı başka bir kadına emanet etmeyi.

Ama büyükannemle annemin verdiği zararı telafi edecek kadar zamanım olmadı. Onun örneği kadınlara güvenmemi çok zorlaştırdı. Ama daha çok çabalamam gerektiğini biliyordum.

"Ben iyiyim," diye Jared'i temin ettim. Şu anda hiç de yalnız değildim. Ama Theo'dan haberi yoktu. O... kuzenim bütün bir ayı bir Ardnoch üyesiyle yalnız geçirdiğim fikrinden hoşlanmazdı. Anlayamazdı. "Yazmakla ve bu teslim tarihiyle yalnız kalamayacak kadar meşgulüm. Sen yalnız mısın?"

Kıkırdadı. "Çiftlikle yalnız kalamayacak kadar meşgulüm. Yani demek istediğini anladım. Bırakacağım."

"Sadece önemsedığın için olduğunu biliyorum."

"Bana ihtiyacın olursa ararsın," dedi, her konuştuğumuzda yaptığı gibi.

Theo dönüp bana bakınca bir an için dikkatim dağıldı. Jared'in ne dediğini hatırlamam bir dakika sürdü.

"Oh... evet, yapacağımı biliyorsun. Ve bana ihtiyacın olursa aramanı istiyorum. Henüz erken olduğunu biliyorum..." Büyükbabamı kaybetmenin acısı hâlâ tazeydi.

"Evet, tatlım. Ama... ben iyiyim. Onu yanımda hissediyorum," dedi Jared hüzünle. "Arazide olduğum her gün onu yanımda hissediyorum."

Gözyaşları boğazımı sıktı ve gözlerimi yaktı; Theo'dan uzaklaşıp, kederimi yutmaya çalışırken kaçanları yakalamaya çalıştım. Sonunda konuşabildim ama sesim duygularımla boğuk boğuk çıkıyordu. "Bu beni mutlu ediyor."

"Özür dilerim, Sarah. Seni üzmememiştin."

"Hayır, yapmadın," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım. "Sadece böyle hissetmene sevindim. Onun da senin yanında olduğunu biliyorum."

"Daha iyi olacak," diye söz verdi Jared. "Katlanması daha kolay olacak."

"Biliyorum." Haftalardır hissetmediğim bir şekilde kederim kabarmıştı ve herkesin içinde bir çöküş yaşamaya hazır değildim. "Geri dönsem iyi olacak."

Telefonu kapattığımda arkamı döndüm ve Theo'nun benden birkaç santim ötede durup kaşlarını çatıldığını görünce şaşırarak bir çığlık attım. Yüzümü incelemek için başını eğdi, gözleri araştırıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Son gözyaşlarımı silerken ona titrek bir gülümseme verdim. "Oh... sadece Jared'in büyükbabam hakkında söylediği güzel bir şey"-nefesim kesildi-"dedi."

Anlayış Theo'nun yüz ifadesini yumuşattı. "Küçük sevgilim," diye mırıldandı sempati içinde.

Ve bir sebepten dolayı, tek gereken buydu.

Hıçkırıklarımı durduramadan içimden yükseldi ve utanç içinde yüzümü kapattım.

Theo, yanağımı göğsüne bastırıp kollarıyla beni sımsıkı sarmadan önce cık cık diye bir ses çıkardı. Hiç istemediğim bu rahatlatıcı sarılış karşısında ağlayacak cesareti buldum. "Onu çok özlüyorum."

"Biliyorum." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bırak içini dök. Sorun yok. İçini dök."

Ben de öyle yaptım. Gairloch Plajı'nda, mükemmel bir kış gününde, kederim boyunca bana sarılacağını düşündüğüm son adamla birlikte, haftalardır içimde tuttuğum gözyaşlarımı akıttım.

Sahilde yaşadığım olaydan sonra Theo'nun beni izlediğini HİSSEDDİYORDUM.

Onun kollarında ağlamak gerginliğimin bir kısmını azaltmıştı ve kendimi biraz bitkin hissediyordum, bu yüzden öğle yemeği yemek için kulübeye geri döndük.

Yemek masasına oturduğumuzda ona "Ben iyiyim," diye güvence verdim. Theo mutfakta oldukça becerikliydi ve yaptığı ızgara peynir şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi. Söyleyebildiğim kadarıyla üç farklı peynir ve ot vardı. Bir ısırık aldım ve inledim. Bunu daha önce yarım düzine kez yapmıştı ve hâlâ muhteşemdi.

Bakışları gözlerime dönmeden önce ağzıma kaydı. "Büyükbabanla bir kez tanıştığımı biliyorsun."

Şaşırarak bir lokma yuttum. "Gerçekten mi?"

"Gloaming'de. Yaklaşık on sekiz ay önceydi. Ardnoch'a katılalı çok olmamıştı ve nasıl bir yer olduğunu görmek için köye gitmiştim." Sırıttı. "Collum da oradaydı ve havalı İngiliz aksanım hakkında bana bok attı."

Yarı güldüm, yarı inledim. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme. Birbirimizle dalga geçerek harika bir akşam geçirdik. Sözlü iğnelemelerime katlanmakla kalmayıp bunlardan zevk alacak kadar kalın derili birini bulmak çok zor."

Şimdi kıkırdayarak sandalyeme geri oturdum ve bunu hayal ettim. Büyükbabam diğer herkese her zaman huysuz ve biraz kavgacı görünürdü. Kendisinden korkmayan insanları severdi. "Senden hoşlanmış olmalı."

Theo omuz silkti. "Yeterince iyi anlaşıyorduk. Ondan hoşlandım."

Göğsümde minnettarlık ve acının keskin bir karışımı parladı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, beni dikkatle izliyordu. "İyi misin?" "Evet," diye söz verdim. "Sadece. .. beni hazırlıksız yakalıyor bazen."

"Keder
mi?"

Başımı
salladım.

"Biliyorum. Annemi düşündüğümde bazen böyle oluyor."

Theo'nun ifadesi gerginleşene kadar anlayışlı bir bakış paylaştık ve gözlerindeki rahatsızlığı fark ettim. Sandviçinin bir parçasını gereğinden fazla bir saldırganlıkla ısırdı.

"Telefonda eğlenceli biriyle mi konuşuyordun?" Konuyu değiştirdim.

Theo'nun omuzları gevşedi. "Menajerim. Menajerinizden revize edilmiş sözleşmeyi henüz geri almadık."

"Endişelenmeli miyim? Liz'i acele ettirmeli miyim?" Liz'den herhangi bir konuda acele etmesini isteme düşüncesi midemi altüst etti.

"Bunu yaparız." Teklifimi elinin tersiyle itti. "Ama yavaş davranmıyor. Bu işler zaman alır. Daha önce hak satın almadım ama meslektaşlarımdan biliyorum ki bu tür sözleşmelerin tamamlanması bir yıl kadar sürebiliyor."

"Bir yıl mı?" Dehşet içinde bakakaldım.

"Merak etme, küçük sevgilim. Bir yıl beklememin imkanı yok. Bu işi daha hızlı halletmek için menajerin olacağım. I

Juno'nun mümkün olduğunca çabuk prodüksiyona girmesini istiyorum. Sözleşme imzalanana kadar yasal olarak ilgilendiğim oyuncularla konuşmaya başlayamam ya da senaryoyu stüdyolara ve yayın hizmetlerine götüremem ama sözleşme imzalanır imzalanmaz oyunculara ve birkaç farklı kişiye ulaşacağım. King's Valley'in arkasındaki stüdyo olan Skylark World Productions'ı düşünüyorum. Bir ilişkimiz var ve onlar bu kitleye nasıl ulaşacaklarını biliyorlar."

Juno'nun bir televizyon uyarlamasının gerçekten gerçekleştiğini fark ettiğimde her zaman olduğu gibi içimde bir heyecan çalkalandı. "Aklınızda oyuncular var mı?"

"Juno için Olivia Jones."

Gözlerim büyüdü. Olivia Jones büyük bir Hollywood filmiyle Başrolde En İyi Kadın Oyuncu dalında Akademi Ödülü kazanmıştı. "Olivia Jones'u tanıyor musun?"

Theo başını salladı ve önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Geçen yıl şöhreti patlamadan önce birlikte birkaç küçük projede çalışmıştık. Bir İngiliz dizisinde oynamak istediğini biliyorum. Bence Juno tam da içine girmekten hoşlanacağı türden bir rol olurdu. Henüz ona resmi olarak yaklaşamayabilirim ama ona Hollow Grave'in bir kopyasını gönderdim bile."

"Ne zaman?"

"Sen hastayken. İnternette bir kopyasını aldım ve doğrudan ona gönderttim."

"Ve şu anda okuyor mu?"

Benim inanmayan ses tonum karşısında Theo kıkırdadı ve telefonunu cebinden çıkarmak için koltuğunda kaydı. Ben bir lokma çiğnerken başparmağını ekranın üzerinde gezdirmesini izledim. Sonra telefonunu bana uzattı.

Onunla Olivia adında biri arasında geçen bir mesajlaşmaydı.

Vay anasını.

Okuyor musun? Theo her zamanki şifreli üslubuyla göndermişti.

Olivia onu iyi tanıyor olmalıydı çünkü o da aynı derecede şifreli bir cevap göndermişti. Evet. Sadece zamanını söyle.

Ve Theo cevap verdi, temasa geçeceğim.

Çenem düşerken o güldü. Heyecandan yerimde kıpırdandım. Olivia Jones mükemmel bir Juno McLeod olacaktı. "Aman Tanrım!"

Kıkırdayarak telefonunu geri aldı. "Çok heyecanlanma. Sonunda onun programı bizimkiyle çakışabilir. Ama ilgileniyor."

"Olivia Jones'un Hollow Grave'i okuduğuna inanamıyorum." Başımı salladım. Hayatım çok gerçeküstüydü!

"Çok sevimlisin, küçük fare." Theo sandviçinden kocaman bir ısırık almadan önce kurt gibi sııttı.

İçimdeki insan gözlemci, neden küçük fare ve küçük sevgilim evcil hayvan isimleri arasında gidip geldiğini merak etti. Kullanımları farklı bir anlama mı geliyordu? Onlarda daha derin bir anlam aramakla aptallık mı ediyordum? Theo'nun kulüpteki insanlarla, yabancılarla çok rahat bir şekilde sevgi sözcükleri kullandığını duymuştum. Daha beni tanımadan bana sevgilim demişti.

"Ne?" diye sordu aniden.

"Hiçbir şey. Sadece TV şovu için heyecanlıyım."

Öğle yemeğimizi Theo'nun ilgilendiği diğer aktörler ve benim onlar hakkında ne düşündüğüm hakkında konuşarak bitirdik. Çoğunu beğenmişim, ancak bir iki tanesini daha önce duymadığım için emin olamamışım. Bana senaryolarını sattığı stüdyo ya da televizyon şirketinin bir oyuncu seçme yönetmeni kullandığını hatırlattı ama Juno için o kadar net fikirleri vardı ki bunun gerekli olacağından emin değildi.

Temizlendikten sonra, yazmak için oturma odasındaki masalarımıza yerleştik.

Sol yanağımdaki karıncalanmanın farkına vardığımda daha bir paragraf bile yazmamıştım.

Başımı çevirdiğimde Theo'nun dikkatle bana baktığını gördüm.

Bu bana dört gün önceki konuşmamızı hatırlattı; o bana ailesiyle ilgili hikâyeyi anlatmıştı, ben de ona cinsel geçmişimden bahsetmişim. Hala cesur olduğuma hayret

ediyordum.

onun güvenine karşılık verecek kadar. Daha da ötesi, sonrasında kendimi savunmasız ya da pişman hissetmemiştim.

"Ne oldu?" İlgisi karşısında kafam karışmış bir halde sordum. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok," diye söz verdim küçük bir gülümsemeyle.

Yüzüme bakarak başını salladı. "O zaman küçüklüğünden beri hiç öpülmemiş olmanı düşünmeden edemediğimi söylemekle piçlik etmiş olmayacağım."

Şaşırmış bir halde, "Neden bunu düşünmeyi bırakamıyorsun?" diye sordum.

Theo rahatça omuz silkti. "Çünkü öpüşmek çok güzel olabilir ve daha da iyisi, çok ateşli olabilir. O küçük hıyar yüzünden bunu deneyimlemenize izin vermemeniz rahatsız edici."

"Öpüşmeyi sevmiyorum." Ondan uzaklaştım, utancımın arttığını hissediyordum ve açıkçası ona söylediklerimi bana karşı kullanmasından rahatsız olmuştum. Bunu ona söyle! Oflayarak sandalyemde dönüp ona baktım. "Bu konuyu bu şekilde açarak saçmalıyorsun."

Bir kaşını kaldırdı, aptalca bir sırıtış dudaklarını kıvırdı. "Bok gibi davranmak istemiyorum. Seninle bu konuda konuşmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü senden büyük bir çocuk seni zorla öptü. Tabii ki nefret ettin! Bu, öpmek istediğin biriyle öpüşmekten zevk almaktan kendini alıkoyduğun anlamına gelmez."

"Kimseyi öpmek istemiyorum," diye yalan söyledim. Çünkü belki de aşık olduğum diğer erkekleri öpmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmiştim. Belki Theo'yu öpmenin nasıl bir şey olabileceğini bile hayal etmiştim.

"Yalanlar." Bana seslendi. "Seni ağzıma bakarken gördüm."

Yanaklarım kızardı ve solgun tenime ve diğer insanlarınkine göre yüzeye daha yakın olduğu belli olan kılcal damarlarıma lanet ettim. "BEN..."

"Merak etme." Theo utancımı elinin tersiyle itti. "Bakması güzel biriyim. Beni tanımak bir suç değil."

çekicilik."

"Bazen çok ukala oluyorsun," diye mırıldandım öfkeyle, tekrar bilgisayar ekranıma bakarak. "Şimdi, sakıncası yoksa, yazmaya çalışıyorum."

O kadar hızlı eğildi ki nefesim kesildi, bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Baş döndürücü tıraş losyonu üzerime sinmişti ve ürperdim. "Ne..."

Theo gözlerimi süzdükten sonra dikkatini dudaklarıma verdi. "Seni öpmeme izin ver."

Kulaklarıma kan hücum etti. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Gözleri ağzımdan kalkıp benim şüpheci bakışlarımla buluştu. "Asla yapmam," dedi nadir rastlanan bir içtenlikle. "Seni öpmek istiyorum. Öpüşmekten zevk alıyorum. Ama her şeyden çok, başına gelenleri unutmaya yardım etmek istiyorum." O kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma fısıldadı. Karnım çılgınca çırpınırken kalçalarımın arasında karıncalanmalar uyandı. "Yavaştan alacağız. Seni alıştıracağız. Eğer denemek istersen tabii?"

Nabzım boynumda zonkluyordu ve kalp atışlarımla Theo'nun duyabileceği kadar yüksek olduğunu düşündüm.

Gerçek şu ki, biriyle öpüşmek istediğinizde bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Sadece çok korkuyordum çünkü ilk deneyimim tamamen korkuyla ilgiliydi.

"Deney gibi mi?" Fısıldadım.

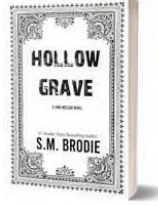
Theo başını salladı. "Eğer bu senin için güvenli hissettiriyorsa, evet, bir deney gibi."

Başımı sallarken yanaklarımla kıpırmayı olduğunu biliyordum. "Tamam o zaman. Ama... önce ben seni öpmek istiyorum. Senin beni öpmeni değil." Theo'nun gözlerinde zaferden daha yumuşak bir şey parlıyordu.

"Sanırım bunu başarabiliriz."

On iki

SARAH

Theo şömineye bakan kanepeye oturmamız için ısrar etmişti. Büyükanнемin bile seçmeyeceğı çiçekli bir kumaşa sahip rahat ve eski bir kanepeydi. Buradaki mobilyaları yenilemem gerekiyordu.

Ve kendimi Theo'nun yanındaki mindere bırakırken dizlerimin nasıl titrediğini düşünmek zorunda kalmamak için tereddüt ettim. Kolunu kanepenin arkasına dayayarak daha da yaklaştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı ipek gibi.

"Gallimaufry kelimesi," diye ağzımdan kaçırdım, parmaklarımı kucağımda gergin bir şekilde çevirirken.

Theo elini benimkinin üzerinde yumuşatmak için uzandığında ağzı eğlenceyle titriyordu. Dokunuşuyla irkildim. Cildi bir insanın tahmin edebileceğinden daha sert ve nasırlıydı ama bana Oxford'da bir kürek takımında yer aldığını ve mezun olduktan sonra tek başına kürek çekmeye devam ettiğini söylediğini hatırladım. Nasırlar yıllarca kürek çekmekten mi kaynaklanıyordu?

"Neden gallimaufry kelimesini düşünüyorsun?" diye sordu usulca, dudakları neredeyse kulağıma değiyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde biraz döndüm. "Mobilyalardan kurtulmam lazım

Burada," diye teklif ettim, sesim gerginlik ve sinirden kısılmıştı. "Buraya kendi damgamı vurmak istiyorum. Daha uyumlu bir şey."

"Ah." Anlayış ortaya çıktı. "Tam bir mobilya şöleni, değil mi?"

Gözlerim onun ağzına takıldığında zorlukla yutkundum. Sanırım başımı salladım. Bunu bilmek zordu çünkü aniden ateşim yükselmişti ve midemdeki vahşi kelebekler başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Theo başparmağıyla yanağımı okşamak için uzanmadan önce beni inceledi. Yumuşak dokunuş beni daha da yaklaştırdı. "Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz." Sesi boğuk geliyordu ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı. Sanki... tahrik olmuştu.

Karnım döndü, bu sefer daha derine ve daha aşağıya.

Göğsünün omzuma değdiğini hissettiğimde kendime cesur ol dedim. Cesur ol ve istediğini al.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatmak için ona doğru döndüm. Dudaklarım usulca dudaklarına değdi, ağzımın karıncalanmasına neden olan geçici dokunuşlar. Dudakları yumuşak ve dolgundu ve kalp atışlarım nazik keşiflerimle birlikte hızlandı. Theo kıpırdamadan durdu, acele etmememe izin verdi.

Korkutucu değildi. Heyecan vericiydi.

Dudaklarımı onunkilere biraz daha bastırdım ve sonunda o da beni öptü. Göğüslerimdeki karıncalanmalar uyanıp onları daha dolgun hissettirirken ve meme uçlarımı sıkılaştırırken benden ona doğru bir nefes kaçtı. Aynı karıncalanma uyluklarımın arasında da canlandı. Bu hissin daha fazlasını isteyerek ağzımı Theo'nunkine yaklaştırdım ve acele etmemesinin tadını çıkardım.

Öpüşmenin böyle hissettireceğini kim bilebilirdi?

Birden geri çekildi ve yanaklarının tepesindeki pembeliği fark ettim. Bakışları arzuyla kısılmıştı ve bu beni korkutmak yerine heyecanlandırdı. "Aç ağzını, küçük sevgilim."

Oh.

Nefret edeceğimden emin olduğum kısım buydu. Ama emin olmanın tek yolu denemektir. Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. Ve Theo'nun ağzını benimkinin üzerinde gezdirmeden önce inlediğinden, beni yumuşak öpücüklerinin lezzetine geri döndürdüğünden emindim. Sonra başparmağını alt dudağımda hissettim, aşağı doğru çekiyordu. Açmamı istiyordu.

Dudaklarımı ayırdım ve dilinin benimkine ilk dokunuşunda, karnımı bir uyarılma dalgası sıktı. Bu his karşısında tekrar nefesim kesildi, diliyle yaptıklarını taklit etmeye çalışırken ellerim kendi kendine kalkıp omuzlarına dayandı.

Ben onu yalarken Theo inledi ve kolları aniden bana dolandı, öpücüğü derinleştirirken göğüslerimi göğsüne bastırdı.

Vay be.

Kutsal... bu... bunca zamandır kaçırdığım şey bu muymuş?

Kendimi duygulara kaptırarak onunla eşleştim, öpüşmelerimiz aç ve çaresiz bir hal alırken ağzına doğru inledim.

THEO

Hayatımda hiç olmadığım kadar SERTTİM.

Dudaklarının benimkilere değdiği ilk masum fırçada, Neandertal beynimdeki tüm kanın güneye koştuğuna yemin edebilirim. Sarah'ın dilinin benimkine basit bir dokunuşuyla yarı direktten tam direğe döndüm.

Bu kadını öperken verdiğim içgüdüsel tepkiyi açıklayamıyordum.

Ve o anda, neden olduğu umurumda bile değildi. Sadece onu deneyimlemek istedim.

Ağzımın içinde inlerken, elleri ensemden yukarı doğru kayarak parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve mantıklı düşünmenin son kalıntıları da kafamdan uçup gitti.

Bunun yerine, üzerime binene kadar hafif ağırlığını üzerime çektim, horozum onun sıcaklığıyla fermuarıma karşı zorlanıyordu.

"Oh." Öpüşmeyi kesti, o çarpıcı gözleri tahrik ve sorularla irileşmişti.

"Yapma," diye adeta yalvardım ona bunu fazla düşünmemesi için. "Durmak istemiyorsan tabii." Lütfen, Tanrım, durmak istediğini söyleme. Sanırım Sarah'ın durmak istediğini söylememesi için evrene lanet olası ruhumu sunabilirdim.

"Durmak istemiyorum," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı.

Sıcak yanağını okşamak için uzandım ve başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. "Bu kızarıklığın nefis vücudunun tamamını kaplayıp kaplamadığını bilmek için sabırsızlanıyorum."

Göğsü heyecanlı nefeslerle inip kalktı ve utangaçlığına rağmen zorla, "Sanırım öğrenmek üzeresin," dedi.

Tanrım, muhteşemdi.

Elimi ensesine doladım, parmaklarım saçlarının ipeksi tellerine dolanırken ağzını kendime çektim. Ağırdan almam gerektiğini biliyordum, ya da tam bir moron olmasaydım, tamamen bırakırdım, ama en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlayamıyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sarah'ın çekingenliği tahrik olduğunda kayboldu. Hevesli bir açlıkla öpücüğüme gömüldü ve kalçalarını yuvarladı, kotunun dikişi sikime sürtündü. Onun nefesi beni ateşledi ve öpücüğü ben devraldım. Ona dokunmaya, onu hissetmeye ihtiyacım vardı, ellerimi kazağının altından kaydırdım ve mükemmel göğüslerini avuçlamak için avuçlarımı ince belinden yukarı kaydırdım. Avuçlarımı zarifçe dolduruyorlardı. Onları ağzıma almak istedim. Onları sertçe sıktım ve Sarah inleyerek parmaklarını saçlarımda sıktı.

Tanrım, bu kadın. Onu yiyip bitirmek istiyordum.

Öpüşmeyi kestim, nefesim sığ ve hızlıydı. "Çıkar şunu." Kazağını çekiştirdim.

Sarah tereddüt etmedi. Her şeyi hissetmek için o da benim kadar sabırsız görünüyordu.

Dantelli sütyeninden başka bir şey giymemiş, saçları cılgınca omuzlarına dökülmüş, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu... Gerçekten de hayatımda bu kadar güzel ve seksi bir şey gördüğümü sanmıyordum.

Bakışlarını tutarak, sütyenini açmak için sırtına uzandığımda nefes alışının zorlaştığını hissettim. Yavaşça askıları kollarından aşağıya doğru sıyırdım, ta ki çıplak kalana kadar.

Ağzım kurudu.

Göğüsleri... "Bunu öylesine söylemiyorum aşkım," diye fısıldadım huysuzca. "Ama hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüslere sahipsin."

Ve ciddiydim. Yuvarlak ve diri, sıkı, sert, koyu pembe meme uçları ağzım için yalvarıyordu. Sözlerim üzerine göğsüne bir kızarıklık yayıldı ve ben de sııttım. "Her yerin kızarmıyor ama güzel yanaklarından başka yerlerin kesinlikle kızarıyor."

Bu, göğüslerini elime alıp sıkana kadar daha da kızarmasına neden oldu.

Sırtı dokunuşuma doğru eğilirken gırtlaktan bir ses çıkardı ve ben yine kendimi kaybettim. "Sana iğrenç şeyler yapmak istiyorum, küçük sevgilim," diye uyardım tenine karşı, öpücüklerimi göğüslerinin arasında gezdirirken. "Sana pis şeyler yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet, evet," diye nefes nefese kaldı, ağzımı sağ meme ucunun etrafına sardığımda bana doğru eğildi.

Küçük sert tomurcuğa işkence ederken, parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açtı. Elimini içeri kaydırarak külotunun dantelli kenarını buldum ve onları da geçtim. Bana tamamen çıplak olmadığını söyleyen hafif saç tozunu hissettim ve sıcak küçük klitorisini ustalıkla bulduğumda kalçaları sarsıldı.

"Oh!" Meme ucunu emerken ve kalçalarının arasındaki sinir demetini ovarken nefesi kesildi. "Theo, Theo."

Adımı dudaklarından duyunca aklımı kaçırdığıma yemin edebilirim.

SARAH

Nasıl olduğunu BİLMİYORDUM. Bir öpücük denemesinden, ağzı çıplak göğüslerimle oynarken benim Theo'nun parmaklarına binmeme nasıl geçtiğimizi.

Uyarılmam doruğa doğru ilerlerken, onun adını soluk soluğa söyledim.

Sonra birden adam hırladı (evet, hırladı) ve ben havaya kaldırıldım. Bir maymun gibi ona tutundum, kollarımı omuzlarına, bacaklarımı beline doladım.

"Seni becermem gerekiyor," diye açıkladı, sesi kalındı, "ve bir yatağa ihtiyacımız var çünkü bunu iyice yapmak niyetindeyim."

Bunu yapıp yapmamamız gerektiği ve eğer yaparsak bunun ne anlama geleceği konusunda hiçbir tartışma yok.

Dürüst olmak gerekirse bu konuda konuşmak istemiyordum. Bu beni mahvederdi.

O.

Beni yatağa götürmesini istedim. Eğer öpüşmelerimiz ve Okşamalar olabileceklerin bir işaretiydi, sadece hayalini kurduğum türden bir seks yaşamak istiyordum.

Başımı salladım, ona daha sıkı sarıldım ve beni kolayca yatak odama taşıırken mavi-gri bakışlarında zafer parıldadı.

Beni yatağa bıraktı ve kot pantolonumu kabaca çekti. Bana narin bir cam ya da utangaç bir bakire gibi davranmaması hoşuma gitmişti, hatta külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken içimi bir kırılgnalık ateşi kaplamıştı.

Theo bana bakarken gözleri parladı. "Lanet olsun, kadın, her santimin mükemmel."

Gövdesinin sert hatlarını ortaya çıkarmak için kazağını çıkarırken iltifatı karşısında zevkle kıvrandım. Buradayken fazla egzersiz yapmamış biri için kesinlikle belirginliğini kaybetmemişti. Acaba doğuştan mı sıırım gibi ve sertti diye düşündüm. Sonra onu keşfetmeyi, yağsız kaslarının pürüzsüz, sert çukurlarını ve dalgalanmalarını hissetmeyi istemenin ötesinde bir şey merak etmedim. Dudaklarımı yaladım ve burun delikleri açıldı.

"Gördüklerini beğendin mi, küçük fare?" Kelimeler kifayetsiz kaldı, ben de başımı salladım.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken sıırttı ve bakışı o kadar ukalacaydı ki sesimi buldum.

"Kendini beğenmiş piç," diye homurdandım.

Theo kıkırdadı ve rahat bir güvenle kot pantolonunu ve boxer'ını aşağı itti. Aleti serbest kalıp sert kalçalarının arasında tüm dikkatini toplayınca nabzım hızlandı. Şişmiş ve kalındı, yan tarafında bir damar nabız gibi atıyordu.

İlk kez seks yaptığımda, onun sikini görmemiştim bile.

İkincisinde, içime girene kadar ona kayıtsız kalmıştım.

Nedense bu sefer ağzımı Theo'nun ağzının etrafına sardığımı hayal ettim ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

"Daha önce hiç erkek siki görmedin mi?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Bir kez. Ama uzun sürmedi."

Theo'nun bakışları yatağa yaklaşp elini uyarılmış bedenine doladığında gözleri kısıldı. Bu cinsel görüntü karşısında bir nefes aldım, bacaklarım huzursuzca kıkırdadı. "Ne düşünüyorsun?"

Oh.

"Um ... Ben ... seni içimde istiyorum."

Kendini tembelce okşarken nefes alış veriş hızlandı.

"Ve ben ..."

"Ne gibi, küçük sevgilim?" diye mırıldandı.

"Seni tatmak," diye fısıldadım kısık sesle.

Gözlerini sıkarak kapattı ve yemin ederim siki daha da kalktı. "Tanrım, beni öldüreceksin, değil mi?" Yatağa bir dizini koydu ve sonra bakışlarında bir şey değişti. "Siktir, prezervatif."

Hayal kırıklığı içimi doldurdu. On sekiz yaşımdan beri düzensiz adetlere yardımcı olması için doğum kontrol hapı kullanıyordum ve bunu söylemek dilimin ucundaydı. Onu o kadar çok istiyordum. Ama onun bir geçmişi olduğunu bilen akıllı, mantıklı yanım bu bilgiyi vermemeye karar verdi. "Benim hiç yok."

Dudakları seğirdi. "Sorun değil. Ben biliyorum. Cüzdanımı nerede bırakmıştım?"

Rahatlamış bir şekilde kapı aralığını işaret ettim. "Sehpanın üzerinde."

Beni dikkatle inceledi. "Orada kal ve kımıldama. Geri döndüğümde o güzel amcığın her santimini yalayacağımı tahmin et."

Karnım iyice sıkıştı ve bir kez daha ıslandığımı hissettim.

Theo dönüp odadan çıkmadan önce biliyormuş gibi sırttı, çıplak ve umursamazdı. Neden umursamasın ki? Ağzımın kurumasına neden olan uzun, zayıf bir vücudu vardı. Adımlarıyla birlikte kış kasları da kıpırdıyordu ve içime girerken o kasların sıkıldığını hayal ettim. Başka bir uyarılma seli yaşadım. Onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Bu kadar tahrik olduğum tek zaman kendi başıma, hayal gücümü kullanarak yaptığım zamandı.

Ama bu aptallık mı? Merak ettim.

Kendimi beni kalp kırıklığına götürecek bir yola mı açıyordum?

Daha fazla ilerlemeden durdurmalı mıydım? Yoksa risk alıp sonunda hayatın nasıl bir şey olduğunu mu deneyimlemeliydim?

Theo sanki düşüncelerimin o anın içine gireceğini biliyormuş gibi aceleyle prezervatifi kaptı. Yatak odasına geri dönerken yüz ifadesi ihtiyaçtan dolayı şiddetliydi, sertleşmiş siki her adımda sallanıyordu.

Yatağa ulaştı, ellerini ayak bileklerime doladı ve beni kendisine doğru sürükledi. Bir çığlık attım

Bu sürpriz onun şeytanca sırtmasına neden oldu ve bacaklarımı omuzlarına asarak kıcıımı ellerinin arasına aldı.

Ona bu kadar açık olduğum için içimde bir utanç parıltısı belirdi.

"Bu senin ilk seferin mi?" Theo bir parmağını kalçalarımın arasındaki ıslak ısıya doğru çekerek sordu. "Oteldeki adam... sana oral seks yapmadı mı?"

Başımı salladım, nefes nefese kalmamak için dudaklarımı ısırđım.

Theo, yanaklarım her zamankinden daha sıcak olana kadar seksime baktı. "Çok güzel... Böyle güzel bir amı bu kadar bakımsız bırakmak çok yazık."

Kıpırdandım. "Theo."

Nasırlı avucunu titreyen karnımın üzerinde yumuşattı, dokunuşu neredeyse yatıştırıcı ama aynı zamanda sahipleniciydi. "Merak etme. Sana ihtiyacın olanı vereceğim." Sonra başını bacaklarımın arasına gömdü ve kalçalarım yataktan kalktı, topuklarım bu hisle onun sırtına gömüldü.

Bana karşı inlediğini hissettim, yalayıp emerken parmakları kıcıımı ısıırıyordu, gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tutuyordu. Bakışlarını tutmam, beni yiyip bitirmesini izlemem için bana meydan okuyordu.

Ben de öyle yaptım.

Ve içimdeki gerginlik sarmalının kopma noktasına ulaşması uzun sürmedi. Doruk noktam patladı, iç kaslarım spazm geçirirken çığlığım yatak odasını doldurdu, sıkmak için onun horozunu aradı.

Bir an için kendi mutluluğum dışında hiçbir şeyin farkında değildim. Sonra Theo üzerime çıktı, sallanan bacaklarım yatağa yayıldı. Bana bakarken ve prezervatifi yuvarlarken ifadesi sert, neredeyse öfkeliydi. Sonra sıcak sertliğiyle kalçalarımın arasını dürttü. Ona baktım, biraz şaşkın, biraz da ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ta ki beni öpene, nefesimi çalarken dilimde tadımı bırakana kadar. Bacaklarımın arasındaki dürtme daha da arttı

Sonra Theo sol kalçamın arkasından tutup kaldırdı ve beni ayırdı.

İçeri itti, hafif yanık bir nefesle öpücüğünü kesmeme neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. "Durayım mı?"

"Hayır." Başımı çılgınca salladım ve beline sarıldım. "Lütfen durma."

Theo'nun kollarındaki kaslar kendini üzerimde tutarken gerildi. "Şükürler olsun. Sikim hayatında hiç bu kadar çaresiz olmamıştı ve şimdi geri çekilirsek bana teşekkür edeceğini sanmıyorum."

Dudağımı ısırarak bir kıkırdamayı bastırdım ve Theo bana sırtıttı. Sonra kalçalarını esnetti ve daha derine itti.

"Oh, sik beni," diye inledi, zevk yüz hatlarını sıkılaştırıyordu. "Sarah, Sarah," diye soludu şimdi, içime doğru iten sikine bakıyordu. "Daha önce hiç... siktir et... hissediyorsun ..."

Kalçalarım ezici dolgunluktan kavislendi ve uyluklarım basınçtan titrerken bile daha fazlasını istedim. Sürtünme istiyordum. "Lütfen." Tırnaklarım belini ısırdı. "Theo, lütfen."

Kalçamı serbest bıraktı ve ben de onu kalçalarına doğru çektim, o da tekrar üzerime çıktı ve içime tamamen girerken bakışlarımı tuttu.

Zevkin verdiği acıyla haykırdım, geri çekilip tekrar soktuğunda nefesim kesildi. "Theo." Rahmimin derinliklerindeki sıkışma hissiyle nefesim kesildi. "Evet, evet."

"Sarah," diye inledi, gerginlik kollarını titretiyordu. "Tanrım, seni becermemek için her şeyimi harcıyorum. Olağanüstü hissediyorsun."

Zevk beni boğuyordu. "İstersen yapabilirsin," diye soludum, itişlerine karşı dalgalandım.

"Sonra," diye söz verdi, hızını yavaş ve sabit tutarak içimdeki gerilimi artırdı.

Bu his sıkılaştıkça, sıkıldıkça, sıkıldıkça kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi. "Theo, Theo," diye homurdandım, ona tutunuşum çaresizlikle ısıırıyordu.

Benimkini tutarken bakışlarını sert bir memnuniyet doldurdu. "İşte bu, küçük sevgilim, bul onu. Al onu. Benim için gel. Benim iyi kızım. Benim için gel."

Ve aynen öyle oldu. Gerginlik dağıldı, vücudum bir an için sertleşti ve ardından enfes bir rahatlamayla dolup taşı. İç kaslarım Theo'nun etrafında gerildi ve şişti.

Etrafında sert dalgalar halinde zonklarken gözlerini şok gibi bir şey doldurdu. "Siktir!" Kalçaları sarsıldı ve ben onun etrafında sıkılaştıkça ezici bir baskı hissettim, aynı zamanda serbest bırakılmasıyla titreşti. Boşalırken kalçaları bacaklarımla arasında titredi. Ve boşaldı.

Kalçalarını içime doğru bastırdı, başı boynuma gömüldü, salıverilmesinin sonuncusu onu titretirken iniltisi tenime doğru sıcağı.

Avuçlarımı sırtına dayadım, kasları sertleşmiş, teni terden nemlenmişti. Tavana bakarken, uzuvlarıma dolan ve onları yatağı batıyormuş gibi hissettiren eriyen rahatlamamanın ötesini düşünemiyordum.

Theo'nun siki hâlâ içimde zonkluyordu ve iç kaslarım buna karşılık olarak onun etrafında çırpınıyordu.

Onun ağırlığını üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Sonunda başını kaldırdı.

Biraz şaşkın görünüyordu. Hatta belki biraz korkmuş.

Sertçe yutkundum, ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Cesur olun. "Bunu ... tekrar yapabilir miyiz?"

Theo aniden sırttı, saniyeler önce gözlerinin arkasında oynayan her neyse kayboldu. "Şimdiden bana bağımlı mı oldun, küçük fare?"

Omuz silktim ve endişeli olabileceğim düşüncesini bir kenara ittim. "Tatmin ediciydi."

İçime girerek beni soluk soluğı bıraktı. "Tatmin edici, gerçekten," diye homurdandı, uyarılmışlık sözlerini kalınlaştırdı. "Az önce aklını başından aldım ve sen de bunu biliyorsun."

"Seninkini geri üfledim," diye ısrar ettim, az önce yaşadıklarımızdan sonra yanılmadığımdan oldukça emindim.

"Hmm, belki de yaptınız. Bunun bir anormallik olup olmadığını görmek ister misin?" Yavaşça içimden çıktı ve doğrulup oturdu.

"Bence kesinlikle tekrar denemeliyiz, evet," dedim umursamazca.

Alaycılığımı gülümsedi ama gözlerini sıcaklık bürüdü. "İkinci raunt. Bakalım bu sefer sadece benim sikimle seni iki kez boşaltabilecek miyim? Ellerinin ve dizlerinin üzerinde sert bir sikişle."

Eğer beni şok etmeye çalışıyorsa, söylediği tüm sözlerin beni tahrik ettiğini fark ettiğinde çok şaşıracaktı. Ne kadar sert bir şekilde doruğa ulaştığının içimde yarattığı güven duygusuyla oturmak için doğruldum, dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken ona sinsi bir sırıtış attım. Omzumun üzerinden bakarak popomu ona doğru salladım. "Devam et o zaman."

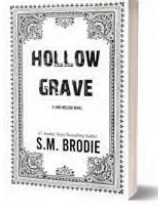
Theo ellerini kığımın üzerinde gezdirdi ve ben titreyene kadar beni okşadı. "Sanırım bir canavar yarattım."

"Bu senin için bir sorun mu?"

Bana hafifçe vurdu. "Canavarlara karşı bir tutkum var, bilmiyor musun? Bırak temizleneyim ve tekrar giyineyim. Sonra da seni yıldızları görene kadar sikeceğim."

ON üç

SARAH

Theo boxer külotundan başka bir şey giymeden yatağın üzerinde yan yatmıştı. Onu izledim, bir şey hissettim Krakerlerin üzerindeki peynirleri kemirirken sersemlik ve endişenin garip bir karışımını yaşıyordum. Üzerimde bornozdan başka bir şey olmadan yatak başlığına yaslanmışım ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım vardı. Ancak Theo önce yemek yememiz konusunda ısrar etmişti.

Sadece seks maratonu olarak tanımlanabilecek bir şey yapmıştık. Ve sanırım durmamızın tek nedeni biraz ağrımaya başlamış olmasıydı. Okuduğum ve duyduğum her şeyden sonra Theo'nun dayanıklılığından son derece etkilenmişim. Dahası, onu bu kadar tahrik ettiğim için çok mutluydum.

Kim bilebilirdi ki?

Haftalar önce otel odasının kapısını çaldığımda buraya geleceğimizi asla hayal edemezdim.

Doğrusu, bugünkü orgazmlarımın sayısını unutmuşum. Aynı anda hem yorgun hem de bitkin düşmüştüm. Saatlerdir bir şey yemediğimiz için, Theo kahvaltı tepsisinde piknik yapmak üzere mutfağa gitti.

Atıştırdırırken birbirimizi izledik. Aramızdaki cinsel gerilim havası hâlâ çatırdıyordu. Aslında, daha da artmıştı,

Bu beni şaşırttı, çünkü birlikte yattığımız için dağılacağını düşünmüştüm.

Niyetleri birlikte yatmak değildi.

Ama belki de öpücük deneyi iki taraf için de haftalardır büyüyen bir çekime teslim olmak için bir bahaneydi.

"Utangaçlığın bugün kesinlikle tatile çıktı," diye söylendi Theo, gözleri alaycı bir eğlence ve seksle parlıyordu.

Bir lokmanın etrafında gülümsedim ve çiğneyip yutmadan önce "Tamamen başka bir insan olmuşum gibi hissediyorum" diye cevap verdim. Bu doğrudu. Theo'nun yanında çıplakken, çekici bulduğum bir erkekle konuşurken olduğumdan daha fazla kendime güveniyordum.

"Kızarmayı bile bıraktın." Bakışları vücudumdan aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı. "Sanırım bunu özledim."

"Eminim geri dönecektir," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Tekrar arkadaşça bir sessizliğe gömüldük, sadece birbirimizi izliyorduk. Sonra Theo boğazını temizledi. "Ne düşünüyorsun?" Sanki soru onu şaşırtmış gibi gözlerini kırptırdı.

Cevabımı dikkatlice düşündüm. Aramızda olanları aşırı analiz etmek istemiyordum. Kurallar ya da beklentiler istemiyordum. Ne olacaksa olacaktı. Benim istediğim de buydu. Ama son yirmi dakikadır Theo'nun temel kuralları koymasını bekliyordum. Bana aramızdaki seksin hiçbir anlamı olmadığını söylemesini. Bundan korkuyordum.

"Ne düşündüğümü sana söylememem gerektiğini düşünüyorum çünkü egonun daha fazla şişmesine gerek yok."

Theo sırttı. "Oh, şimdi bilmek istiyorum. Hadi. Bana düşüncelerini söyle, ben de seni birden fazla orgazmla ödüllendireyim."

Güldüm, başımı salladım, bu da onun yaramaz bir çocuk gibi daha da sırtmasına neden oldu.

"Hadi," diye ısrar etti.

"İyi. Sadece bugünün oldukça iyi geçtiğini düşünüyordum." Alaycı bir şekilde ters ters baktı.

"Oldukça. İyi mi?"

Omuz silkerken dudaklarım seğirdi.

"Oh, evet, böyle övgülerle egom kibirle şişiyor," diye kuru bir şekilde homurdandı.

Gülerek tepside üzümleri aldım.

Theo ofladı pufladı. "Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Sen ne derdin?" Gülümsememi engelleyemiyordum.

Gözleri kısıldı. "Muhteşemdi, bunu sen de biliyorsun. On üç yaşından beri sikim bu kadar uzun süre sert kalmamıştı. Bugün burada olanlar için ödülleri hak ediyorum."

O kadar güldüm ki neredeyse bir üzüm tanesi boğazıma kaçacaktı. "Katılmıyor musun?" Theo hakarete uğramış gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım ve eğlenerek konuşmaya çalıştım. "Hiç de değil. Aslında, dayanıklılığınızdan etkilendim."

"Dayanıklılığımın etkilendin mi?" "Ben çok eğlendim."

"Sarah..."

Onun uyarı tonuyla sırtışı yumuşadı. "Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum. Ben... hayatımda ilk kez kendimi... gerçekten uyanık hissediyorum." Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz onları geri almak istedim. Çok fazlaydılar. Ve Theo'nun aramızda geçenlerin iki insanın delice çekimlerine teslim olmasından öte bir anlam taşıdığını düşündüğümü sanmasını istemiyordum.

Theo'nun ifadesi endişe verici bir şekilde donuklaştı. Lanet olsun.

Açıklamak için ağızımı açtım ama o benden önce davrandı. "Hadi banyo yapalım. Bu güzel amcığı yatıştırmaya yardımcı olur.

senin."

"Oh."

"Yarın beni tekrar götürebileceğini düşünüyor musun?" Getirdiği iki şişe sudan bir yudum aldı. "Olmazsa, başka şeyler yapabiliriz."

Sözlerimin onu kovmamış olmasından memnun, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silktim. "Yani, yazmak gibi mi?"

"Yani ben seni yerken senin de beni emmen gibi," diye
açık açık cevap verdi.

Ve böylece, onun için tekrar hazırdım. Tanrım, bu normal olamazdı. Adama olan azgınlığımdan dolayı kızardım.

Theo sırttı. "Ah, işte burada."

"Thigmophilic," dedim aniden.

Rastlantısallığım karşısında ifadesi keskinleşti. "Dokunma aşkı mı?"

Benim bildiğim sıra dışı kelimeleri bilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bunları rastgele söyleyebilmek ve Theo'nun anlamasını sağlamak eğlenceliydi. "Hmm. Görünüşe göre neredeyse tüm memeliler tigmofilikmiş. Ben öyle olduğumu hiç düşünmemiştim... Büyükbabam ve Jared'in beni kucaklamasından hoşlanıyordum ama... başka biri bana dokunmaya çalıştığında hep bir kopukluk oluyordu. Şimdi ..." Az önce teklif ettiği şeyi düşününce nefesimin biraz sığılaştığını hissettim.

"Şimdi mi?" diye sordu sessizce.

Tereddüt ettim. Yine Theo'nun yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

Cevap olarak yataktan kalktı ve bir kolunu sırtıma, diğerini de dizlerimin altına doladı. Beni kollarının arasına aldığı anda şaşkınlıkla ciyakladım. "Ne yapıyorsun?" Omuzlarına yapıştım.

Cevap vermedi. Bunun yerine beni banyoya taşıdı ve nazikçe yere bıraktı. Banyo musluğunu açmasını, suyu test etmesini, ayarlamasını ve koklamak için köpük banyosu şişemi kaldırmasını şaşkınlıkla izledim. Akan suyun içine dökerken oda narenciye kokusuyla doldu.

Döndü, gözleri benimkilere kilitlendi ve tek kelime etmeden bornozumun kemerini çekti. Kumaş açıldığında nefesim kesildi ve çıplak kalana kadar çekti. Theo'nun bakışları yavaşça vücudumda gezinirken bir hareket gözüme çarptı. Tekrar sertleşmeye başlamıştı.

"Aldırma," dedi boxer külotunu çıkarırken. "Belli ki çıplak olman beni sertleştiriyor."

Dudaklarım zevkle seşirirken, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Elini uzattı. Ben de
tuttum.

Sonra beni de kendisiyle birlikte küvete soktu. Su ayak bileklerimizden akarken ayakta durduk, Theo'nun elleri belimden aşağı iniyor, okşuyor, yatıştırıyordu. "Arkanı dön."

Ben yaptım.

Ereksiyonu kıcımın yanaklarında sallanıyordu ve sıcaklığı kaybolmadan önce bir nefes aldığını duydum. Omzumun üzerinden baktığımda onu bacaklarını açmış, küvete doğru yerleşirken buldum. Bana uyum sağlamak için. "Otur," diye işaret etti.

Kendimi bacaklarının arasına bıraktım ve Theo kollarını etrafıma sardı, bir eli göğsümün üzerinde, diğeri karnımda, sırtım göğsüne yaslanana kadar beni nazikçe kendine doğru çekti.

"Rahatla," diye mırıldandı kulağıma.

Mor banyo süngerimi aldı, yükselen suya daldırdı ve nazikçe vücuduma sürdü. Uzuvarım ona karşı eridi, ta ki birlikte böyle olmak tamamen doğal gelene kadar. Sonunda, köpüklü su belimize ulaştığında musluğu kapattı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

"İyi," diye mırıldandım uykulu uykulu. "Nasıl hissediyorsun?"

Diğeri eli göğsümü nazikçe yoğurmaya başlarken banyo süngerini gövdemden aşağı, bacaklarımın arasına doğru yönlendirdi. Nefesim kesildi. Theo'nun göğsünün arkamda biraz daha hızlı yükselip alçaldığını hissettim. Ama soruma cevap vermedi.

Onun yerine bir başkasına sordu. "Çok mu ağrın var?" Yanaklarım biraz ısındı. "Biraz."

"İçeride
mi?"

Başımı
salladım.

Süngerini bıraktı ama sadece iki parmağını klitorisimin üzerine bastırabilmek için. Kalçalarım tepki olarak sarsıldı. "Ama değil

Burada mı?"

Konuşamıyordum. Parmaklarım onun güçlü ön kolunun etrafında kıvrılırken, o da bir yandan göğsümü okşarken bir yandan da tepemdeki sinir demetinin etrafında dönüyordu. Yanağımı göğsünün üst kısmına yasladım ve içimdeki hisler titreşirken inledim.

"Theo," diye fısıldadım.

"Evet, küçük sevgilim..." Sesi kulağımda boğuklaşıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Çılgınca başımı salladım. "Evet, lütfen."

Klitorisim üzerindeki baskı yoğunlaştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan içimdeki gerilim paramparça oldu. Beni okşayıp severken ona karşı ürperdim ve titredim. Yorgunluk uzuvlarımı eritti ve gözlerim kapandı.

Theo'nun elinin bacaklarımın arasında durduğunun farkındaydım, kasıtlı değildi... sadece biz uyurken orada duruyordu. Sahiplenici ve sahiplenici hissettiriyordu... ama büyük olasılıkla ikisi de olmadığına karar verdim. Theo kimseyi sahiplenmek istemiyor ve kariyeri dışında hiçbir şeye sahip olmak istemiyordu. Ve bu sorun değil, diye düşündüm uykulu bir şekilde kendi kendime. Tek istediğim hayatı dolu dolu yaşamaktı. Eğer birbirimize dair sahip olduğumuz tek şey buysa, bununla fazlasıyla yaşayabilirdim.

Theo beni soğuk banyodan çıkarıp kaldırdığında sadece yarı uyanıktım. Beni etkili bir nezaketle havluyla kuruladı ve bana grip olduğumda benimle nasıl ilgilendiğini hatırlattı. O günler sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Kuruduktan sonra nemli saçlarımı düzeltti ve beni yatak odasına geri götürdü. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım, belli belirsiz pikniğimizi temizlediğinin farkındaydım.

Birkaç dakika sonra beni tekrar dürterek uyandırdı ve üzerime bir gecelik geçirirken kollarımı ona doğru kaldırdım. Sonra beni yatağa soktu.

Gitmesini bekliyordum. Ama varlığının devam ettiğini hissedince gözlerimi açtım. Theo'nun yüz ifadesi bana bakarken kızgınlık sınırındaydı. Birden sanki az önce konuşmuşuz gibi omuz silkti ve yatağın etrafında döndü. Yorganın altına girdi ve haftalar önce ateşim çıktığında yaptığı gibi beni göğsüne doğru çekti.

"Muhtemelen sabah seni isteyeceğim," diye açıklama yapar gibi kulağıma mırıldandı.

Bunun tüm gerçek olup olmadığını analiz edemeyecek kadar yorgun olduğum için başımı salladım. Ve sonra uyuyakaldım.

On dört

THEO

"T Ortalıkta senin kayıp olduğuna dair bir söylenti dolaşıyor," dedi North alaycı bir tavırla.

Kış esintisine karşı kulağımı telefonuma dayamış, Sarah'nın sahil boyunca yürüyüşünü izlerken oflayıp pufladım. Bu sabah tamamen yalnızdık ve o kıyıya yakın sakin yürüyüşünün tadını çıkarıyordu. Kışlık montum, atkım, şapkam ve eldivenlerimle bile ona karşı duyduğum açlık taşaklarımı sıcak bir şekilde sıkıyordu. Son iki hafta içinde çekimimin azalmasını ya da en azından sakinleşmesini bekliyordum. Yani, Sarah'yı kulübenin neredeyse her yüzeyinde her yöne sokmuştum. Yine de ona olan ihtiyacım daha da artmıştı. Bu açıklanamaz bir şeydi.

Tam bir çılgınlıktı, olan buydu.

Ben ... kendimi kontrol altında hissetmiyordum, bu da rahatsız ediciydi. Rahatsız ediciydi. Ama analiz etmek de istemiyordum. Eninde sonunda buna bir son vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Ancak ben tanıdığım en bencil piçtim, bu yüzden bu yakın zamanda olmayacaktı. Sarah bir taahhüt istememişti. Aramızdaki şeyin ne olduğu hakkında konuşmak konusunda o da benim kadar isteksiz görünüyordu. Ben de bu durumdan alabileceğimi alıp vermeye karar verdim.

"Theo?"

Başımı iki yana salladım ve beni seks düşkününü bir gence dönüştüren kadından gözlerimi kaçırdım. Lanet olsun. "Ben... Ben, şey, sizin de açıkça duyabileceğiniz gibi kayıp değilim."

"Neredesin o zaman?"

"Eğer sana söylersem, kimseye söyleyemezsin. Şu anda nerede olduğumu bilmesini istemediğim bazı insanlar var, kardeşim de dahil. Yani nişanlını bile söyleyemezsin."

"Ben Glasgow'dayken nişanlım Highlands'de," diye mırıldandı neredeyse huysuzca. "Dizinin çekimlerinin bitmesini bekleyemiyorum."

"Hoşuna gittiğini sanıyordum." Çekimler Noel'e yakın bir zamanda tamamlanacaktı.

"Özlüyorum. Ama Aria'yı özlüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Onu neredeyse her hafta sonu görüyorsun." "Aynı şey değil."

Homurdanırken bakışlarım tekrar Sarah'ya kaydı.

"Bu kadar mı? Ne kadar zavallı ve aşık olduğuma dair bir yorum yok mu?"

"Bunu benim için yaptın."

"Bawbag," dedi kin gütmekten. "Neyse, konumuza dönelim. Kimseye söylemeyeceğim. Hangi cehennemdesin sen?"

Sarah yavaşlayarak durdu ve yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Yüz ifadesini göremiyordum ama sahilin sakinliğinin tadını çıkarırken gözlerinin kapalı olduğunu hayal ettim. North'a Sarah'nın S. M. Brodie kitaplarının yazarı olduğunu anlatırken kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Onu Gairloch'a kadar nasıl takip ettiğimi ve birlikte yazarken bir şekilde kendimi onun yatağında bulduğumu.

Telefonun ucunda sessizlik vardı.

Sonra, "Sarah McCulloch mu? Ardnoch'un utangaç hizmetçisi gibi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Sarah McCulloch Ardnoch'un usta hikaye anlatıcısı ve-" Yatakta ne kadar mükemmel olduğu hakkında komik, aşırı paylaşımcı bir yorum yapmanın eşiğindeydim, ama durdum. Çünkü ben

daha önce yapmamıştım. North'a ve diğer arkadaşlarıma tek gecelik ilişkilerim hakkında her türlü tuhaf yorumu yapmıştım. Ama nedense Sarah hakkında böyle konuşmak bana doğru gelmiyordu.

O, yatakta iyi bir gece geçirdiğim sıradan bir yabancı değildi.

Onun ne olduğunu bilmiyordum ama o değildi. "Ve?"

Boğazımı temizledim ve kalp atışlarımla yavaşlamasını istedim.

"Ve

... yetişkin bir kadın. Otuz bir yaşında, masum bir çocuk değil. Ve takma adını kimseye söyleyemezsin. Bu bilgiyi ne zaman kamuoyuna açıklayacağı kendisine kalmış."

"Masum bir çocuk da olabilirdi, Theo, Tanrı aşkına. Yaptığın onca boktan şey arasında bu en boktan olanı."

İçim öfkeyle doldu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onun Thurso'lu bir jimnastikçi olmadığını biliyorum." Son gündelik ilişkiye atıfta bulundu.

Kulağıma meşgul bir hat sesi geldi ve telefonumu çektiğimde Londra'dan bir numaranın beni aramaya çalıştığını gördüm. Görmezden geldim ve telefona, "Biliyor musun, bu kadar yargılayıcı bir sıkıcı olmak senin tarzın değil, North." dedim. Ama bu doğru değildi. Adam kadınlara karşı son derece korumacıydı. Sadece benden korunmaları gerektiğini düşündüğünü sanmıyordum. Bu durum hoşuma gitmiyordu.

"Oyunu nasıl oynayacağını bilmeyen kadınların peşinden gitmek sana yakışmıyor." Sinirlenmişti. "Gitmem gerek."

Telefonu yüzüme kapattı.

O küçük pislik telefonu yüzüme kapattı. Arkadaşlık buraya kadarmış.

Göğsümde bir yanma hissettim ve bu duyguyu keşfetmeyi reddettim. Bunun yerine Londra'daki numaranın bıraktığı sesli mesajı not ettim. Telefonu tekrar kulağıma götürerek dinledim.

"Bay Cavendish, ben Scotland Yard'dan DCI Rick English. Benimle hemen 08904313002 adresinden irtibata geçebilirsiniz minnettar olurum."

İşte buydu. Mesaj buydu.

Birden North'un benim kayıp bir kişi olduğuma dair bir söylenti dolaştığına dair şaka yaptığını hatırladım. Tanrı aşkına, lütfen bana kardeşimin kayıp ihbarında bulunmadığını söyleyin.

Saçma sapan bir insan.

Homurdanarak telefonumu cebime soktum, moron kardeşimin üzerime saldığı lanet olası başmüfettişi aramaya hiç niyetim yoktu.

Sarah bana doğru döndü, yüzünde yumuşak, güzel bir gülümseme vardı. Hayır, bugün yapacak çok daha iyi işlerim vardı.

"Son bölümlerini okumak istiyorum." Sarah'ya bakmak için başımı yastıktan kaldırdım.

Kızarmıştı, hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Elini yanağına dayadı, muhteşem göğüsleri titrerken zarif parmakları gevşedi. "Ne? Şimdi mi?"

Arzu dalgasını ve bir ressam olsaydım, yanımdaki çarpıcı, seksi yarattığı resmetmek için hemen bir fırça kapacağıma dair gülünç düşünceyi görmezden geldim. "Evet, şimdi. Ben seninkini okurken sen de benim senaryoda yaptığım değişiklikleri okuyabilirsin." Boxer külotumu giymek için yataktan kayarak çıktım.

Sarah dirseklerinin üzerinde doğruldu, kaşları çatılmıştı. "Ama kendim okuyacak ya da düzenleyecek fırsatım olmadı."

"Sanırım birkaç yazım hatasıyla idare edebilirim."

"İyi," diye homurdandı, pijamalarını giymek için yataktan kalkarken mırıldandı, "İkinci raunt için çok fazla. Getir

Birden fazla kez seks yapmaya alışmış bir kadın için bir kitap vajinasından daha ilginçtir."

Gölerek yatağın etrafında döndüm ve tam pijamasının altını yukarı çekerken onu kendime doğru çektim. Küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkardı ve içimde bir sıcaklık parladı. Onu kucaklarken saçlarını geriye doğru düzelttim, başımı eğdim, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu. "Sonra seni düz yürüyemeyinceye kadar becereceğim, küçük sevgilim. Ama önce Juno'muza bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum."

Tek kaşını kaldırarak geri çekildi. "Bizim Juno mu?"

Gülümsememeye çalışarak onu serbest bıraktım. "Bizim mi dedim?" Omuz silkerek döndüm ve yatak odasından çıktım. Isıtma sistemine rağmen, oturma odasındaki ateş yanmadan yazlık güzel bir sıcaklığa ulaşamıyor gibi görünüyordu, bu yüzden dizüstü bilgisayarlarımızı almak ve yatağa dönmek için acele ettim.

Sarah bağdaş kurmuş beni bekliyordu. "Açık olmak gerekirse, o benim Juno'm."

Homurdandım. "Yüce Tanrım, kadın, panik yapma. Juno'nun senin olduğunu biliyorum. Sadece bir dil sürçmesiydi. Ben de bu tür şeylerden hoşlandığını sanıyordum." Yorganın altına, onun yanına kayarken kaşlarımı imalı bir şekilde oynattım.

Ona dizüstü bilgisayarımı verirken sıırttı. Dizüstü bilgisayarını açıp serinin bir sonraki kitabının son taslağını çıkardım.

Sarah'nın koluma yaslandığını hissettiğimde daha bir sayfa bile okumamıştım. Göz ucuyla baktığımda, endişeyle tırnaklarını yerken beni izlediğini gördüm.

Elini ağzından çekerek parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve yeni bölümün geri kalanını okurken güven vermek için elini tuttum.

"Eee?" diye sordu sözümü bitirdiğimde.

"Bu iyi." Öyleydi. Yazıları her zaman öyleydi. "Ama?"

Tanrım, beni iyi tanımaya başlamıştı. "Bence Colton hakkında çok fazla bilgi veriyorsun." Kırmızı saptırmalarından birine atıfta bulundum. Sarah'nın

Colton'la olan ilişkisini uzun uzun tartışmıştık.

Kitap için planlar yapıyordum, bu yüzden kırmızı ipuçlarını ve gerçek kötü adamın kim olduğunu biliyordum. "Burada onun hakkında neredeyse çok fazla bilgi var. Korkarım okuyucular sırf bu nedenle onun esas adam olmadığına karar verecekler."

Bana yaslandı, dudağını dişledi. "Evet, ben de bunu merak ediyordum."

"Okurken bunu fark etmeliydin."

Hangi çizgileri kesip hangilerini tutacağımız hakkında biraz konuştuk.

Sonra muhtemelen yapmamam gereken bir şeyi kurcaladım, ama okur okumaz içimi kemiren bir merak ve şüphe hissettim. Dürüst olmak gerekirse, Sarah'nın şüphelerini gidermesini istedim.

"Saldırganın Juno'ya vurduğu sahne... bunu çok iyi anlatıyorsunuz. Yüzüne ve karnına yumruk yemenin nasıl bir his olduğunu. Juno dizide ilk kez fiziksel saldırıya uğramıyor ve ... bunun gerçekliği var ..."

Sarah sorgulayan bakışlarımla karşılaştı. "Hiç yüzüne ya da karnına yumruk yedin mi?"

"Babam çocukken beni birkaç kez tersledi," dedim ona hissetmeye çalıştığım bir kayıtsızlıkla. "Okulda birkaç kez kavga ettik çünkü oldukça sinirli bir çocuktum. Ve birkaç yıl önce yanlışlıkla evli bir kadınla yattım ve kocası bunu öğrendi ve beni hak ettiğim şekilde dövdü."

"Evli olduğunu bilmiyor muydun?"

Başımı salladım. "Bir barda tanıştık. Onun telefonunda bazı mesajlar buldu ve beni söz konusu bara kadar takip edip yüzüme vurdu. Beni gafil avladı, ben de yere düştüm ve biri onu çekmeden önce karnıma tekme attı."

"Özür dilerim. Bunu hak etmemiştim, Theo. Bilmiyordun. Sen evli bir kadınla yatmazsın."

Ona sertçe baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana yapılanı başkasına yapmazsın."

Boğazım sıkıştı ve nefes almakta biraz zorlandım. Kendimi zorlayarak başımı salladım. "Sen

konuyu değiştirdim. Soruyu sana ben sordum."

"Sordun mu?"

şimdi kızgınım ama ona değil, "Yüzüne ve karnına yumruk yemenin nasıl bir şey olduğunu tecrübeyle biliyor musun?" diye çıkıştım.

Cevabı zaten biliyordum.

Bana annesinin tacizci olduğunu söylemişti. Ama sayfada bunu ne kadar iyi anlattığını görünce ve onu şimdi tanıdığım gibi tanıyınca, bunun Sarah'nın başına geldiğini anladım. Birinin ona ellerini sürebileceği hayal bile edilemezdi.

"Sana polisin önünde beni tokatladığını söyledim." "Ama daha fazlası vardı, değil mi?"

"Annem beni biraz tokatladı, evet, ama ..." Sarah zorlukla yutkundu. "Ben... Ardnoch açılmadan birkaç ay önce, Adair personelini işe almaya başlamadan hemen önce, hâlâ Gloaming'de çalışıyordum. Personel Noel gecesi için Inverness'e gitmiştik. Bizimle çalışmaya başlayan bir adam sürekli bana asılıyordu ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Sarhoş oldu ve beni rahat bırakmadı, ben de kimseye söylemeden bardan ayrılmaya karar verdim." Sarah ürpertici bir nefes verdi ve korku midemi bulandırdı. "Bir adam, bir yabancı, beni takip etti ve karanlık bir ara sokaktan aşağı çekmeye çalıştı. Neyse ki geceyi dışarıda geçiren birkaç kız bunu gördü ve peşimizden gelerek onu kovaladı, ama beni etkisiz hale getirmek için yüzüme ve karnıma yumruk atmadan önce değil."

İçimde beklenmedik bir öfke kabardı ve tepkimin dışarı taşmasını engellemek için elimi ağzıma götürerek başka tarafa baktım.

"O kızlar beni kim bilir nelerden kurtardılar."

"Sanırım ikimiz de seni neyden kurtardıklarını biliyoruz," diye tersledim, dönüp ona baktım.

İfademdeki öfke karşısında irkildi ve içimi pişmanlık kapladı. Başparmağımla yanağını okşamak için uzandım, ona ne olmuş olabileceği fikrine dayanamıyordum.

Eğer o kızlar orada olmasaydı. Ses tonumu yumuşattım. "Polis onu yakaladı mı?"

Yanakları kızardı ve bakışlarını indirdi. "Polise söylemedim. Ben... eğer polise söyleseydim, büyükbabam öğrenecekti ve bu onu çok üzecekti, bu yüzden... ben de o şerefsizin yanına kar kalmasına izin verdim ve şimdi muhtemelen bunu başka kadınlara da yaptığı gerçeğiyle yaşamak zorundayım."

"Sarah." Çenesini eğerek onu bana bakmaya zorladım. "Muhtemelen bunu senden önceki kadınlara da yapmıştır ve polise anlatmış olsan ve onu yakalamış olsalar bile, sana fazla bir ceza gerektirecek kadar bir şey yapmamıştır. Yine dışarı çıkıp başka kadınlara yapacaktır, çünkü böyle adamlar içlerinde hastalık olan yırtıcılardır. Bunu siz de biliyorsunuz. Onlar hakkında kitaplar yazıyorsun."

Yavaşça başını salladı. "Ben... bu hayatımda keşke daha cesur olsaydım dediğim bir an daha."

"Cesurdun, küçük sevgilim," diye mırıldandım yanağına dokunurken. "Burada mıydı?"

Ona nereden vurduğunu sorduğumu bildiğinden başını salladı, gözleri irileşmişti, belki biraz da sersemlemişti.

Eğilerek dudaklarımı hafifçe yanağına değdirdim, sonra geri çekilerek dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Her iki dizüstü bilgisayarımızı da kenara iterek üzerine doğru ilerledim ve pijama gömleğinin eteklerini nazikçe yukarı ittim. Parmak uçlarımı orta kısmında gezdirirken pürüzsüz, solgun karnı titredi. "Burada mıydı?"

Yutkundum, yanakları tamamen farklı bir nedenden dolayı kızarmıştı ve başını salladı.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ona bakarken başımı eğdim ve düz karnına yumuşak öpücükler kondurdum. Sarah'ın kokusu içimi doldurdu ve kan sikimi kalınlaştırdıkça taşaklarım karıncalandı ve sıkılaştı. Aşağıya doğru bir yol izledim ve parmaklarımı pijamasının alt kısmına doladım.

"Başka neresi acıyor?" Kalın bir sesle sordum.

Daha iyi erişebilmem için kalçalarını kaydırarak, "Bacaklarımın arasına," diye fısıldadı.

"Daha açık ol." Pijamalarını ve iç çamaşırlarını çekiştirdim.

"Theo..."

Kıyafetlerini omzuma atarak kalçalarını ayırdım ve başımı amına doğru eğdim. "Kelimelerini kullan, Sarah. Neren acıyor?"

Başını iki yana salladı. Seks yaparken vücuduyla ne kadar özgür olsa da, sözel utangaçlığı hâlâ üstesinden gelmemiz gereken bir şeydi. Ona merhamet ederek yaladım ve nefesi kesildi, bana doğru dalgalandı.

"Burada mı?" Artık dilimde onun tadı olduğu için sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. "Küçük amcığın acıyor mu, benim küçük sevgilim?"

"Lütfen!" Nefes nefese kaldı, parmakları yanındaki yorganın içine kıvrıldı.

Sikeyim.

Aletimi boxer'ımdan kurtarmadan önce doğruldum ve onu yatağın daha da aşağısına çektim. Ona ihtiyacım vardı. Ona çok çaresizce ihtiyacım vardı. Tüm kötü anıları kovmak ve onları aramızdaki bu ezici arzudan başka bir şeyle doldurmak istedim.

Açıklığını dürttüğümde, içine batmaya başladığımda inledim. Her zamankinden daha iyi hissediyordu ve genellikle olağanüstü hissedirdi.

"Theo!" Sarah başını yastığın üzerinde salladı, yüz ifadesi pişmanlıkla çarpılmıştı. "Kondom, kondom, kondom."

Dondum kaldım.

Aletimin Sarah'nın içine girdiği yere bakarken içimden bir inançsızlık geçti. Korunmayı hiç unutmamıştım. Asla.

Şiddetli arzu içime kadar batma isteği uyandırdı. Aslında, hayatımda hiç bu kadar zevkli bir acı çektiğimi sanmıyorum. Beynimin mağara adamı kısmı bir kerenin yeterli olacağını düşünmeye çalıştı. Ama bir kadının istemediği bir şeyi asla yapmazdım. Göğsüm kabarıyor

Bulunduğum yerden o kadar mutluydum ki, kendimi neredeyse onun üzerinden atacaktım.

Kontrol eksikliğime kızarak homurdandım ve yatağın üzerinden komodinin üzerinde duran prezervatiflere doğru eğildim. Sarsıntılı, öfkeli hareketlerle bir tanesini çektim.

"Sen... rahatsız mı oldun?" Sarah kararsızca sordu.

İçimi şefkatli bir sızı doldurdu. Uyluklarını tekrar açarken ona sertçe "Hayır," dedim. "Ama senin amın Elysium'un fiziksel olarak vücut bulmuş hali ve benim sikim orada çıplak olmaktan hoşlanıyor. Görünüşe göre, Küçük Theo biraz teşhirci."

Dudaklarından kahkahalar döküldü ve kendime rağmen sııttım. Sonra içine girdim ve eğlencesi bir zevk çığlığına dönüştü. "Üstünü çıkar," dedim kısık sesle.

Onun yaptığı gibi içine girmeyi bırakmadım, bu yüzden ondan kurtulması normalden daha uzun sürdü. Sonra Sarah'm altımda çıplak ve mükemmeldi.

"Yatak başlığına tutun."

Kollarını uzattı, parmakları metal karyolanın parmaklıklarına dolandı.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp yataktan kaldırdım.

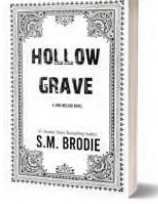
Ve onu becerdim.

"Daha sert!" diye yalvardı, kolları gerildi, ben onu sert ve hızlı bir şekilde alırken göğüsleri sallanıyordu. "Theo, daha sert, lütfen!"

Yalvardığı gibi yaptım. Kirli, sert ve iddialıydı ve tam da istediği gibiydi. Ve bunun asla yeterli olmadığını, umutsuzluğa benzer bir şeyle fark ettim. Bu kadından bıktığım bir zamanın geleceğini hiç sanmıyordum.

On beş

SARAH

U genellikle uyandığımda, Theo da yeni uyanıyordu ya da oldu zaten yukarı ve hakkında. Bu sonraki Ancak sabah, o oldu Uyan, bakıyor at ve tavanıçinde Tefekkür.

"Günaydın," diye mırıldandım, boğazım uykudan çatlamıştı. Ve belki de dün gece birden fazla kez zevkle haykırmaktan.

Başını yastığın üzerinde çevirdi. Ağzının bir köşesi yukarı kalkarken gözleri yüzümü aradı. "Günaydın."

"Her şey yolunda mı?"

Theo cevap olarak bana eliyle işaret etti, ben de yatağın diğer tarafına geçip ona sokuldum ve başımı göğsüne yasladım. Kolunu bana doladı. Onun yan tarafına bastırdıkça göğüslerimdeki hassasiyet zonkluyordu ve karnımın alt kısmındaki donuk krampların beni uyandırdığını hatırladım.

"Bugün günlerden ne?" Mırıldandım.

Theo mırıldanarak cevap verdi ve ben de iç çektim. Regl dönemim gelmişti. Theo kulübeye geleli gerçekten sekiz hafta olmuş muydu? Sanki daha uzunmuş gibi geldi.

"Sorun nedir?"

Aylık ziyaretçim hakkında konuşurken hala yüzde yüz rahat değildim, ancak bu konuda eskisi kadar utangaç değildim.

haftalar önce olduğu gibi. "Kramplarım var." Kolu gerildi. "Bir Şeye ihtiyacın var mı?"

"O kadar da kötü değil." Göğsünü okşadım. "Bu sabah neden bu kadar düşünceli görünüyorsun?"

"Kuluçka mı? Ben kuluçkaya yatmam."

Homurdandım çünkü nasıl kara kara düşünüleceğini kesinlikle biliyordu. "Peki, belki ben de kara k a r a düşünebilirim." Parmak uçlarını takip etti

Kolumdan aşağı indi ve nazik bir okşayışla tekrar yukarı çıktı. İçim zevkle doldu.

"Neden kara kara düşünüyorsun?"

İç çekme sırası Theo'daydı. "Sanırım kardeşim hakkımda kayıp ihbarında bulunmuş olabilir."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ciddi misin sen?"

Gözlerini devirdi. "Ne yazık ki. Londra'daki bir polis memurundan sesli mesaj aldım."

"Neden... neden bunu yapsın ki?"

"Çünkü o da babam gibi burnunun ucunu göremiyor."

"Bu konuda ne yapacaksınız?"

"Hiçbir Şey. Onun küçük oyunlarına gelmeyeceğim." "Ama bu... seni üzdü mü?"

Theo o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra, "Bugün annemin doğum günü olacaktı. Elli sekiz yaşına girecekti."

Kalbimde küçük bir çatlak hissettim. "Theo... Özür dilerim. I ... seni doğurduğunda oldukça genç olmalıydı."

"Genç ama çok genç değil. Yirmi sekiz. Yirmi iki yaşında, üniversiteyi bitirir bitirmez babamla evlenmiş, hamile kalmış ve yirmi üç yaşında Sebastian'ı doğurmuş. Ben beş yıl sonra dünyaya geldim."

"Doğum gününü nasıl kutlamak isterdi?"

"Kek," diye cevap verdi hemen, sesinde bir eğlence vardı. "Pastayı çok severdi. Ama mükemmel bir vücuda sahip olmaya çalıştığı için fazla şımartmazdı. Sanki bu o piçin onu aldatmasını engelleyecekmiş gibi."

Yatıştırıcı bir eli göğsünün üzerinde gezdirdim.

"Ama doğum günlerinde bol bol pasta yerdik. On iki ya da on üç yaşlarındayken onu doğum günü için dışarı çıkarmaya başladım ve ikindi çayına gittik, ancak sandviç ve turtadan çok kek olacak şekilde ayarladım."

Küçük Theo'nun bunu annesi için yaptığını hayal ederek sııttım. "Eminim çok hoşuna gitmiştir."

"Öyleydi. Birlikte çok eğlenirdik. Bunu her yıl yapardık ta ki ..."

İçimde derin bir empati oluştu ve gözyaşlarımı geri püskürterek göğsüne bir öpücük kondurmak için döndüm.

"Çok daha iyisini hak ediyordu," diye fısıldadı Theo, sesinde büyük bir hüzün vardı. "Annem tanıdığım en nazık kadındı... ta ki sana kadar."

Gözyaşlarım dökülmek üzereydi.

"İçinde böylesine iyilik barındıran birinin sevdiği insanlar tarafından böylesine iğrenç bir muameleye maruz bırakılması hiç adil değil."

"Theo," boğazımda düğümlenen duyguları kelimelerle bastırmaya çalıştım. "Baban ona kötü davranmış olabilir, kardeşin de iyi bir evlat olmayabilir ama sen ona tapıyordun ve o da bunu biliyordu. Bunu bildiğini biliyorum. Bir kişi tarafından bu kadar sevilme... diğer her şeyi katlanılabilir hale getirebilir. Güven bana."

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve beni kendine daha da yaklaştırdı, sanırım kelimelerimin süzülmesine izin vermek için. Bir süre sessizlik içinde birlikte uzandık.

Sonunda kolumu ovdu. "Kramplar nasıl?" Bu kadar rahat sorması yanaklarımı kızarttı. "Biraz ağrıyor. Etrafta sıcak su şişesi var mı diye bakabilirim."

"Ben kalkıp oturma odasında ateşi yakacağım ve bir göz atacağım. Sen burada kal." Altımdan kayıp gitmeden önce başımın tepesine hızlı bir öpücük kondurdu. Çıplaklığına aldırmadan sıcak su şişesi aramak üzere odadan çıktı. Çarşafıya gömüldüm, arkasında bıraktığı vücut ısını içime çektim.

Beş dakika sonra kapıda belirdi, hâlâ tamamen çıplaktı. Yukarı uzandı, kapı çerçevesine kolayca dokundu

Gerinirken gözleri beni yatağın onun tarafında uzandığım yere sabitledi.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca birbirimize baktık. Seksi, evet, ama bundan daha samimiydi. Kalbim hızla çarpıyordu.

Sonunda kapı çerçevesini bıraktı ve odayı geçip yanıma geldi. O ana değinmedi. "Sıcak su şişesi bulamıyorum. Başka bir şey işe yarar mı?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz. Kontrol etsem iyi olur... şey, eğer geldi."

Theo üzerime çıkarken sııttı. "Regl dönemini mi kastediyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, "Bunu kastettiğimi biliyorsun," diye homurdandım.

"Söyle." Kollarımın altından beni gıdıkladı ve ben de gülerek onu ittim. "Söyle, küçük fare."

Bir yandan gülerken bir yandan da hırlayarak gıdıklayan parmaklarından kaçmaya çalıştım. "Bana öyle deme!"

"Bana regl olduğunu söyle yoksa seni gıdıklamaya devam ederim." "Çok çocuksun!" Parmakları beni gıdıklarken kıkırdadım.

kaburgalarımın takıldı.

Derin kahkahası odayı doldurdu. "Regl olduğumu söyleyemeyen ben değilim."

Bu beni daha çok güldürdü.

Muhtemelen bu yüzden çarpma sesini ve öfkeyle "Sarah, aç kapıyı!" diye bağırarak tanıdık bir sesi fark etmemiz bir dakika sürdü.

Theo beni gıdıklamayı bırakıp başını kapıya doğru çevirince kaskatı kesildim.

"Jared," diye fısıldadım.

Kuzenim tekrar adımı haykırıp ön kapıya daha sert vurduğu sırada Theo bana baktı.

"Çekil, çekil." Theo'yu iterek yolumdan çektim ve yataktan sürünerek çıktım. Bacaklarımın arasındaki his regl dönemimin geldiğini söylüyordu. Hay aksi. Aceleyle bir bornoz giydim.

"Ah, Sarah..."

Arkamı döndüm.

Theo arşıafları işaret etti ve ben kan lekelerini görünce kızardım. "Ben kapıyı açayım," dedi ve iç çamaşırlarını giymek için yataktan kalktı. "Sen kendine dikkat et."

Yüzüm daha da kızardı. "Eğer kapıyı açarsan Jared aklını kaçırır."

Yine de Theo beni nazıkçe banyoya doğru itti.

"En azından pantolon giy! Ve iç çamaşırına ihtiyacım var!"

Theo hızla çekmeceden bir külot çıkardı ve beni banyoya götürmeden önce bana uzattı.

Kendimi temizlemek ve tampon bulmak için tuvalet malzemelerimi karıştırmak için acele ederken kalbim hızla çarpıyordu.

"Sarah hangi cehennemde?" Jared'in bağırdığını duydum. Onu hiç bu kadar kızgın duymamıştım.

"Eğer sakın olursan-"

"Sakinleşmek mi? Sakinleşmek mi? Seni bitirmeye bu kadar yakınım dostum. Kuzenim nerede?"

Bu kadar kısa sürede nasıl birlikte olacaksam, bornozumun bağlarını sıktım ve banyodan fırlayarak oturma odasına koştım.

Jared yarı çıplak bir Theo ile karşı karşıya duruyordu. Theo bıkkınlık maskesi takmıştı ama omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Kuzenim beni gördüğü için rahatlamış olsa da aynı zamanda canı görünüyordu.

"Jared, neler oluyor?" Koşarak yanıma geldim ve yanımı Theo'nunkine dayadım.

Dokunuşumdan uzaklaştı ve ben de ona endişeli bir bakış attım.

"Neler oluyor? Olan şu ki, dün gece bir telefon aldım ve bana bu hıyarın" -öfkeyle The'yi işaret etti- "burada senden faydalandığını söyledi."

İçimi öfke ve utanç kapladı ama Theo kayıtsızca "Kim aradı?" diye sordu.

Jared ona iğrenç bir böcekmiş gibi baktı ve öfkem arttı. "Senden daha namuslu biri. Masum kadınlardan faydalanmaktan zevk mi alıyorsun?"

Theo bunların hiçbirini umursamıyormuş gibi omuz silkti. Ben mi? Çok kızmıştım. "Bu ne cüret?"

Jared afallamış bir halde bana baktı. "Bu ne cüret?"

"Evet, bu ne cüret? Tanrı aşkına, ben masum bir bakire çocuk değilim Jared. Kesinlikle bakire değilim ve Theo buraya gelmeden önce de değildim."

Kuzenimin kaşları sanki bu onun için büyük bir sürprizmiş gibi kalktı.

Alay ettim. "Ben senden büyüğüm, unutma." "Ama-"

"Aması yok. İlgini takdir ediyorum ve beni kontrol etmeye gelecek kadar sevdiğin için minnettarım. Ama buraya gelip bana bir çocukmuşum gibi davranamazsın ya da Theo'ya bir pislikmişim gibi davranamazsın."

"O iyi bilinen bir oyuncu, Sarah. Türünün bir üyesi olarak, güven bana, seni kullanıyor!"

"Eğer öyleyse, bu seni ilgilendirmez." Nabzım hızlandı.

Jared kaşlarını çatı. "Öyle demek istemedin. Sen..." Theo'ya tekrar baktı. "Sen birilerinin oynayacağı türden bir kadın değilsin. Oyunu bilmiyorsun. Yas tutuyorsun ve bu pislik muhtemelen bunu biliyor ve bundan faydalaniyor. O senin için yeterince iyi değil. Bence benimle eve gelmen senin için en iyisi olur, böylece bu pislik kendi hayatına geri dönebilir. Senden uzakta."

Hiçbir şey söylemedim çünkü Jared'in bu kadar küstahça davranması beni hayrete düşürmüştü. Daha önce hayatımda hiç bu kadar müdahaleci olmamıştı. Ama o hala büyükbabasının yasını tutuyordu. Şu anda kendinde değildi.

Ne yazık ki Theo sessizliğimi yanlış yorumladı.

"Devam et o zaman," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde boş bir maske tutmaya çalışarak çenesiyle işaret etti. "Git evine koş, küçük fare. Kuzeninle git. Bana ne bundan? Kesinlikle umurumda değil."

Acı tehdit ediyordu, ama sonra üst dudağındaki ter parıltısını ve omuzlarındaki gerginliği fark ettim. Benim

Gözleri aşağıya kaydı. Ellerini sıkıca yumruk yapmıştı. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve sertçe yutkundu, adem elması hareketle birlikte gözle görülür bir şekilde sallanıyordu. Ellerini gevşetmeye çalıştı ama kendini çoktan ele vermişti. Theo omuz silkti. "Gidebilirsin," diye ısrar etti ama sesinde artık saklayamadığı bir titreklik vardı.

Lanet olsun bu adama.

Ona ters ters baktım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Kuzenimle yüzleştım. "Dışarı. Hemen."

Jared şaşkın bakışlarını Theo'dan çekti ve bir hışımla topuklarının üzerinde döndü. Çıplak ayaklarımı botların içine sokmak için durarak onu takip ettim.

"Palto," diye ısırdı Theo.

Gülümsememi gizleyerek kışlık paltomu bornozumun üzerine geçirdim ve kuzenimin peşinden dışarı fırladım. Ön kapı kapanır kapanmaz Jared bana doğru döndü.

"Sen aklını kaçırmışsın."

Tavrından bıkmış bir şekilde avucumu kaldırdım. "Sadece dur. Hemen kes şunu."

Başı sarsıldı.

"Kederden aklımı kaçırmış değilim. Ben otuz bir yaşında, kendi akli ve kendi ihtiyaçları olan bir kadınıım. Niyetinizi takdir etmekle birlikte, evime gelip bana bir çocukmuşum gibi davranmaya hakkınız yok."

"Sarah..." Derin bir iç çekti. "Sadece senin için endişeleniyorum. Bu adam için mi? Bu lanet adam, gerçekten mi?"

"Onu tanımiyorsun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi?"

Omuz silktim, bir sonraki sözlerimin doğruluğuna şaşırmıştım. "Sanırım onu herkesten daha iyi tanıyorum."

Jared elini yüzünde gezdirdi. "Sana zarar vermesini istemiyorum. Özellikle de şimdi."

"Bana güvenmek zorundasın Jared."

"Sana güveniyorum. Güvenmediğim o. Ve ben kör değilim." Eliyle evi işaret etti. "Şaşırtıcı bir şekilde, onu görebiliyorum"

seni önemsiyor. Ama aynı zamanda sana değer verdiği için dehşete düştüğünü de görebiliyorum, Sarah. Dehşete kapılmış." Omuzları çöktü. "O yüzden lütfen dikkatli ol."

Kuzenimin sözleri beni çok etkiledi. Çünkü ben de öyle gördüm. İlgisiz olduğu için bana gitmemi söyleyen bir adam görmedim. Bana gitmemi söyleyen bir adam gördüm çünkü onu çok korkutuyordum. Theo'nun bana zarar verebileceğini biliyordum. Yine de onunla birlikteyken hissettiklerim beni cesaretlendirdi. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bunun için her şeyi göze alabilirdim.

Kuzenime sıkıca ve sertçe sarıldım, o da başını boynuma gömdü. Birkaç uzun saniye sonra beni sıktı ve kapıya doğru itti. "İçeri gir de bu soğuktan kurtul."

Bungalovdan içeri adımımı atar atmaz kalbimin yakınında keskin bir çarpıntı hissettim.

Theo hareket etmemişti.

Bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, elleri hâlâ iki yanında kenetliydi. İsteddiği bir şeyin elinden alınacağından korkan küçük bir çocuk gibiydi.

"Jared şimdi eve gidiyor," diyerek onun yanına gittim ve iki elimi kullanarak yumruklarından birini açıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

Theo birleşmiş ellerimize baktı, kaşları çatılmıştı. Birden parmakları benimkilerde sıkılaştı ve nefesi sığlaştı. Bu adam. Onun ve tüm duygusal yaraları için acı çekiyordum.

"Eğer ona zarar verirsen," Jared'in tehditkâr ses tonu başımızı kaldırmamıza neden oldu, "senin içini boşaltırım."

Gözlerimi hızla kırpıttım çünkü Jared'in sesinin samimi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Seni küçük parçalara ayırabilecek tarım aletlerim ve bu parçaları dağıtabileceğim bir sürü arazim var. Kimse seni bulamaz."

Bu çok acımasızcaydı. Gözlerimi kuzenime diktim. "Tamam, konuyu anladık."

"Öyle mi?" Jared Theo'ya sordu.

Theo çenesini sıkıttı ama başını salladı.

Birkaç dakika sonra kuzenime tekrar sarılıp vedalaştım ve kamyonetine binip uzaklaşmasını izledim. Normalde kalmasını isterdim ama Theo'yla aramızda çok fazla gerilim vardı. Birbirimize karşı ne olduğumuzu tartışmamıştık ama bunun sıradan bir ilişkiden daha fazlası olduğu giderek daha açık hale geliyordu.

Kendimi Theo'nun kollarına atılmış bulduğumda botlarımı yeni çıkarmış ve paltomu silkmıştım. Beni evin içinden geçirip yatak odasına taşıırken yüzü kararlılıkla sertleşmişti. Beni yatağa fırlattı ve irkilerek zıpladım.

Birden üzerime atladı, beni nefessiz ve ateşli bırakan umutsuz bir şiddetle öptü. Yine de mantığım uyarılmışlığımın önüne geçti ve göğsünü ittim.

Theo öpücüğü kesti, gözleri benimkileri arıyordu.

"Ben... sanırım seni anlıyorum," dedim ona sessizce. Bakışlarını kırılğan bir ışık doldurdu.

"Bu yüzden gitmemi söylemene rağmen kaldım. Ama bir daha bana önemsizmişim gibi gitmemi söylersen... giderim," diye uyardım onu. "Ben annen gibi değilim Theo. Birine layık olmadığımı hissettiğim, benim için önemli olan biri için önemli olmadığımı hissettiğim bir hayata geri dönmemin imkanı yok."

Pişmanlık Theo'nun yüz ifadesini gerginleştirdi ve anlayışla başını salladı. Dudakları benimkilerin üzerinde yumuşak, nazik ve özür diler gibiydi.

"Regl dönemim." Ona hatırlatmak için öpücüğü tekrar kestim.

"Umurumda değil," diye fısıldadı sertçe. "Ve çarşafklar çoktan işaretlendi."

"Yapmam gereken... ilgilenmem gereken... bilirsin." Tamponum.

"Yapacağım." Beni tekrar öptü ve regl dönemimde seks yapma fikriyle tepeden tırnağa kızardım. Ama Theo hiç umursamadı. Dahası, özür dileyerek öpmek için zaman ayırdı.

vücudumun üzerinde. Ve daha sonra içimde yavaş, kolay, tadını çıkararak kayarken, bakışlarımı kendi bakışlarında esir tuttu.

Birbirimizin boşalmasını izledik, sevişmemiz boyunca birbirimize tutunduk ve aramızdaki bağın güçlendiğini, neredeyse acı verene kadar sıkılaştığını hissettim.

Zamanla birbirimize karşı hissettiklerimizin daha rahat ve katlanılması daha kolay hale geleceğini ummak zorundaydım.

ON altı

THEO

T Sarah'nın kuzeninin gelişinden üç gün sonra kendimi hâlâ keyifsiz hissediyordum. Hiçbir şeyi fazla düşünmek istemiyordum çünkü

... bu muhtemelen Sarah ve benim sonumuz olacaktı ve ben buna hazır değildim.

Oturma odasının penceresinden dışarıya, kış gününe bakarken nabzımın hızlı atışını görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım. Kalbim son iki gündür hızla atıyormuş gibi hissediyordum ve kendi lanet derimin içinde rahatsızdım.

Belki de Highlands'dendi.

Bu kadar kuzeyde Aralık ayı bu güneylinin en uygun ortamı değildi.

Yumuşak elleri belime dolandı ve kürek kemiğime bir öpücük kondururken narenciye kokusunu içime çektim. "Günaydın."

Sarah yanağını sırtıma yaslarken ellerini kendi ellerimle kapattım, nabzım biraz yavaşladı. "Günaydın, aşkım."

"Her şey yolunda mı?" Küçük poposunu masanın üzerine koyup bana bakmak için geri çekildi. O büyüleyici yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

Evet, öyleydim, değil mi? Belki de sadece Highlands değildi. Belki de ...

Hayır.

Muhtemelen güvendiğim tek arkadaşımın güvenimi kırdığından ve bir okul çocuğu gibi beni Sarah'ın kuzenine ispiyonladığından şüphelendiğim içindi. Jared'e burada olduğumu söyleyen North olmalıydı. Bunu bilen tek kişi oydu. Sarah'yı incitecek kadar zampara bir piç olduğumu düşünmesinin hoşuma gitmediğini itiraf etmeliydim. Diğerlerinin Sarah'ya sanki kırılğan ve kendi yetişkin kararlarını vermekten aciz biriymiş gibi davranmalarından bahsetmiyorum bile. Onu tanımıyorlardı. Onu en iyi tanıdığını iddia eden insanlar bile onu gerçekten tanımıyordu.

Çoğu insanı utandıran sessiz bir ateşi ve içsel bir gücü vardı.

"Orada oldukça sert düşünüyorsun."

Başımı salladım. "Sanırım North Jared'e söylemiş."

Sempati yüz ifadesini yumuşattı. "Özür dilerim."

Omuz silktim. "İnsanın nerede durduğunu bilmesi iyidir." "Theo-"

"Londra'ya gidelim," diye kestim sözünü, Kuzey'den ya da yaralı duygularla uzaktan yakından ilgili herhangi bir şeyden bahsedemiyordum.

Sarah'nın kaşları kalktı. "Londra mı?"

"Evet. Hiç Noel zamanı Londra'ya gittiniz mi? Görülmesi gereken bir şey."

"Londra'ya hiç gitmedim, nokta. Ben... İskoçya'dan hiç ayrılmadım."

Şaşırmış bir halde uzanıp güzel yanağını okşadım. "Evet, küçük sevgilim, bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Menajerim Londra'da ve gelecek yıl Edinburgh'u ziyaret ettiğinde buluşmayı önerdi ama belki şimdi Londra'ya gidersek onunla tanışabilirim" diye düşündü.

Ciddi bir şekilde düşünmesine sevindiğim için ısrar ettim: "Londra'da hava da daha ılıman. Ben sana etrafı gezdirirken yazmaya biraz ara verebiliriz."

"Ama benim son teslim tarihim..."

"Hâlâ orada olacak. Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır, Sarah. Son iki aydır her gün çalışıyorsun."

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Pekâlâ. Londra'ya gidelim."

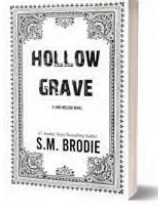
Rahatlamış bir şekilde, daha tanıdık bir yere gitmenin beni yeniden topraklayacağını bilerek, onu kucağıma aldım ve etrafında döndürdüm. Heyecanlı kıkırdamaları kulaklarımı doldurdu ve görünmez bir el kalbimi şefkatle okşadı. Onu indirirken poposunu okşadım. "Git hazırlan."

Beni şakacı bir şekilde itti, yüzü gülümsemelerle doluydu, sonra Noel'deki bir çocuk gibi odadan fırladı.

Arkasından baktım,
hissediordum... Çok fazla
hissediordum.

On yedi

SARAH

ATheo Londra'da kıyafet alışverişı yapmamı ve paramın bir kısmını kendim için harcamamı önerdikten sonra toplanmam uzun sürmedi. Rekor sürede yola çıkmaya hazırдық.

Tam ön kapıdan çıkarken, "Pasaporta ihtiyacım yok, değil mi?" diye sorduğumda bir an paniğe kapıldım.

Theo bir kaşını kaldırdı. "Senin yok mu?"

"Hayır."

"Bir tane almalısın. Ama Londra'ya seyahat etmek için sadece kimliğe ihtiyacınız var. Ehliyetiniz işinizi görür."

"Lafı açılmışken, arabam ne olacak?" Beni kiralık arabasına götürürken onu işaret ettim.

"Bırak kalsın. Bir yolunu buluruz." Sonra sırtıtarak bana dönmeden önce birkaç saniye aracıma baktı. "Bu araba hakkında bir şeyler yapmalıyız, Sarah. Diğer tüm milyonerleri kötü gösteriyorsun."

Çantamı arabasının bagajına yerleştirmek için onu şakacı bir şekilde kenara ittiğimde kahkahalarım garaj yolunda yankılandı.

Londra'ya vardığımızda Theo'nun bana göstermek istediği yerler hakkında sohbet ettik ve yolculuğumuzu beklerken heyecan kelebeklerinin karnımı doldurmasına izin verdim. Bu kadar düşüncesizce bir şey yapmak benim karakterime aykırıydı ama

beni canlı hissettirdi. Büyükbabamın dünyaya açıldığım için benimle gurur duyacağına içtenlikle inanıyordum.

Heyecanımı azaltacağından korksam da Jared'a mesaj atarak Londra'ya uçacağımı bildirdim. Orada belirsiz bir süre geçireceğimi ama Noel'de evde olacağımı söyledim.

Inverness Havaalanı'na henüz varmıştık ki telefonum çantamda Jared'den gelen bir yanıtla çaldı.

Tamam. İyi eğlenceler. Dikkatli ol. Bana ihtiyacın olursa ara.

Ölçülü tepkisine minnettar kalarak ona yapacağımı ve onu sevdiğimi söyledim.

Jared'in sevgisi ve koruyuculuğu nedeniyle beni "kurtarmak" için Yaylalar'ı aştığını biliyordum ama sonunda beni kendi aklı olan yetişkin bir kadın olarak görmeye başladığını umuyordum.

Ancak dürtüsellikle ilgili sorun, o gün Inverness'ten Londra'ya artık doğrudan uçuş olmamasıydı. Önce Edinburgh'a uçmak zorundaydık. Havaalanında Theo'yu takip ederken ve güvenlikte ayakkabılarımı ve eşyalarımı karıştırırken korku sinirlerimi bozmuştu. Yine de bana rehberlik etti, ayakkabılarımı taşıma bandına yerleştirmeme yardım etti ve tüm elektronik eşyalarımı çantamdan çıkarıp tepsiye koyduğumdan emin oldu. Teması kopardığı tek an, her ikimizin de kapı sensörü zimbirtısından geçmemiz gerektiği andı. Sonra tepsilerimizin de makine sensöründen geçmesini beklerken Theo'nun eli yine belimdeydi.

Kapımıza vardığımızda terden sırlıslık olmuştum.

Theo havaalanına yaptığım ilk ziyareti eğlenceli ve sevimli bulmuşa benziyordu.

"Bambi'nin ilk kez yürümeye çalışmasını izlemek gibi," diye dalga geçti, kapıda dururken omuzlarımı ovuşturdu.

Gözlerimi devirdim. "Komik. Yattığın ilk kadın daha sonra sana böyle mi demişti?"

Theo kahkahalarla başını geriye attı, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti, böylece benim

Sırtımı göğsüne yasladım. Kahkahası dikkat çekmişti ve boynuma sokulduğunda kızarmamaya çalıştım. Gülümsemesini tenimde hissettim.

Şakalaşmalarımız sinirlerimin yatışmasına yardımcı oldu ama uçağa bindiğimizde dizlerimin hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. Sonunda kendimi hayatımda ilk kez gökyüzünde binlerce fit yükseklikte bulmak üzere olduğumu anladım.

Yerimize oturduğumuzda Theo değişikliği hissetti. İyi olup olmadığını sormadı ya da beni korumacı bir tavırla boğmadı. Bunun yerine sessizce ellerimden birini iki elinin arasına aldı ve tuttu. Herkes uçağa binerken, uçuş görevlileri güvenlik talimatlarını anlatırken (ki hayatımda hiçbir şeyi dinlemediğim kadar çok dinledim) ve uçak pistte hız kazanıp havalanırken elimi tuttu. Basınç beni koltuğuma geri dönmeye zorlarken gözlerimi sıkıca kapattım ve Theo'nun dudaklarının önce elime sonra yanağıma dokunmasıyla biraz rahatladım.

Sonra da dudaklarıma.

Garip pozisyona rağmen beni iyice, aç bir şekilde öptü. Eğer varsa, bu müstehcen bir öpücüktü. Ama umurumda değildi çünkü sonunda havalanmama izin verdiğinde uçak düzlüğe çıkmıştı.

"Uçuyor muyuz?" Nefes nefese pencereden dışarı baktım.

Theo dışarıyı görebilmem için arkasına yaslandı.

Korkumun yerini şaşkınlık aldı ve uçuş görevlisi içecek ve atıştırmalık ikram etmek için yanıma geldiğinde eğlenmeye başladım.

Ancak iniş sinir bozucu bir işti ve tekerlekler piste çarptığında küçük bir çığlık attım. Theo gülmemeye çalıştı.

Edinburgh havaalanına vardığımızda tekrar güvenlikten geçmemize gerek kalmadı. Theo beni çok daha büyük ve işlek olan havaalanına götürdü ve o uzun bacaklı adımlarla yürürken ben de tüm mağaza ve restoranları görmeye çalıştım.

Bana business class uçuşumuz için business lounge'da ücretsiz yemek yiyebileceğimizi söylemişti.

Üzerinde havayolu şirketinin logosu bulunan büyük cam kapılara yaklaştığımızda Theo yavaşladı ve ceketinin cebini karıştırdı. "Devam et, küçük sevgilim. Ben sadece biletleri arıyorum."

Kapılara doğru bir adım attım ve kapılar otomatik olarak açıldı. Daha içeri adımımı atmamıştım ki, havayolu üniforması giymiş bir kadın öne çıktı, avucunu bana doğru kaldırdı. "Özür dilerim bayan, burası sadece business class."

Yanaklarımda bir sıcaklık patlaması oldu ve Theo içeri girerken ona doğru döndüm.

Havayolu görevlisine bakmadan önce bakışları yüzümde gezindi. Başkaları için ifadesi bir ilgisizlik maskesiydi ama ben gözlerindeki kızgınlık titreşimini ve biletleri cebinden çıkarırken çenesindeki kasların patladığını görmüştüm. Biletleri görevliye uzattı ve alaycı bir tavırla, "Belki de bir insanın neleri karşılayabileceğı konusunda varsayımlarda bulunmadan önce biletine bakmalısınız" dedi.

Görevli biletleri incelerken neredeyse benim kadar kızardı. "Özür dilerim Bay Cavendish."

"Özrüne ihtiyacım yok."

Görevli gözlerimin içine zar zor bakabiliyordu ve ben de onun adına utanç ve ikinci el mahcubiyet içinde kıvrandım. "Bayan McCulloch." Sertçe yutkundü. "Hatam için çok özür dilerim."

"Her şey yolunda," diye ona güvence verdim.

Biletleri meslektaşının beklediğı masaya götürdü. Adam biletleri bip sesi çıkaran bir makinenin altında tutarken ona kötü kötü baktı. Theo biletleri ondan alırken, erkek görevli kibirli bir sesle, "Meslektaşım Bay Cavendish adına özür dilerim, Bayan McCulloch. Kendisi yeni. Bir daha olmayacak." Ona bir kez daha kötü kötü baktı ve ben de onun için çok üzüldüm.

ifade. "Lütfen salonun ve gününüzün geri kalanının tadını çıkarın."

"Boktan müşteri hizmetleriniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi Theo kayıtsızca. "Lütfen gününüzün geri kalanında eğlenmeyin."

Theo beni yanlarından geçirip geniş salona sokarken uçuş görevlisinin dehşet içinde gözlerini kapattığını gördüm.

Yarısı boştu. Farklı türde oturma yerleri vardı. Bazı bistro masaları. Bank koltuklar. Elektrik prizleri ve yan masaları olan sandalyeler. İnsanların dizüstü bilgisayarlarında çalıştığı yüksek tezgâhlardaki tabureler.

Merkezde sandviç ve makarna, soda, su, meyve suyu, kahve ve çay makinelerinin bulunduğu bir ikram alanı vardı. Atıştırmalıklar ve meyve tabakları vardı.

Şu anda refakatçime kızgın olmasaydım, business class biletin size neler kazandırabileceğine hayret ederdim.

"Onu utandırdın," diye ısırdım.

Theo bizi diğer insanlardan uzak bir masada durdurdu. "Önce o seni utandırdı. Her şey adil, aşkım." Şefkatli bir başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sadece ben seni kızartabilirim."

Sinirle dişlerimi sıkarken daha da kızardım. "Olabilir, ama onu benim için utandırmanı istemedim. Yaptığı hata yüzünden yeterince utandı zaten. Ve meslektaşının ona bakışı... Onun için üzülüyorum. Ya deneme süresindeyse ve bunun üzerine gitmesine izin verirlerse?"

Theo çantamı omzumdan çekip bankın üzerine koydu ve dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü. "Çok naziksiniz Bayan McCulloch."

Kaşlarımı çattım. "İyi davranabilirsin. Bana karşı naziksin."

Yüzümü ellerinin arasına alan Theo ağzıma doğru mırıldandı: "Ben iyi biri değilim. Bunu kanıtlamama izin ver."

Beni sert ve derin öptü. Başka bir uygunsuz sevgi gösterisi.

Beni bıraktığında zor nefes alıyordum ve tekrar kıpkırmızı olduğumu biliyordum.

"Gördün mü?" Piç kurusu kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Şimdi, ne içmek istersin?"

Çantamın yanındaki banka yığılırken serin bir avucu sıcak yanağıma bastırdım. "Um... Diyet Kola."

"Yiyecek bir şey var mı?"

"Sen nasıl istersen," diye mırıldandım.

İyi huylu alayına rağmen, benim adıma görevliye davranış şeklinden hâlâ rahatsızdım. Ona karşı aşırı derecede kötü davranmadığını biliyordum (ancak son ayrılık sözü tamamen gereksizdi), ancak hayatını utangaçlığım yüzünden sürekli utanarak geçirmiş biri olarak, başka birini bu duruma sokmak bana doğru gelmiyordu.

Evet, uçuş görevlisi business class uçmadığımı varsaymamalıydı (ve benim hakkımda neden böyle bir varsayımda bulunduğunu merak ederek tavşan deliğine girmiyordum), ama bu bir hataydı. O yeniydi. Öğreniyordu. Ve evet, belki de kendi sorunlarım yüzünden olaya aşırı odaklanıyor ve olayı abartıyordum, ama elimde değildi.

Theo atıştırmalıklarla döndü ve sohbet etmeye çalıştı ama ben kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Evet, Theo bana karşı iyiydi. Ama az önce tanık olduğum şey onun başkalarına nasıl davrandığının bir göstergesi miydi? North'a karşı nazik olduğunu, onu önemseddiğini biliyordum ama benim dışımdaki diğer insanlara nasıl davrandığını bilmiyordum. Birkaç kez dışarıda yemek yemiştik ve garsonlara kibar davranmıştı. Ama diğer insanlarla etkileşimimiz olmamıştı.

Küçük baloncuğumuzda birlikte yaşıyorduk.

Ya... ya Theo'nun bizim dışımızdaki kişiliğinden hoşlanmadıysam?

Korku içimde düğümlendi.

Artık aç olmadığım halde getirdiği atıştırmalıkları kemirirken Theo'nun yoğun çalışmasını hissedebiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde beni sohbet etmem için zorlamadı. Bunun yerine, kendi kasvetli düşüncesine dalmış gibiydi.

O da benim düşündüğümü mü düşünüyordu?

Bunun beni neden daha kötü hissettirdiğini bilmiyordum.

Çok geçmeden, eşyalarımızı toplama ve kapımıza gitme vakti gelmişti. Birlikte salondan çıkarken Theo elimi tuttu, sıkıca kavradı, inat etmedi. İki havayolu görevlisi hâlâ oradaydı ve Theo ikisiyle de konuşabilmek için kadını masaya doğru yönlendirirken elim Theo'nun elinde belirsizlikle esnedi.

Yerin açılmasını ister gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de onunla aynı fikirdeydim.

Theo boğazını temizleyerek adam ve kadın arasında bir bakış attı. "Az önceki tavrım için özür dilemek istiyorum. Aptalca bir hataydı. Utanç duymaya ya da uyarılmaya gerek yok." Sert bir ifadeyle adama baktı. "Bunu unutalım, olur mu?"

Erkek görevli kaşlarını çattı ama başını salladı. "Eğer isteğiniz buysa, Bay Cavendish."

"Lütfen. İçimden bir his bunun bir daha olmayacağını söylüyor." Adam kadına alaycı bir gülümseme sundu ve kadın şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardı.

"Teşekkür ederim." Bakışları bana kaydı. "Tekrar özür dilerim."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim, vedalaşırken içimde bir şeyler hafifledi. Theo'nun eli benimkini sıkarken ben de onun adımlarına ayak uydurmak için acele ettim.

Cam kapılardan çıkarken bana baktı ve ben de ona hayranlık sınırında olduğundan endişelendiğim bir ifadeyle baktım.

Rahatlama onun içindeki gerginliği gevşetmişti. Bunu hissettim.

Uçağa bindiğimizde aramızdaki gerginlik azalmıştı. Theo üzerime titriyor, öğle yemeği menüsünden ne seçmem gerektiğini söylüyor, yeterince yerim olduğundan ve rahat ettiğimden emin oluyordu.

Erkek uçuş görevlisi dördüncü kez ihtiyacımız olan her şeyin olup olmadığını sormak için geri döndüğünde, parlak gözleri Theo'ya sabitlenmişti, herkesten çok bize sorduğunu fark ettim ve homurdanmamı engellemeye çalıştım.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Theo'ya doğru eğildim. "Sanırım uçuş görevlimiz senden hoşlanıyor."

Theo biraz kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Sanırım haklı olabilirsin." Başını benimkine doğru eğerek boğuk bir sesle fısıldadı: "Ne yazık ki onun için senden hoşlanıyorum."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Ondan hoşlansaydım bu tam bir muamma olurdu."

"Saçmalama," diye mırıldandı, ağzıma uzanarak. "Benden çok hoşlanıyorsun. Geçtiğimiz ay beni defalarca hayal kırıklığına uğrattın."

Kahkahalarım öpücüğüyle yutuldu.

Ben de onu öptüm, içimi büyük bir mutluluk duygusu kapladı.

Bu beni şaşırttı çünkü büyükbabamı kaybettikten bu kadar kısa bir süre sonra böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim. Ve bunun Theo'nun büyüğü olduğunu fark ettim.

Ancak madalyonun diğer yüzünde, eğer sevgisini benden çekip alırsa beni bekleyen soğuk gölgeler vardı.

Korku aklımın bir köşesini kemiriyordu. İstenmeyen duyguyu kovmak için onu daha sert öptüm.

On sekiz

THEO

TGeçmiş hayatımın vazgeçemediğim tek parçası Mayfair'di. Yarım Ay Sokağı'ndaki dairem, babamın yapraklı Wilton Crescent'teki konağına yirmi dakikalık rahatsız edici bir yürüyüş mesafesindeydi. Ama daire anneme aitti. Bana bırakmıştı ve ondan ayrılmaya dayanamıyordum.

Dairelere bölünmüş Gürcü kasabası evinin neredeyse doğrudan yaşam alanına adım attığımızda Sarah gözlerini dört açmış etrafına bakıyordu. Oturma odası ana girişin solundaydı ve dairenin içine bolca ışık alan devasa simetrik pencereleriyle evin en geniş alanıydı. Bir duvarı yıkarak mutfak ve oturma alanını tek bir alan haline getirdim. Çok büyük bir mutfak değildi ama içinde yemek yapmaktan keyif alıyordum. Girişin sağında tek yatak odası vardı. Bitişik banyosu ve gömme dolabı olan bir süitti.

Zevkim orta yüzyıl modernine doğru uzanıyordu ve dekorasyonum kesinlikle erkeksiydi. Sarah'yı daireyi gezerken izledim, oturma odasındaki raflarda duran kitapları merakla inceledim ve sonra çok fazla yer kaplayan kürek makinesine baktım. Tanıdık bir egzersiz yapmadan geçirdiğim haftalardan sonra onu kullanmak için can atıyordum.

"Harika bir daire," dedi Sarah usulca.

"Annemindi," diye ağzımdan kaçırdım.

Sarah dönüp bana baktı. "Daire mi?"

Başımı salladım, elimi yanağıma götürdüm. Muhtemelen tıraş olabiliyordum ama Sarah'nın kılları cildinde sevdiğini fark etmiştim. Bu nedenle ondan kurtulmak konusunda isteksizdim. "Babamın bile bilmediği koca bir emlak portföyü vardı. Ölümünden sonra bunu keşfettiğinde o da en az Sebastian ve benim kadar şaşırıldı." Hüzünle sıırıttım. "Ailesi o on dokuz yaşındayken öldü ve servetlerini ona bıraktılar. Bazen bu yüzden mi babama bu kadar çabuk tutunduğunu merak ediyorum."

"Bir çapa arıyorum," diye fısıldadı, sempatisi gerçek, dokunaklı ve korkutucuydu. Çünkü Sarah'nın tanımadığı insanlara bu kadar değer verirken ne kadar kolay incinebileceğinden endişeleniyordum.

"Aynen öyle." Sesim boğuk geliyordu, ben de temizledim. "Her neyse, bence babamdan ne kadar değerli olduğunu saklamış olmalı. Belki de küçük bir parçası bunu koruması gerektiğini biliyordu. Ve onun arkasından bir emlak işi kurdu."

"Aferin ona."

Sırıttım. "Evet, oldukça hoş bir sürpriz oldu." Daireyi göstererek devam ettim: "Bana bunu ve dört tane daha mülk bıraktı. Hepsi Mayfair'de. Hepsi de oldukça değerli. Bunu kendime ayırdım ve diğerlerini kiraya verdim."

"Onları satmak istemiyor musun?"

Bu düşünce boğazımı sıktı. "Yapamam," diye boğuk bir ses çıkardım.

Anlayışla başını salladı ve sonra bana bir iyilik yaparak konuyu değiştirdi. "Yüksek tavanlara ve pencerelere bayıldım. Muhteşem."

"Evet," diye mırıldandım, ayakkabılarını tekmeleyip pencerenin altındaki kanepeye kıvrılırken onu izledim. Aşağıdan geçen dünyaya bakarken çenesini koluna dayamıştı. İpeksi saçları omuzlarına dökülüyordu ve

Birden onu çıplak, sabahın yumuşak ışıkları pürüzsüz tenine vururken hayal ettim. Daha önce hiç evimde bir kadın kalmamıştı. Onları kendi evlerinde becermeyi tercih ederdim, böylece gidebilecektim.

İçimde suçluluk duygusu titreşti ve havaalanında uçuş görevlisiyle yaşadığım an aklıma geldi. Sarah'ın bende iğrenç bir şey bulması fikrinden nefret ediyordum. Onun için daha iyi olmak istiyordum ama sinsi bir ses bana gerçeği hatırlattı.

Bu kadın için yeterince iyi değildim.

Sonra bana dönüp gülümsedi ve bencilliğim galip geldi. "Hadi temizlenelim. Seni bir yere götürmek istiyorum."

BİR SAAT sonra bir restoranda yemek yerken Sarah'ın telefonu çaldı ve benimki de çaldı. Yine tanıdık olmayan bir Londra numarasıydı, Sarah telefonunun ekranına bakarken ben de susturdum.

Makarnadan bir ısırik aldıktan sonra "İlginç bir şey var mı?" diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı. "Bir e-posta. Aynısından sende de var. Liz'den. Sözleşmenin neredeyse hazır olduğunu ve hafta sonuna kadar size geri döneceğini söylüyor."

"Vay canına. Bunu kesinlikle kabul ettirmişler." "Ondan bunu istedin."

"Evet, ama bu kadar erken beklemiyordum. Aferin ona."

"Londra'dayken ona buluşma teklif edeceğim." E-postaya yanıt verirken parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu. "Seni kim arıyordu?"

"Bilmiyorum..." diye devam ettim, bakışlarım telefonuma döndüğünde sesli mesaj bildirimini fark ettim. İç çekerek kim olduğunu kontrol etmek için telefonu kulağıma götürdüm. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, DCI Rick English'ti ve sesi şimdi daha acil geliyordu.

tekrar aramasına cevap vermemi istedi. "Kimse yok." Sinirlenerek telefonu kapattım. "Sadece kardeşim delirmiş gibi davranıyor."

Umarım Londra'ya döndüğüm haberi bu saçmalığa bir son verir.

"Her neyse, ekibim sözleşmeyi bir hafta içinde Liz'e geri gönderebilecek durumda olmalı. Muhtemelen birkaç kez daha gidip gelmemiz gerekecek ama sanırım Ocak ayının sonuna kadar sonuçlandırmış oluruz."

"Evet?" Sarah'nın heyecanı hissediliyordu.

Bana ilk film setime adım attığımda nasıl olduğumu hatırlattı ve bu şeyi onunla birlikte yapmanın ne kadar eğlenceli olacağını anladım. En azından ilk bölüm için onu sette görmek zorundaydım. "Bu iş bittikten sonra Juno ve Peter'a rol vereceğiz ve Skylark'a satacağız. Eğer istemezlerse - ki bu pek olası görünmüyor - bazı yayın servislerini deneyeceğiz."

Dudağını ısırdı, gözleri parlıyordu. "Artık çok gerçekçi olmaya başladı."

Sırıttım. "Dundee ve Edinburgh'da çekim yapmak için izin almamız gerekecek." İlk kitap zamanını iki şehir arasında paylaştırmıştı. "Ve sonra biz çekerken sen de orada olacaksın."

"Sabırsızlanıyorum."

Senaryo hakkında biraz daha sohbet ettik ve yemekten sonra onu taksi bulması için dışarı çıkardım.

"Nereye gidiyoruz?" Taksi Londra akşam trafiğinde cesurca ilerlemeye çalışırken Sarah beşinci kez sordu.

"Bu bir sürpriz," diye ısrar ettim.

Pencereden dışarı bakıp her şeyi seyrederken çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bu bana, bırakın Londra'ya ilk gelişini, İskoçya dışına ilk kez çıktığını hatırlattı. Ona her şeyi göstermek istiyordum ve bu biraz da her şeyi yeni gözlerle görmek gibiydi.

Sonunda, normalde sürmesi gerekenden yaklaşık on beş dakika daha uzun bir sürede Kew Road'a vardık.

Şoföre ödeme yaptım ve Sarah'nın çıkmasına yardım ettim. İnsanlar bahçeye doluşmaya başlamıştı bile. Elimi Sarah'nın etrafında

Ona, dört taş sütun arasında yer alan siyah dekoratif ferforje kapıdan geçmesi için rehberlik ettim.

"Nerede...?"

"Kew Gardens'a hoş geldiniz, Bayan McCulloch." Bir Noel harikalar diyarına girdiğimizde elimle işaret ettim.

Sarah tüm ışıkları içine çekerken ağzı açık kaldı.

"Bu hiçbir şey," diye söz verdim kulağına.

Kew Gardens'ı ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu ama Noel zamanı tam bir gösteriydi. Ağaçlar ve çitler peri ışıklarına bürünmüştü, diğerleri ışık gösterileriyle gökkuşağı tonlarında parlıyordu ve kemerler tamamen ışıktan yapılmıştı. Işıklandırmalar biraz büyülüydü ve Sarah'nın bu yıl biraz büyüye ihtiyacı vardı.

Gözlerindeki şaşkınlıkla etrafı seyrediyor, koluma yapışıyor, nefes nefese kalıyor, Noel Baba'yı ilk kez gören bir kız çocuğu gibi bana gülümsüyordu. Bu yaşa gelmiş olmasına ve benim görmezden gelmeye alıştığım şeyler karşısında hâlâ huşu içinde olmasına hayret ediyordum. Biraz kıskanmıştım. Ama asıl duygum koruyuculuktu. Yıllardır ilk defa bir başkasını korumak istiyordum. Kimsenin onu kırmasını ya da bu mucizeyi ondan almasını istemiyordum.

Ve özellikle o kişinin ben olmasını istemiyordum.

Işıklarla dolu bir katedralin altında, bizimle birlikte yürüyen insanları umursamadan durdum ve Sarah'yı parmak uçlarına kaldırarak dudaklarıma uzandım. Sanki bu beni kurtaracakmış gibi onu öptüm.

Sanki onu benden kurtarabilirmiş gibi.

Kafamın arkasındaki bir ses onu bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Ama

yapamadım.

Neden

yapamadım?

Onu kavrayışım sıkılaştı, öpücüklerim sert ve aç, eğer biri kurt ıslığı çalmasaydı sonsuza kadar orada onunla kalabilirdim.

Onu isteksizce bıraktım ve bana baktı, dudakları şişmiş, sersemlemiş, parıldayan ışıklar gözlerine yansımıştı.

onun muhteşem gözleri.

Bir kadın yanımdan geçerken "Burada çocuklar var," diyerek adeta bize tükürdü.

"Var mı?" Sarah'yı yanıma yatırarak konuştum. "Onların kötü giyimli elfler olduğunu sanıyordum."

Sarah bir homurdandı ve ben daha sert sııttım. Kadın oflayıp pufladı ve uzaklaştı.

"İyi bir sekse ihtiyacı olan bir kadın var." "Theo!" Sarah göğsüme bir tokat atarak beni susturdu. dudakları bir gülümsemenin etrafında titredi.

"Ben sadece doğruyu söylerim." Omuz silktim. "Biraz sıcak mini çörek ister misin?"

Yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi bana başını salladı.

"Sıcak çöreklerle hayır mı?" Alaycı bir öfkeyle soludum.

"Saçmalıklarına hayır." Gözlerini devirerek elimi çekti. "Ama çöreklerle evet."

Sonraki bir saat boyunca Sarah'yı bahçelerde gezdirdim, fotoğraflarını çektim, birbiri ardına ışık gösterilerini incelerken onu izledim.

"İster inanın ister inanmayın," dedi sıcak, şekerli hamur işinden bir ısırık aldıktan sonra, "bu bana bir sonraki kitapta bir sahne için harika bir fikir veriyor. Juno'yu Noel zamanı Londra'ya götürebilirim. Son şüphelisi tarafından Kew Bahçeleri'nde takip edildiğini hayal edebiliyor musun?"

Kıkırdadım. "Sadece sen, tatlı Sarah, Noel harikalar diyarının ortasında bir gerilim sahnesi düşünebilirsin."

Güldü ve ben de kendimi tutamadım. Onu öpmek için eğildim, dudaklarındaki şekeri yaladım. Nefesinin kesilmesi taşaklarımda ani bir kasılmaya neden oldu. "Siktir," diye mırıldandım. "Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Anlayış yanaklarını kızarttı ve başını salladı.

Daireme dönerken gergin bir taksi yolculuğu oldu. Elini ellerimin arasında tuttum, parmak uçlarımı avucunun üzerinde gezdirdim. Titriyordu ve kan kulaklarımda gümbürdüyordu.

Yolculuğu ya da şoföre ödeme yaptığımı zar zor hatırlıyordum. Tek odak noktam Sarah ile baş başa kalmaktı. Ona olan çaresizliğim yüzünden yatak odasına doğru birkaç adım daha atamadım bile. Bunun yerine, dairenin içine adım atar atmaz, kapıyı kapatmak için vücutlarımızı kullandım ve onu içine bastırdım. Ben ona karşı dalgalanırken, o da öpücüklerime doğru soluk soluğa koştı ve çılgınca ceketinin fermuarını açmaya çalıştı. Bu barikatı geçtikten sonra sırada onun kot pantolonu ve benimki vardı.

Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp, onu rahatça içine sokmadan önce takacak kadar aklım kalmıştı. Yüz hatları zevkten gerilmiş bir şekilde haykırırken ben de rahatlamış bir şekilde inledim. Sonra onu kapımın önünde becerdim, çözölüşünü izledim, ona da aklını kaybettirebileceğim gerçeğinden zevk aldım. Onun doruğa ulaşmasının hemen ardından benim de boşalmam geldi.

"İşimiz bitmedi," diye uyardım onu, daha fazlasını isteyerek içine girerken. "Seni bütün gece ayakta tutmayı planlıyorum, küçük sevgilim."

Nefes nefese kalmıştı, kirpikleri dalgalanıyor, yanakları zevkle kızarıyordu. "Burada tartışma yok, Bay Cavendish."

Boğazına doğru sııttım. "İşte benim iyi kızım."

İç kasları etrafımda zonkluyordu ve tekrar sertleştiiğimi hissedebiliyordum. Sarah'm tam bir ikilemdi. Yatak odasının dışında iyi kız gibi patronluk taslayan bir şey söylediğimde nefret ediyordu, ama onun içindeyken, bu kelimeler kesinlikle noktaya çarptı.

"Gel." İsteksizce ondan uzaklaştım. "Seni tekrar kapıya doğru götürmeden önce yatağımı vaftiz edelim."

On dokuz

THEO

Dondra'ya geldiğimizden beri her gün kürek çekmeme rağmen kaslarımın normalden daha çabuk yorulduğunu hissediyordum. Dışarıdaydım.

şekil.

Gözlerim avatarımın Thames Nehri'ni kestiği ekrandan duvara monte edilmiş televizyon ekranına kayarken yanarak nefes aldım. Makine su üzerinde kürek çekmekle aynı şey değildi. Oxford'daki kürek takımımınla yıllar içinde buluşmak giderek zorlaştığından, tek kürekle kürek çekmeye başlamıştım. Hatta Thames Nehri yakınlarındaki bir tesiste depoladığım bir küreğe yatırım bile yapmıştım. Ama onu ziyaret etmeyeli iki aydan fazla olmuştu.

Televizyonda hava durumunu izlerken, önümüzdeki hafta oraya gitmek için yeterince ılıman olduğunu fark ettim. Sorun şu ki, Sarah'ya biraz fazla takılmıştım. Bugün, geldiğimizden beri ayrıldığımız ilk gündü. Menajeriyle tek başına buluşmak istemişti, ben de onu bir taksiye bindirip yoluna göndermiştim.

Belki benim de kendi programıma dönmeye ihtiyacım vardı.

Bu, son birkaç günün eğlenceli geçmediği anlamına gelmiyordu. Sarah ile Londra'yı deneyimledikten sonra yıllardır gerçekten eğlenip eğlenmediğimi merak ediyordum. Onu Oxford'da alışverişe götürmüştüm.

Sokağı'na gittim ve onu başka türlü asla almayacağı birkaç parça giysiye para harcamaya ikna ettim. Soyunma kabininde Sarah'yı okşarken beni yakalayan bir satış görevlisi tarafından uyarılmışım. Sarah pembeye boyanmıştı ve oradan uzaklaşmak son derece zor olmuştu. Biraz daha alışveriş yapmak için Piccadilly'ye doğru yürüdük ve ardından Noel ışıklarını görebilmesi için akşam Oxford Caddesi'ne geri döndük. Daha sonra 34 Mayfair'de yemek yemek için bir taksiye atladık, böylece ona tüm tavanı dolduran ve odanın içine damlayan tuhaf Noel bibloları sergisini gösterebilecektim.

Ertesi gün onu Doğa Tarihi Müzesi'nde buz patenine götürdüm. Buz pateni yapmayalı yıllar olmuştu ama kas hafızası oldukça kuvvetliydi. Sarah hayatında bir kez buz pateni yapmıştı, bu yüzden buz bacaklarına kavuşması biraz zaman aldı. Deneyimin büyük bir kısmında onu tutmak zorunda kalmaktan keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Dün gece günü West End'de tamamladık. Sarah'nın büyükbabası onu gençken tiyatroya götürmüştü ama hiçbir şey West End gösterisi gibi değildi. Müzikalin çoğunu onu ve içinin nasıl aydınlandığını izleyerek geçirdim.

Geçtiğimiz bir buçuk hafta içinde onu yeni şeylerle tanıştırmaktan büyük keyif aldım ve onu bir sonraki geziye götürmek için favori uluslararası şehirlerimi listelemeye başladım bile.

Küreğimin ekranından bir tezahürat sesi geldi ve küreğimi tamamladığımı fark ettim. Yavaşlayarak durdum, alete bağlı su şişesine uzandım, tam o sırada televizyondaki bir haber dikkatimi çekti.

"Scotland Yard, iki gece önce High Wycombe'da dördüncü bir kadının öldürülmesinin ardından bugün kamuoyuna yeni bir uyarıda bulunuyor," diye duyurdu haber muhabiri. "Kurbanın kimliği polis tarafından henüz açıklanmadı, ancak yaptıkları açıklamada kurbanın Hangman cinayetleri olarak adlandırdıkları cinayetlerdeki kurban profiline uyduğunu açıkladılar."

Bu lakap içimde bir huzursuzluk yarattı. Aynı ismi King's Valley dizisinde de kullanmışım çünkü North'un karakteri Charlie King kurbanlarını öldürdükten sonra asıyordu.

"Polis, insanları, özellikle de yirmi ila otuz yaş arasındaki kadınları geceleri yalnız yürümemeye çağırıyor. Cellat geçen yıl Aralık ayında ilk kurbanını öldürdü. İkinci kurban ise bu yılın Haziran ayında öldürüldü. Bir ilkokul öğretmeni olan üçüncü kadın ise Ekim ayında öldürüldü ..."

Uzaktan kumandaya uzandım ve haberleri kapattım. Sarah haklıydı. Görünüşe göre İngiltere'nin yeni bir seri katili vardı. Omuzlarımda bir rahatsızlık hissettim ve gün batımına kadar ajanla yaptığı görüşmeden eve dönmezse dışarı çıkıp onunla buluşmaya karar verdim. Diğer kurbanlardan daha yaşlıydı ama öyle görünmüyordu. Ve evet, Sarah'nın bir seri katilin kurbanı olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum, ama insan asla çok dikkatli olamazdı.

Yirmi dakika sonra, duştan yeni çıkmışım ki ön kapımın vurulduğunu duydum. Sarah'nın ona verdiğim yedek anahtarı unutup unutmadığını merak ettiğimde içimi bir zevk dalgası kapladı.

Yüzümden hemen kaybolan bir sırıtışla kapıyı açtım.

"Sebastian."

Kardeşim buldozer gibi daireye girerken bana ters ters baktı.

"O zaman içeri gel," diye hırladım, öfkeyle.

"Kapıyı kapat," dedi tipik bir kraliyet vatandaşı gibi.

Komşularımın işimi duymasını istemediğim için gerçekten de kapıyı kapattım.

"Ne istiyorsun lan?" Onu oturma odama kadar takip ettim, evimi nasıl incelediğine kısık bir ifadeyle baktım.

Kendini beğenmiş piç kurusu, sanki bir okul çocuğuymuşum gibi, "Öncelikle siktir demeyi bırakman için," diye öğüt verdi.

Sabırımı zorlayarak tarafsız bir ifade takındım. "Burada ne yapıyorsun Sebastian?"

"Gerçekten bilmiyorum." Kardeşim aniden bitkin görünüyordu. "İşte olmalıydım. Ama özel dedektifim eve geleceğini söyledi."

Beni takip eden bir özel dedektif olmasına bile şaşırmamıştım. "Sen bir iş parçasısın."

"Yer yarıldı da içine girdin Theo. Elbette seni arayan insanlar vardı."

Biliyordum.

"Gördüğünüz gibi, çok iyiyim."

"Evet." Etrafına bakındı. "Bayan McCulloch nerede?"

İçimi öfke kapladı ve bunu göstermemek için kendimi zor tuttum. "Sarah'yı araştırdın mı?"

Kardeşinin kiminle yattığını araştırmak normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Her zamanki tiplerden değil. Ardnoch'ta bir kahya. Gerçekten mi?"

Sesindeki alaycı ifade karşısında kibarca uyardım: "Dikkatli ol kardeşim."

"Sakın bana bu kadına karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini söyleme. Annesinin bir keş olduğunu biliyor musun? Büyükbabası tarafından Highlands'de bir çiftlikte büyütülmüş. Daha önceki ilişkilerine ya da herhangi bir hayatına dair bir kayıt yok. O sadece sessiz bir hiç kimse ve onu tutmak gibi bir niyetiniz yokken onu bu şekilde dünyanıza getirmek sizden bile beklemediğim bir zalimlik seviyesi."

Öfke elini sıkıca boğazıma doladı ve sesim sadece bir fısıltıya dönüştü: "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Sebastian'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Evet, anlıyorum. Sözlerimin hedefine ulaştığını görebiliyorum. Güzel. Belki de o kadar da aptal değilsindir."

"Sadece bana hakaret etmeye geldiysen, gidebilirsin."

"Size babamın iyileşmekte olduğunu söylemeye geldim."

"Sen de umursadığımı mı sandın? Ne kadar da safısın."

Ağabeyimin yüz ifadesi gerginleşti. "Biliyor musun... Keşke seni umursamasaydım."

İrkildim. Benden tepki aldığı için ondan nefret ediyordum.

"Babam ve Saffron konusunda seninle olan ilişkiyi ele alış biçimimden dolayı yıllarca suçluluk duydum. Tüm kişilik değişimini annemin ölümüne, babamın ve Saffy'nin ihanetine bağladım... ama yıllar geçti Theo. Bir noktada, senin asla hatırladığım çocuk olmayacağını kabul etmek zorundayım."

Göğsümde bir acı hissettim.

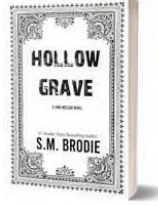
"Bencil, kendini beğenmiş, acımasız ve umursamaz bir hıyara dönüştün," diye tükürdü. "Ve Londra'nın her yerine taşıdığın, parayı harcadığın, rol yapmak için giydirip kuşattığın bu kadın... Sıkıldığın zaman ona ne olacak? Umurunda bile mı?"

Kulaklarıma hücum eden kanın sesini zar zor duyabiliyordum. "Tanrım, umarım yüzündeki bu ifade bencil bir pislik olmayacak kadar. Belki de bu, içinde hâlâ kardeşimden bir parça olduğu anlamına geliyordur."

Kör bir şekilde yere bakmaya devam ettiğimde, kapıyı arkasından çarparak daireden çıkmadan birkaç saniye önce ofladığını duydum.

YIRMI

SARAH

BÖNCE I Sol için ve toplantı ile benim Ajan, Theo o akşam bir kulübe gideceğimizi söyledi. İkimiz de daha çok bara giden tiplerdik ama Theo'ya gece kulübüne sadece bir kez, o da Inverness'te gittiğimi söylediğimde düzgün bir kulüp deneyimi yaşamam gerektiğine karar verdim.

"Seni Cirque Le Soir gibi ünlülerin gittiği bir yere de götürmeyeceğim," dedi Theo bariz bir hoşnutsuzlukla. "Gerçekten sevebileceğini düşündüğüm bir yere gideceğiz."

Liz'le görüşmem iyi geçti; aşırı zeki ve açık sözlüydü ama aynı zamanda sıcaktı da. Bana masada üç yabancı dil anlaşılmamız daha olduğunu ve bu sayede serinin otuz üç ülkeye ulaşacağını söyledi. Bunu hâlâ aklım almıyordu.

Theo'nun dairesine girdiğimde önümüzdeki akşamla ilgili heyecanım gerginliğe dönüştü. Çoktan giyinmişti, pahalı, üç parçalı bir takım elbise içinde inanılmaz seksi görünüyordu. Her zaman iyi giyinmesine rağmen onu hiç takım elbise içinde görmemiştim. Ellerimi göğsünde gezdirmek için odanın karşısına geçtim.

"Yakışıklı görünüyorsun." Ona gülümsedim.

Ancak boş gözlerle bana baktı ve "Teşekkürler. Neden hazırlanmıyorsun? Eminim ki

Dün aldığınız elbiseler yeterli olacaktır."

Bana buluşmayla ilgili bir şey sormadı, ki bu başlı başına alışılmadık bir durumdu, ama ona dokunmama da tepki vermemişti ve Theo şaşırtıcı derecede dokunsal ve sevecendi.

"Her şey yolunda mı?"

"Peki. Önce yemek yeriz, sonra da seni bir kulübe götürmeden önce bir bara gideriz diye düşündüm."

Belirgin bir üşüme ve ondan uzaklaşma hissederek midem düğümlendi. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Tamam. Sadece rezervasyonlarımızı kaçırmak istemiyorum."

Tuhaf davranışını bir kenara bırakıp, hazır olduğumda ruh halinin düzeleceğini umarak üstümü değiştirmek için yatak odasına gittim.

Alışveriş gezimizde iki kokteyl elbisesi almıştım. Biri siyah, diğeri ise gözlerime çok uyan bir yeşildi. İlk Londra kulübü deneyimim için biraz uyum sağlamak istediğime karar vererek siyahı seçtim. İnce askıları ve derin V yakası olan sade ipek şifon bir elbiseydi. Çok sıkı olmadan kıvrımlarıma yapışıyor ve dizimin hemen üstünde bitiyordu. Theo bunun seksi ve şık arasındaki ince çizgide durduğuna yemin etmişti.

Elbiseyi kendime ısmarladığım Jimmy Choo sandaletlerle eşleştirdim. En az elbise kadar sade olan bu sandaletlerin ayak ucunda ve ayak bileğinin etrafında ince siyah süet bir kayış vardı. İlk başta bu kadar basit bir tasarıma bu kadar para harcamanın saçma olduğunu düşünmüştüm ama sonra onları giydim ve ne kadar rahat olduklarına inanamadım.

Saç düzleştiricimle hızlıca plaj dalgası yarattıktan sonra saçlarımı açık bıraktım ve göz makyajı yapıp dudaklarımı parlattım. Aynada kendime baktığımda gülümsedim, uzun zamandır ilk kez yatak odasının dışında kendimi seksi ve yetişkin hissediyordum.

Ancak Theo'nun beni gördüğünde verdiği tepki bu zevki azalttı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi iltifatı öldüren robotik bir ses tonuyla.

Kafam karışmıştı, şaşkınlıkla paltomu giymeme yardım etmesine ve daireden çıkmama rehberlik etmesine izin verdim. Her zamanki gibi elimi tutmadı ya da belime dokunmadı.

Bana hiç dokunmadı.

Taksiye bindiğimizde aramızdaki gerginlik daha da arttı. Restorana vardığımızda ona bağırmak, sarsmak ya da o sıkılmış ifadeyle oturmaktan başka bir şey yapmasını sağlamak istiyordum.

Ona yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sormazdım çünkü yaptığımı hayal bile edemezdim. Doğrusu, on üç yaşına kadar her günümü annemle ve onun erkek arkadaşlarıyla yumurta kabukları üzerinde yürüyerek, ona sürekli yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorarak geçirmiştım.

Oraya asla geri dönmeyecektim.

Bunun yerine, somurtkan bir ruh haline büründüm.

Beni Bishopsgate denilen bölgede şık bir restorana götürdü. Restoran, tavandan tabana pencereleri olan ve şehre bakan bir kulenin içindeydi. Oradan Gherkin'i görebiliyorduk.

Yemekler çok lezzetliydi ama o kadar da aç değildim. Bununla birlikte, ruh halim Theo'yu kafasını soktuğu mecazi kışından çekmiş gibi görünüyordu ve yemek boyunca sohbet etmeye çalıştı, toplantım hakkında sorular sordu. Aramızdaki gerginlik yavaş yavaş azaldı ama yine de onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim.

Birkaç saat sonra, restorandan yandaki otele doğru bir dakika kadar yürüdük. Kafam karışmıştı, Theo'ya beni nereye götürdüğünü sordum, o da otelde harika kokteyller yapan bir bar olduğunu söyledi. Oyuncular ve ekiple birlikte birkaç kez gittiğini ve aşırı moda ya da ünlülerin gittiği bir yer olmadığını söyledi. Kulübe gitmeden önce orada durmamız gerektiğini düşündü.

Bar VIP'ler için olması gerektiği gibi görünüyordu. Cilalı beton zemini ve ortasında bol miktarda bar taburesi bulunan büyük bir barı ile genişti. Odanın kenarları boyunca oval ahşap etrafında kavisli, pelüş kabinler vardı.

masalar. Odanın ortasında simetrik çizgiler halinde bir oturma düzeni vardı. Bazı alçak banklar ve altın oval masalar arasında modern rahat sandalyeler, diğerleri ise korkak, garip şekilli sandalyelere sahip modaya uygun bistro masalardı. Işıklandırma alçak ve atmosferikti ve çalan müzik popüler liste şarkılarıydı.

Theo, bara doğru ilerlerken arka tarafta daha küçük bir viski barı olduğunu söyledi. Saatin henüz erken olmasından mı kaynaklanıyordu bilmiyorum ama koltukların çoğu dolu olmasına rağmen kalabalık değildi.

Ben bir mojito, Theo ise bir viski ekşisi sipariş etti. Kokteyllerimizi yudumlarken barın tepesine yaslanıp insanları izledim ve Theo'ya takılmamaya çalıştım. Her ne kadar biraz daha fazla çabalıyor olsa da, beni rahatsız eden şey çabalaması gerektiği gerçeğiydi. Aramızdaki etkileşimler genellikle zahmetsizdi. Ona tekrar iyi olup olmadığını sormak istedim ama inatçı gururum beni bir cevap için peşinden koşturamaya zorladı.

Theo onunla sohbet etmek yerine odayı gözlemlememe izin vermekten mutlu görünüyordu.

İkinci mojitomda bir çift Lana Del Rey şarkısı eşliğinde dans etmeye başladı. Göğsümde bir sızı hissettim. Belki de biraz özlem gibi bir şey... Onları birlikte sallanırken, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümserken, başka kimsenin dans etmediğini umursamadan izledim.

Şarkının onlar için bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

Ancak şarkı Fleurie'nin "Love U Already" şarkısına döndüğünde oturmadılar ve başka bir çift yavaş dans etmek için yanlarındaki boş alanı doldurdu.

Theo, "Daha önce burada böyle bir şey olduğunu hiç görmemiştim," diye söylendi ve içkisinin son bardağını da geri fırlattı.

Kuru ses tonuyla, "Dans etmeyi sever misin?"

diye sordum. "Pek değil."

İçimden bir hayal kırıklığı geçti ama o görmesin diye çiftleri tekrar izlemek için arkamı döndüm.

"Öyle mi?"

Omuz silktim, hâlâ ona bakmıyordum. "Sanırım. Gerçi ..." Yanaklarım utançtan kızardı. "Daha önce hiç bir erkekle dans etmedim."

Bir şey söylemediğinde, keşke itiraf etmeseydim dedim. o.

Ama sonra Theo bardağımı almak için uzandı ve barın üzerinde. Avucunu uzatana kadar kaşlarımı çatarak ona baktım.

Farkına vardığım için midem bulandı.

Göğsümdeki küçük ağrıyı sıcaklık doldurdu ve elini tuttum. Hiç konuşmadan parmaklarımı sıkıca kavradı ve beni dans eden çiftlerin olduğu yere götürdü. Zarafet ve kolaylıkla, sanki milyonlarca kez yapmış gibi, beni kollarına çekti ve yavaşça müzik eşliğinde sallanmaya başladı.

İlk başta gergin ve kararsızdım, onunla ritmimi bulmam birkaç saniye sürdü. Rahatlamış, geçici olarak mutlu ve bunu benim için yaptığı için minnettar bir halde yanağımı göğsüne yasladım ve kollarını bana doladığında eridim.

"Belki buna alışabilirim," diye kulağıma fısıldadı ve ben gülümsedim, karnımdaki kelebekler kanatlarını çırdı.

O kadar mükemmel bir andı ki, hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı biliyordum.

Şarkı bitip yerini daha neşeli bir Tom Grennan parçasına bıraktığında başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Sonunda yüz ifadesinde bir yumuşama oldu. "Teşekkür ederim Sen."

"Cavendish?"

Theo sesle irkildi ve ben de onunla birlikte döndüğümde tanıdık, yakışıklı bir adamın bize doğru yaklaştığını gördüm. "Scott." Theo başını salladı.

"Uzun zaman oldu." Siyah saçlı adam bana bakmadan önce Theo'nun pazılarını tokatladı ve sonra ikinci bir bakış attı. "Uh..." Bana bir gülümseme attı, sonra Theo'ya döndü. "Seni Roebuck'ta görmedim."

"Sızmaya başlamıştı."

Scott kıkırdadı. "A listesinden mi bahsediyorsun? O kategoride olduğunu biliyor musun?"

Theo bir kaşını kaldırdı. "Sanmıyorum. Nasılsın, eski dostum?"

"Güzel, güzel. The Beat'te tekrar eden bir rolüm var. Burada çekiyorum, evde kalıyorum, her şey yolunda. Sen nasılsın?"

"Güzel. Yazıyorum."

"Umarım ne pişiriyorsan beni de ararsın." Arsızca sırtıttı ve sonra bana döndü, bakışları

.. ilgileniyorum. "Merhaba, ben Scott Holland." Elini uzattı ve birden onu tanıdım. Scott, King's Valley'de ve ondan önce bir İngiliz dizisinde rol almış bir İngiliz aktördü.

Ardnoch'ta geçirdiğim görünmezlik yıllarından sonra beni fark etmesine şaşırarak elini sıkmam bir saniye sürdü. Yanaklarım pembeleşti. "Sarah. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Scott Theo'ya dönmeden önce elimi uygun olandan biraz daha uzun süre tuttu. "Alice ve Brent bazı arkadaşlarıyla birlikte buradalar. Gel bizimle bir şeyler iç."

Teknik olarak bir randevuda olduğumuz için Theo'nun hayır diyeceğini düşünmüştüm ama başını sallayarak ve Scott'ı barın arka tarafındaki daha büyük bir kabine kadar takip ederek beni şaşırttı.

Theo birkaç kişiyi zaten tanıyor gibiydi ve Scott beni grupla tanıştırdı, ama kalbim çarpıyor ve sinirlerimden zor duyabiliyordum. Yeni insanlarla tanışırken bu kadar gergin olmak hoşuma gitmiyordu ama Theo ile bir film setinde çalışacaksam eski güvensizliklerimi aşmam gerektiğine karar verdim.

Theo kabine, onu tanıyor gibi görünen kızıl saçlı güzel bir kızın yanına kaydı. Ben onun yanındaki koltuğa oturdum ve Scott da hemen diğer tarafıma geçti. Bir garson daha fazla içki siparişi almak için geldi ve Theo kızıl saçlı kızla sohbet edip kulağına fısıldadığı bir şeye sırtıırken, bir mojitoya daha ihtiyacım olduğuna karar verdim.

"Ee Sarah," Scott kulağıma sormak için biraz fazla yaklaştı, "ne iş yapıyorsun ve Theo'yu nereden tanıyorsun?"

"Ben bir yazarım." Henüz kendimi dünyaya açmaya hazır değildim, o yüzden tek söylediğim buydu. "King's Valley'deydiniz."

Memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. Scott çok yakışıklıydı ama açıkçası benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Korkarım artık Theo'dan başka kimse bunu yapamazdı. "Öyleydin. Yazar mısın? Senarist gibi mi?"

"Belki," diye geçiştirdim.

Sırtışı genişledi. "Gizemli bir kadın. Buna bayılıyorum. Theo'yu böyle mi tanıyorsun?"

"Evet." Yalan değildi.

"Ve biraz aksan seziyorum. İskoç musun?" Başımı salladım.

"Annem İskoçyalı. Bütün yazlarımızı Oban'da büyükanne ve büyükbabamı ziyaret ederek geçirirdik. İskoçya'yı çok seviyorum. Bir gün orada ikinci bir ev sahibi olmayı umuyorum."

"Hala sık sık ziyaret ediyor musun?"

Sonraki çok uzun yirmi dakika boyunca Scott'ı kendinden bahsettirmeyi başardım, bir yandan da Theo'nun yanımda kızıl saçlı kızla sohbet edip güldüğünün farkındaydım. Şöyle bir baktığımda, kız onu şakacı bir şekilde itiyor, Theo da o alaycı gülümsemesiyle gözlerini deviriyordu.

Midem bulandı.

Onunla flört ediyordu.

Dördüncü mojitoya geldiğimde, nedense yanımdan ayrılmayan Scott'a odaklanmakta zorlanıyordum. Kendimi hasta hissediyordum. Bugün ne olduğunu ya da Theo'nun neden bu kadar garip davrandığını bilmiyordum ama dansımızın gerginliği azalttığını düşünmüştüm. Şimdi benim önümde başka bir kadınla flört ediyordu.

Gitmek istedim.

Yapmak istediğim şey ağlamaktı, ama o herife bu zevki tattırmayacaktım.

"Tuvaleti kullanmam gerek." Scott'ın uzun süredir devam eden bir İngiliz suç dizisinde oynadığı yeni rolle ilgili sözünü yarıda kestim. "İzin verir misiniz?"

"Ah. Elbette." Geçmeme izin vermek için kabinden çıktı ve ben de titreyen bacaklarımın üzerinde tuvalete doğru koştum.

Birkaç dakika sonra lavabonun başında durmuş, aynada kızarmış yanaklarıma bakıyordum. Belki de gitmeliydim.

Ben... ben böyle davranılmayı hak etmiyordum. Birbirimiz için ne olduğumuzu tartışmadığımızı biliyordum ama Jared ortaya çıktıktan sonra bunun bir kaçamaktan fazlası olduğu çok açıktı.

Peki Theo neyin peşindeydi?

Kendime bunu yaşatmaya devam edemeyeceğime karar vererek tuvaletin kapısını açtım ve Theo'ya gitmek istediğimi söylemeye karar verdim. Ama dışarı çıkarken neredeyse onun geniş göğsüne çarpıyordum.

Bana donuk donuk baktı ve yüzündeki o koruyucu maskeyi silip bana karşı gerçekçi olması için ona bağırmak istedim.

"İyi misin?" "I-"

"Scott senden hoşlanıyor," diye sözümü kesti Theo. Sanki arkadaşının benden hoşlanması onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konuşmuştu.

"Oh." Başka nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. "Bana özel olup olmadığımızı ya da senin onunla ilgileniyor. Ona ikincisini söyledim." Göğsümde bir acı hissettim.

Theo omuz silkti, ama kendini gevşemeye zorlamadan önce sıkılı çenesinin belirgin bir şekilde esnediğini fark ettim. "Başka erkekleri deneyimlemelisin, Sarah. Tabiri caizse hayatı taşaklarından yakalamalısın."

"İşte buradasın!"

Kızıl saçlı kadın Theo'ya yaklaşp göğüslerini onun koluna bastırmadan birkaç saniye önce gelen kadın sesiyle irkildim. "Nereye gittiğini merak ediyordum. Gel bakalım." Bana küçümseyen bir bakış fırlattı. "Bana bir içki borçlusun."

"Çok haklısın aşkım, ben de öyle yapıyorum." Theo beni görmezden gelerek ona döndü ve kolunu ona doladı, elini kalçasına koyarak

çekip gittiler.

Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları geri çekmeye zorladım. Acı vericiydi. Her şey... her şey acıyordu.

Aptalın tekiydim.

Jared... Jared beni uyarmıştı. Biri seninle ilgilenmekten korktuğunda... gardını alırsın. İndirmezsin.

Tüm sorunları ve travmalarıyla birlikte Theo Cavendish benden çok korkuyordu.

Bu durumu düzeltmez.

Bana böyle davranamazdı. Onu uyarmıştım.

Öfke acımı dindirdi. Bana bir daha gitmemi söylerse gideceğim konusunda onu uyarmıştım.

Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi çenemi yukarı kaldırarak bara doğru yürüdüm, barı geçtim ve çıkışa doğru yöneldim. Neredeyse varmıştım ki bir el pazularıma dolandı.

İçimde aptalca bir rahatlama oldu. Scott'ı bulmak için dönene kadar.

Yüzümü aradı. "İyi misin? Gidiyor musun?"

Gözlerim omzunun üzerinden Theo'nun kabinde kızıl saçlı kız ve grubun geri kalanıyla güldüğü yere kaydı.

Sanırım o zamanlar ondan nefret ediyordum.

Scott'a dönüp baktım. "Ben sadece... burayı hissetmiyorum."

"Evet, burası bitti sayılır. Arkadaş ister misin?"

Belki de bunu yapabilecek kadar küçük olduğum için başımı salladım ve elimi tutmasına izin verdim. Arkama bakmadan Scott'la birlikte bardan çıktım ve Theo'yu geride bıraktım.

Yirmi Bir

THEO

| Bu insanların önünde dört viski sours'umu masanın üzerine kusmak üzereydim.

Sarah Scott'la gitmişti.

Onu Scott'a ben itmiştim.

Şimdi kalbim durmak bilmiyordu ve göğsüm sıkışıyordu. Birlikte çalıştığım ama flörtlerine rağmen hiç yatmadığım kostüm tasarımcısı Alice de dahil olmak üzere arkadaşlarımla yüzleri bulanıktı. Sesleri, sözleri bulanık bir gürültüye dönüşmüştü.

Sarah bardan başka bir adamla ayrılalı bir saat olmuştu ve ona nasıl davrandığımı ya da Scott'ın ellerinin onun üzerinde olabileceğini... onun içinde olabileceğini her düşündüğümde... kahretsin, hasta olacaktım.

Nefes alamıyordum.

Deli gibi görünüp görünmediğimi umursamadan kabinden dışarı fırlayarak tuvalete doğru koştum, odanın sarhoşluktan değil... panikten eğildiğini hissettim.

Tualete daldım ve aceleyle lavaboya gittim.

Nefesimi tutamadım.

Sikeyim.

Panik atak geçiriyordum.

Zaten gevşek olan gömlek düğmelerini gevşetmeye çalışırken parmaklarım uyuşmuş ve işe yaramaz hissediyordu. En son ne zaman panik atak geçirmiştım?

Annem. Annem
öldüğünde. Tanrı
aşkına.

Soğuk su musluğunu el yordamıyla bulup başımı altına gömmeye çalıştım.

"İyi misin dostum?" diye sordu solumdaki adam.

Cevap vermedim ve ben soğuk suyu yüzüme sürüp aynaya bakarken o tuvaletten ayrıldı.

Nefes al, sadece nefes al, Sarah'nın yumuşak hayali sesinin beni ikna ettiğini duydum.

"Theo, iyi misin?" Bir el sırtıma vurdu ve odaklanmaya çalışarak doğruldum.

Scott endişeyle bana baktı.

Scott.

O burada mıydı?

"Sarah nerede?" Neredeyse havlayacaktım.

Scott yüzünü buruşturdu. "Senin küçük şaklabanın daireme döner dönmez fikrini değiştirdi. Onu bir taksiye bindirdim. Bir dahaki sefere bana bir k a d ı n ı n buna hazır olduğunu söylediğinde, gerçekten hazır olduğundan emin ol, dostum. Namusluları seçmek sana göre değil."

İçimi öfke kapladı ve onu gömleğinin önünden tutup duvara çarptım. "Ona dokundun mu?"

Scott beni öfkeyle itti. "Dokunulmak istemeyen kadınlara dokunmam. Neden umursuyorsun ki? Sıkıldığın bir oyuncakmış gibi onu bana verdin. Bu pek de umursadığını göstermiyor, dostum." Tuvaletten çıkmadan önce bana pis bir bakış attı.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı, ama panik geri çekildi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Özür dilemek için. Açıklamak için. Telefonumu çıkarıp Sarah'yı aramaya çalıştım ama açmadı. Bir taksi bulmaya çalışırken bardan çıkıp şehre doğru yol boyunca arayıp durdum. Taksi yolculuğu

işkence gibi geçen kırk dakikanın ardından evime döndüm. Sarah'ı kırk kere aramışımdır ama açmadı.

Endişe utancımı yarıp geçti. Ya ona bir şey olduysa? Kadınların yalnız dışarı çıkmaması gerekirdi. Ya seri katil lanet bir taksi şoförüysen?

Melodramım ve korkularım sonraki kırk dakika boyunca canavarca şeylere dönüştü ve lanet olası aklımı kaybetmiş gibi merdivenlerden daireme koştum. Gözlerim oturma odasında gezinirken Sarah'nın adını haykırarak içeri daldım. Aceleyle yatak odasına girdim ve kayıp valizini görünce durdum.

"Hayır, hayır, hayır." Onun için yer ayırdığım gardırobu açtım ve kalbim sıkıştı. Askılar boştu.

İşte o zaman yastığımın üzerindeki kağıdı fark ettim.

Parmaklarım titreyerek isteksizce kaldırdım ve güzel el yazısıyla karaladığı sözcükler karşısında paniklediğimi hissettim.

Eğer uyarılama hakkında görüşmek isterseniz, lütfen bunu menajerim aracılığıyla yapın.

Beni bir daha arama.

Güle güle.

Sarah

Yatağın kenarından aşağıya doğru kayarken bacaklarım beni bıraktı ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Beni uyarmıştı. "Ama bir daha bana önemsizmişim gibi gitmemi söylersen... giderim."

Bir domuz gibi davrandım.

Bu gece ona davranış şeklim...

Hepsi lanet kardeşimin aklıma girmesine izin verdiğim içindi. Ve şimdi Sarah gitmişti.

Nefes almak için çırpınırken görüşümü siyah noktalar kapladı.

Kıvrıldım, başımı komodine dayadım ve ölecekmişim gibi hissettiğim her saniye hayatta kalmaya çalıştım.

Çocukken, babamın zayıflık olarak gördüğü ve annemin beni ikna etmeye çalıştığı panik ataklardan muzdariptim.

içinden. Yetişkinlikle birlikte dağıldılar, sonuncusu annemi gömdüğüm gündü. Ölmek üzere olduğum mutlak kesinliğine katlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Tabii ki ölmedim.

Panik ataktan çıktığımda, panik atağa neden olan o karmaşayla yüzleşmek zorunda kaldım.

Sonunda Sarah'nın neden olduğu atağı atlattım ama atak sona erdiğinde ter içinde kalmıştım ve tamamen bitkin düşmüştüm.

Yatağa süründüm, yüzümü Sarah'nın yastığına döndüm ve onun parfümünü içime çektim.

Gözlerimi sıkarak kapattığımda, geri dönebileceğimden emin olmadığım ezici bir kendinden nefret duygusu hissettim.

Sebastian'ın sözlerinin beni etkilemesine neden izin verdim? Sarah'yı tamamen yanlış anlamıştı. Onun benim alıp kullandığım bir hayır kurumu olduğunu sanıyordu.

O değildi ve ben de onu kullanmıyordum. Neden lanet korkularımın kazanmasına izin verdim?

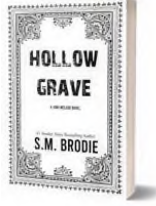
"Çok geç değil," diye fısıldadım homurdanarak, neredeyse kendimi onun kokusuna gömecektim. Açıklayabilirdim. Onu geri getirebilirdim.

Yapmak zorundaydım.

Çünkü kendimi ona teslim etmek ne kadar utanç verici olsa da... onu sonsuza dek kaybedebileceğim düşüncesiyle içimi kaplayan dehşete hiç benzemiyordu.

Yirmi İki

SARAH

TMeşgul olmak için Noel ağacını ve süsleri yerleştirdim çünkü Jared bunu yapmamıştı. Muhtemelen sadece o olsaydı onlarla hiç uğraşmazdı.

Her Noel'de çiftlik evini süsleyen kişi hep ben olurdum ve ağacı süslemek için yardım istemediğim anlamına gelen özel bir yöntemim vardı. Büyükbabam ve Jared benimle acımasızca alay eder, arkam dönükken süsler ekler ve onları fark etmemi beklerlerdi. Ben de hep öyle yapardım.

Keder boğazımı düğümledi ve gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Büyükbabasız ilk Noelimiz. Benim hakkımda ne düşüneceğini ve Theo'nun cazibesine ve baştan çıkarıcılığına kendimi nasıl kaptırdığımı merak ediyordum.

Bundan daha zeki olmam gerekiyordu.

Bu sabah ilk iş çiftlik evine geldiğimde Jared ben tek kelime etmeden öğrenmişti. Londra'dan Inverness'e giden bir gece trenine binmiş, oradan da bir taksiye binmiştim. Ayakta duramıyordum, Jared beni eski odama götürmüştü ve ben de sızmışım. Yaklaşık altı saat sonra uyandığımda çiftliğin kuru taş duvarlarından birini onardığını ve ihtiyacım olursa onu aramam gerektiğini yazmıştı.

Kendimi çok aç hissetmediğim için zorla tost yedim ve sonra somurtkan bir şekilde mutfağa baktım. Yazıyor olmalıydım. Hâlâ bir teslim tarihim vardı ama Theo'nun beni arkadaşına teslim ederkenki mülayim ifadesini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Biraz umursasa bile... bu yeterli olamazdı. Beni bu şekilde ele vermesi.

Bu ne cüret.

Midemi bulandırdı.

Muhtemelen o kızıl saçlıyla eve gitmiştir.

Bana karşı daha çok şey hissettiğini düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Zihnimin önceki akşamı tekrar etmesine her izin verdiğimde, göğsümde kemirici bir ağrı ve midemde bir çukur hissettim. Buna dayanamıyordum. Bu yüzden çiftlik evini Noel için dekore etmeye karar verdim. Jared için hoş bir sürpriz, benim için de iyi bir oyalanma olacaktı.

Pek dikkat dağınıcı bir şey değildi. Her geçen dakika, görünüşe göre üzerinde hiçbir kontrolüm olmadan, dün geceye dair bir flashback yaşıyordum. Ya da Theo'nun beni görülmüş, el üstünde tutulmuş ve seksi hissettirdiği ondan önceki haftalardan biri.

Şimdi bana nasıl gülüyordur.

Ve onun sözde arkadaşı Scott, beni otelden beş dakikalık yürüme mesafesindeki dairesine götürdü, tüm cazibesi ve cilvesiyle, ta ki ben kapısının önünde dehşete kapılıp donakalana kadar. Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verme düşüncesi mide bulandırıcıydı ve ben sadece yalnız kalmak istiyordum. Scott bir anda tatlı ve eğlenceli halden soğuk ve sinirli bir hale bürünmüştü ama yine de beni sokağa kadar geçirip bir taksi çağırmıştı. Ancak taksinin kapısını arkamdan çarparak, aletini umutlandırıdığım için kızgın olduğunu belli etmişti.

Çoğu erkek piçti. Bu dersi hala öğrenmemiş miydim?

Sadece tek bir şey istiyorlardı. Gerçi bazıları daha kötüydü ve size daha fazlası olduğunu düşündürüyordu. Theo gibi.

Bakışlarım şömine şöminesine kaydı. Ateş ızgarada cıtırdıyor, evi ısıtan ve ev gibi hissettiren o güzel dumanlı

kokuyla dolduruyordu. Evimizi asmıştım.

çorapları ve hatta büyükbabamınkileri bile astım çünkü yapmamaya dayanamıyordum. Büyükannem ve büyükbabamın çerçeveli fotoğrafları şöminenin üzerinde duruyordu. Benim favorim onların düğün fotoğrafıydı. Büyükbabam çoğu zaman romantik değildi... ama o fotoğrafı ve fotoğraf makinesine değil de büyükanneme bakarken yüzünde beliren hayranlık dolu ifadeyi çok severdim. Kendini ona adamıştı. Anneannem öldüğünde, onun bir parçası da onunla birlikte gitti ve başka bir kadın aramayı aklından bile geçirmedi. Bu onun için bir seçenek değildi.

"Senin gibi adamlar nerede dede?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken fısıldadım. Benim için harika bir kuzen olan Jared bile kadınlar konusunda zampanın tekiydi. "Sen milyonda bir bulunurdun, değil mi? Büyükannem şanslı olanlardan biriydi."

Bunu yanlış anlamışsın tatlım, birden kafamın içinde onun sesini duydum. Şanslı olan bendim.

Gülümsedim, kalbim kırılmıştı. Ve sadece onu özlediğim için değil.

Ama moronca Theo Cavendish'e aşık olduğum için.

"Görünüşe göre onları nasıl seçeceğimi biliyorum," diye mırıldandım boş odaya.

Ben duş alırken ve kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini bildiğim bir yerde hüngür hüngür ağlarken dekorasyona ara verildi. Duştan çıktığımda yüzüm berbat bir haldeydi. Jared o yokken ne kadar üzüldüğümü anlamasın diye saçımı kurutmak ve makyaj yapmak için zaman harcadım.

Aralık ayında kuzeyin bu kadar uzağında günler kısıydı, o yüzden yakında bitirecekti. En azından Noel ağacı süslenmişti. Belki dekorun geri kalanında bana yardım ederdi.

Noel'e iki hafta vardı. Inverness'e alışverişe gitmem gerekiyordu çünkü hediyeleri bırakmıştım.

aceleyle Theo'nun dairesinden aldım. Gerçi alacak çok hediyem yoktu. Sadece Jared ve ırgatları için küçük bir şey. Ardnoch Malikânesi'ndeki eski patronum Bayan Hutchinson için de bir şey. Buluşmamızda Liz'e onunkini vermiştim. Theo'nunkini de... Onu da geride bırakmıştım.

Hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı. Ne kadar acınası değil mi?

Arka kapının açıldığını duyduğumda merdiven tırabzanlarına cicili bicili şeyler sarıyordum.

"Benim!" Jared aradı.

Çiftlik evinin arka tarafında Jared ve büyükbabamın kirlenmiş botlarını ve iş paltolarını çıkardıkları bir çamur odamız vardı.

Ön kapının cam bölmelerinden dışarı baktığımda, gökyüzünün oldukça karardığını fark ettim. Sol tarafımdaki duvarda asılı saate baktığımda saatin öğleden sonra dört olduğunu gördüm.

"Vay canına, şuraya bak." Jared'in sesi evin içinde dolaştı.

Merdivenleri süslemeyi bitirdim ve oturma odasına geçtim. Ağaç mekânı aydınlatıyordu, sıcacık ve Noel havasında görünüyordu. İçimi her zamanki sıcaklık ve rahatlık duygusuyla doldurmasını bekledim. Ama bu duygunun yerinde korkunç bir boşluk vardı.

Jared durmuş ağaca bakıyordu. Bana döndü, yanakları soğuktan kızarmış, saçları belli ki şapka taktığı için biraz dağılmıştı. Çiftçi denince insanların aklına Jared gelmiyordu. Büyükbabamız dış görünüşe pek önem vermezken, Jared verirdi. Saçlarının üst kısmını modaya uygun şekilde uzun, yanlarını ise kısa tutardı. Ben yokken sakal bırakmış ve sakallarını titizlikle kesmişti. Kadınlar her zaman Jared'e akın ederdi ve o da karşılığında fazla bir şey vaat etmeden tekliflerini kabul ederdi.

Theo'ya duyduğum öfkenin bir kısmının, ilişkiler söz konusu olduğunda en az onun kadar berbat durumda olan kuzenime haksız bir şekilde aktarıldığını hissettim. Bir kuraklık olduğunu bilmiyorlar mıydı?

iyi erkekler var mı? Neden hepsi duygusal olarak bu kadar ulaşılmaz olmak zorundaydı?

Jared bir kaşını kaldırdı. "Ne? Ben ne yaptım ki?"

Ona kaşlarımı çattığımı fark ederek yüz ifademi sildim. "Yok bir şey."

Bana doğru daha dikkatli döndü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Theo'yu kastettiğini anlayınca hayır demek için ağzımı açtım ama çakıllı garaj yolumuzun tekerlek sesleriyle kesildi. Kaşlarımı çattım. "Birini mi bekliyordun?"

Jared başını salladı ve yanımdan geçti. Merakla onu ön kapıya kadar takip ettim.

Kuzenim dedem ya da Theo kadar uzun değildi. Beş on bir yaşındaydı. Ama geniş omuzluydu ve şu anda kapıyı açarken omuzlarını görüşümü engellemek için kullanıyordu. Gerginliğini fark ederek önünü görebilmek için parmak uçlarımda durdum ve Theo'nun kiralık arabadan indiğini görünce kalbimin yerinden fırladığına yemin edebilirim.

"Ona gitmesini söylememi ister misin?" Jared kenara çekilerek sessizce sordu.

Daha önce olduğu gibi korkutucu bir korumacılığa soyunmamasına şaşırarak derin bir iç çektim. "Hayır. Sanırım öyle değil."

Theo'nun burada ne yaptığını bilmiyordum ama bir korkak olmayacaktım. Onun gibi.

"Bize bir dakika izin verir misin?" Theo durmak için yavaşladığında kuzenime sordum, kararlı bakışları bana sabitlenmişti. Biraz dağınık görünüyordu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"İyi olacak mısın?"

Başımı salladım.

Jared aramıza baktı ama "Ben duşa giriyorum ama kapımı açık bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa çığlık atarsın."

Theo gözlerini devirmeye cüret etti.

Ona ters ters baktım ve o da yüzündeki ifadeyi kibarca sildi.

Kuzenim Theo'ya uyarıcı bir bakış fırlatmadan önce bana bir kez daha değerlendirci bir bakış attı. En az on saniye

sürdü, sonra dönüp iki basamaklı merdivenleri çıktı.

her seferinde. Üstümdeki döşeme tahtalarının gıcirtısını duyduğumda Theo'ya odaklandım.

Ona bakmak canımı yakıyordu ama ne kadar acıdığını bilmesini istemiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, Jared gittiği için yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

"Hayır."

Şaşırmış ama kabullenmiş görünüyordu. "Pekâlâ. Ben sana bunu söylerken taşaklarımı dondurmak mükemmel bir ceza gibi görünüyor."

"Seni cezalandırmıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturdum. "Sadece seni bu evde istemiyorum."

Acı Theo'nun yüzüne yayıldı ve bir an için gözlerini sıkarak kapattı. "Sarah." Adım boğuk bir yalvarış gibiydi. "Dün gece sana nasıl davrandığım için çok özür dilerim." Sessizliğim üzerine bana doğru bir adım attı ve ben geri çekilince durdu. Theo'nun gözlerinde çığ bir ıstırap vardı ve bedenim onun açık savunmasızlığı karşısında titredi. "Daireye senden yaklaşık bir saat sonra döndüm ve bu sabaha kadar uçak bulamadım, sonra da Edinburgh'da rötâr yaptım. Yazlık yerine buraya gelme şansını değerlendirdim. Buraya daha hızlı gelebilseydim, gelirdim."

"Neden? Neden bu kadar az değer verdiğin biri için... tüm bunları yaptın?" Sertçe yutkundum, gözlerimdeki yanmayla savaştım. Onun önünde ağlamayacaktım.

Theo irkildi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Pek sayılmaz. İnsanları güzel sözlerine göre değil, eylemlerine göre yargılama eğilimindeyim."

Bakışlarında herkesin görebileceği bir korku parlıyordu. "Sarah... Sen toplantıdayken kardeşim beni ziyaret etti. Senin bağımsız bir servete sahip olduğunu bilmiyor ve sanki sana iyi bir hayat sunuyormuşum, seni kullanıyormuşum ve daha sonra seni bir kenara atacakmışım gibi davrandı... Beni zalim olmakla suçladı ve geçmişimizle ilgili bazı şeyleri gündeme getirdi

... Ben bir aptalım ve beni etkilemesine izin verdim. Beni ikna etmesine izin verdim.

Seni tuttuğum için bencil bir piç olduğumu düşündüm. Hayatı deneyimlemeyi, dışarı çıkmayı hak ediyorsun ve ... ve belki de seni alıkoyuyormuşum gibi hissettim."

"Bana vurmak mı?"

"Seni kendime saklamak. Başka erkekleri deneyimlemene izin vermemek."

Öfke nefesimi içime çekmeme neden oldu. "Peki başka erkekleri deneyimleme seçiminin bana bağlı olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ne yazık ki biraz geç kaldım." Bir adım daha yaklaştı ve parmaklarım kapının çerçevesine sıkıca kenetlendi. "Sarah, sen Scott'la ayrılır ayrılmaz midemin bulandığını hissettim. I ..." Gözlerini kaçırdı ve ben de şaşkınlıkla utandığını fark ettim. "Panik atak geçirdim."

Şaşırmış bir halde ona bakakalmıştım.

"En iyi anım değil. Hiçbiri." Theo ofladı. O çiğ bakışları benimkilere döndü. "Alice'le yatmadım. Onu öpmedim ya da ona dokunmadım. Scott bara dönüp seni bir taksiye bindireceğini söyler söylemez oradan ayrıldım. Sonra, sana karşı dürüst olmam gerekirse, dairemde senin gittiğini görünce bir panik atak daha geçirdim."

Kafam karıştı, incindim, bitkin düştüm... "Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum."

"Seni manipüle etmek için söylemiyorum. Panik atak geçirip geçirmediğim tamamen benim sorunum. Ben sadece... berbat durumda olduğumu bildiğimi bilmeni istiyorum. Ama daha iyi olmak istiyorum."

Savaşan duygularıma karşı başımı sallayarak eve geri döndüm. Büyük bir parçam onu affetmek istiyordu. Ona inanmak. Ama şimdi korkuyordum. "Sana söyledim. Eğer bana önemsizmişim gibi gitmemi söylersen gideceğim diye seni uyarmıştım. İşte ben gidiyorum." Kapıyı kapatmak için hamle yaptım ama Theo öne atıldı, beni durdurmak için avucunu tahtaya bastırırken yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

"Sarah, sen önemlisin," diye ısrar etti ısrarla. "Bunu görmüyor musun? Sen herkesten daha önemlisin. Ve bu beni korkutuyor. Ama... seni kaybetmek beni daha çok korkutuyor." Theo sertçe yutkundu. "Ben yalvaracak biri değilim, Sarah. Gurur benim en büyük hatalarımdan biridir. Ama şimdi sana yalvarıyorum. Lütfen beni affet. Affet beni."

Söyledikleri karşısında kalbim küt küt atıyor, bana çok tanıdık gelen ama söylemesini hiç beklemediğim şeyler söyleyen bu adama bakıyordum... Yere yığıldım ve kapıya tutunmayı bıraktım.

Theo bana saldırdı, beni kendine doğru çekti ama kendimi onu tutmaya zorlayamadım.

Ta ki bana karşı titrediğini fark edene kadar. "Lütfen," diye fısıldadı kulağıma sertçe, "lütfen, küçük sevgilim, lütfen beni affet. Daha iyi olacağım. Daha cesur. Senin için."

Onu çok sevdiğim ve ona inanmayı çok istediğim için geri çekildim ama sadece yüzünü ellerimin arasına almak için. Kirli sakalları avuçlarıma sürtünüyordu. "Son bir şans," diye uyardım. "Ve bunda ciddiğim. Kimsenin bana böyle davranmasına izin vermeyeceğim, Theo. Senin bile."

Başını salladı, eli sıkıydı, neredeyse çılgınca. "Biliyorum. Biliyorum. Sen önemlisin, Sarah. Sen herkesten daha önemlisin."

Doğruyu söylediğine dair zayıf bir umuda tutunurken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve gözyaşlarımı öperek uzaklaştırırken ona doğru eridim, bunu yaparken tekrar tekrar özürler ve sevgiler mırıldandım.

Yirmi Üç

THEO

Özerklik ve yalnızlık arzusundan, güzel, sessiz **b i r** İskoç'un ve onun keskin zekâsının arkadaşlığını arzulamaya bu kadar zahmetsizce geçmem garipti. Ne yazık ki, her ne kadar beni affetmiş olsa da, Sarah şimdilik bazı sınırlar koymuştu. Bu da Ardnoch Şatosu'nda benimle birlikte kalma isteğimi (birkaç kez) geri çevirmesi anlamına geliyordu. Onun yerine, o karar verildi için remainat ve çiftlik evi. Denedim. değil için al o çok Şahsen, bilmek Yaptığım şeyden sonra benden uzak durmayı hak ediyordu. Yine de korkuyordum. ona çok fazla vermek için.

Beni affettikten sonra onunla sevişmek istemiştim ama o benimle tekrar güvende hissedene kadar bekleyip bekleyemeyeceğimizi sordu. Benimleyken kendini güvende hissetmediğini bilmek karnıma saplanan bir bıçak gibiydi.

Bu küçük fare bana ne yapmıştı?

Beni tanıyan hiç kimse, bırakın utangaç bir taşra hizmetçisini, herhangi birinin Theo Cavendish üzerinde böyle bir güce sahip olabileceğine inanmazdı. Onun bundan çok daha fazlası olduğunu bilmiyorlardı.

Sarah Ardnoch'ta kalmayacağı ve ben de çiftlik evinde kalmaya davet edilmediğim için onu her gün köyde buluşmaya ikna ettim. İkimiz de ayrı ayrı

(ve onunla yazmayı, bir sahne hakkında ondan tavsiye istemeyi ya da ona iyilik yapmayı özledim) ve sonra öğleden sonrayı birlikte geçirdik. Bazen seanslarımız yapmam gereken iş görüşmeleri nedeniyle kesintiye uğruyordu ama en azından bu da bir şeydi.

Yine de yemin ederim ki sanki ona bir milyon yıldır dokunmamışım gibi hissettim.

Onu buraya kadar takip edeli üç gün olmuştu. Geride bıraktığı Noel hediyelerini getirmiştım, bu da bana biraz brownie puanı kazandırmıştı. Ama hâlâ aramızda bir mesafe olduğunu hissediyordum. Bir kopukluk. Ve bu acı vericiydi.

Onun için işleri ağırdan almak istiyordum ama ona birlikte neden bu kadar iyi olduğumuzu da hatırlatmam gerekiyordu. Eğer sadece fiziksel bir çekim olsaydı, ikimiz de şimdiye kadar sıkılmış olurduk, yani mesele sadece bu değildi. Ama fiziksel bağ önemliydi. Bugün aklımda bir öpücük çalmak ve sonrasında ne olacağını görmek vardı.

Kulüp yılın bu döneminde oldukça yoğundu ve ben de son dakikada rezervasyon yaptırdığım için kalede bir oda bulabildiğim ve malikânenin localarından birine yerleştirilmediğim için şanslıydım. Ancak odam alışık olduğumdan daha küçüktü ve deniz manzarası yoktu, bu da talihsizlikti. Odadan çıkarken kapıyı arkamdan kapattım, aşağı inerken koridordaki birkaç üyeye başımla selam verdim ama durup sohbet etmek için bir girişimde bulunmadım. Bir görevim vardı.

Büyük salonun üstündeki balkon boyunca yürürken, etkileyici şöminenin yanında oturan konukları görmek için aşağıya baktım. Halı kaplı koridor, üç vitray pencerenin devasa alana ışık saçtığı sahanlığa açılıyordu.

Büyük salon, pahalı Aubusson halıları, klasik lüks mobilyaları ve dışarı açılan muazzam çift kapısıyla tam da bir İskoç şatosundan bekleyeceğiniz türdendi. İki chesterfield kanepesi, o anda yanmakta olan büyük taş şöminenin önünde karşılıklı duruyordu. Bana tanıdık gelmeyen konuklar kahvelerini yudumluyor ve telefonlarında bir şeyler okuyorlardı.

Geleneksel siyah frak ve beyaz eldivenler giymiş bir uşak kenarda bekliyordu. Büyük salona doğru son birkaç adımını atarken ona elimle işaret ettim. Genç adam benimle buluşmak için odanın karşısına doğru şık adımlarla yürüdü.

"İyi günler, efendim." Başını eğdi.

"İyi günler. Kiralık arabamın getirilmesini istiyorum. Adı Cavendish."

"Elbette, Bay Cavendish. Bunu hemen halledeceğim."

"Teşekkür ederim."

Uzaktan gelen topuk sesleri bakışlarımı şatodaki diğer kabul odalarına açılan girişlere yöneltti. Ofisine giden kemerli girişte tanıdık, uzun boylu ve çok güzel bir kadın belirdi.

Aria Howard. Ardnoch'un ağırlama müdürü ve eski arkadaşımın nişanlısı.

North, Jared kulübeye geldiğinden beri beni üç kez aramaya çalışmıştı ama onunla konuşmaya hazır değildim.

Aria, mülkü öylesine verimli ve sakın bir şekilde yöneten, şehvetli, uzun bacaklı bir güzeldi ki, hiç de öyle olmaması gerekirken işi kolaymış gibi gösteriyordu. Babası efsanevi film yönetmeni Wesley Howard'dı ve Malibu'da büyümüştü. Nişanlısı North'un İskoçya'da evlatlık olarak büyüdüğü belediye arazisinden çok farklıydı. North'un hikâyesini öğrendiğimde ona hayran kalmıştım. Kendini boktan kurtarmış ve ödüllü bir aktöre dönüşmüştü.

O iyi bir adamdı.

Bu şerefsizin beni Sarah'ya ve beni kuzenine ihanet edecek kadar küçük görmesini beklemiyordum... sanki masum bir prensesi kaçırıp kirleten bir canavarmışım gibi. Artık benim hakkımda böyle düşündüğünü bildiğime göre, ona ayıracak vaktim yoktu.

Ya da nişanlısı.

Aria durduğunda yüzünde nötr bir ifade vardı. Topuklu ayakkabılarıyla benimle aynı boydaydı. "Bay Cavendish, Scotland Yard'dan iki memur sizi görmek için burada," dedi bana kısık sesle. "Ofisimde bekliyorlar."

Oh, Tanrı aşkına. Kardeşim bekçi köpeklerine peşimi bırakmalarını emretmemiş miydi? "Harika," diye mırıldandım ve ona yolu göstermesini işaret ettim.

Onun yerine yanıma geldi. "Kuzey sana ulaşmaya çalışıyordu."

"Öyle mi? Değerli zamanını boşa harcamış."

Kadın sertleşti. "Senin için endişeleniyor. Gerçi nedenini Tanrı bilir."

Ona yumuşak bir bakış attım. "Evet, ben de nedenini anlayabilmiş değilim."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Onu bir arkadaş olarak hak etmiyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım, alaycı bir gülümseme dudaklarımı kıvrırdı. "Siz ve ben arkadaş kelimesinin tanımını konusunda çok farklı anlayışlara sahip olmalıyız, Bayan Howard."

Yüzünde bir an için şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra yüzünü sildi ve ofisinin kapısını iterek açtı. Onu içeri kadar takip ettim.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi ve geri çekilip kapıyı arkasından kapatarak beni ellili yaşlarının başında görünen uzun boylu, geniş omuzlu bir adamla aynı odada bıraktı. Karnı beyaz gömleğine hafifçe bastırıyordu ama bunun ötesinde, beni iri, ayı pençesi gibi ellerinin arasında ezebilecekmiş gibi görünüyordu. Yanındaki kadın da benzer şekilde takım elbise ve kışlık palto giymişti ama uzun boylu olmasına rağmen daha genç ve fit görünüyordu. Kahverengi saçları etkili bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve çok az makyaj yapmıştı.

"Bakın, hepimize biraz zaman kazandıralım. Ben hayatta ve iyiyim ve kardeşimin kayıp ihbarında bulunması için delilik dışında hiçbir neden yok."

Adam öne çıkıp elini uzatmadan önce polis memurları birbirlerine baktılar. "DCI Rick English, Bay Cavendish. Bu da DI Jane Hatlock. Scotland Yard'daki Büyük Soruşturmalar Birimi'nden geliyoruz. Buraya kardeşiniz ya da bir kayıp ihbarı için gelmedik. Hangman cinayetleriyle ilgili olarak sizinle temas kurmaya çalışıyorduk."

Dehşet anında mideme bir çukur gibi yerleşti.

"Cinayetlerden haberiniz var mı, Bay Cavendish?"

Başımı salladım, biraz kendimden geçmiş hissediyordum. "Evet. Evet, haberlerde gördüm. Ben... ben... cinayetlerin benim televizyon programımla aynı ismi paylaştığını fark ettim." İfademde bir soru vardı.

DCI English ciddiyetle başını salladı. "Bay Cavendish, bunu söylediğim için üzgünüm ama araştırmalarımız sonucunda failin King's Valley'deki cinayetleri kopyaladığı çok açık bir şekilde ortaya çıktı."

İnanmak istemeyerek başımı salladım. "Nasıl... Yani... Nasıl?"

DI Hatlock, "Şu ana kadar dört cinayet işlendi. İlk kurbanımız Jennifer Parsons. Sarışın, yirmi dört yaşında, Aralık ayında Bracknell Forest'da öldürüldü. İkinci kurban Angela Wright, sarışın, yirmi yedi yaşında, Haziran ayında Slough'da öldürüldü."

Dehşetin farkına varmamla birlikte içimi bir korku kaplamaya başladı.

"Polonyalı ilkokul öğretmeni Ewa Kowalski, yirmi altı yaşında, Ekim ayında öldürüldü-"

"Maidenhead'de," diye cevap verdim uyuşukça. "Evet."

Dehşet içime ağır bir şekilde çöktü. "Dördüncü cinayet ise High Wycombe'da yirmi üç yaşında Rachel adında bir kurban tarafından işlendi."

Polis memurları başlarıyla onayladılar. DI Hatlock devam etti, "Her iki kurban da cesetleri bulunmadan kırk sekiz saat önce kaybolmuş. Kalplerinde bıçak yaraları vardı ve vücutlarına "Üzgünüm" kelimeleri kazınmıştı. Her biri

Kurban daha sonra cesedinin hemen bulunabileceği bir yere asılmıştır."

Katil King's Valley'i bire bir kopyalıyordu. Dizinin adında Valley vardı çünkü cinayetler Thames Valley bölgesindeki kasabalarda işleniyordu. Her kurban dizideki kurbanlarla aynı ismi, yaşı, ölüm ayını ve yaraları paylaşıyordu. Benim karakterim Charlie King yedi yaşındayken annesini asılmış olarak buldu ve annesi sadece iki kelimelik bir not bırakmıştı: "Özür dilerim." Charlie'nin kurbanlarının hepsi annesine benziyordu ve ana fikir onları kalbinden bıçaklamasıydı çünkü annesi çocukken onun kalbini kırmıştı. Onun cezasını başka kadınlar üzerinde uyguluyordu.

DCI English, "Ekibimizden biri dizinin hayranıydı ve üçüncü kurbanımız Ewa öldürüldüğünde parçaları bir araya getirmeye başladı," dedi. "Halkın internet üzerinden parçaları birleştirmeye başladığını bilmelisiniz. Bunu engellemeye çalıştık ama elimiz kolumuz bağlı ve medyanın bunu ele alması uzun sürmeyebilir."

"Doğru. Tabii ki yaparlar," diye mırıldandım aptalca. Oda biraz dönmeye başlamıştı. Geriye doğru tökezleyerek duvara yaslandım.

"İyi misiniz Bay Cavendish?" DCI Hatlock sordu.

O ne düşündü? "Kariyerimin en büyük yazarlık başarısının masum kadınları öldürmek için ilham kaynağı olarak kullanıldığını öğrendim."

"Tehlikede olduğunuzu düşünmüyoruz Bay Cavendish, ancak size veya oyuncularınızdan ya da ekibinizden herhangi birine rahatsız edici veya tehdit edici mesajlar gelip gelmediğini sormak zorundayız." Sorguladı.

"Ben yapmadım. Başka kimseyi tanımıyorum."

"Dizde çalışan herkesin bir listesine ihtiyacımız olacak."

"Elbette." Yeniden dehşete kapıldım. "Sen

"Failin dizide çalıştığını düşünüyor musunuz?" "Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz."

"Bunun ötesinde yardımım için mi buradasınız? Dizide üç cinayet daha var. Karakterim Charlie King, Helen adında bir kadını öldürüyor. Bu onun annesinin adıydı. Sonra da babasını ve üvey annesini öldürüyor."

DCI English başını salladı. "Biliyoruz. Gösteriyi ve cinayetleri analiz eden bir ekibimiz var. Sizden sadece oyuncu ve ekip listesine ihtiyacımız var Bay Cavendish. Tetikte olmanız için sizi durumdan bizzat haberdar etmek istedik. Ancak tekrar belirtmeliyiz ki bu bilginin kamuoyuna açıklanmasını istemememizin nedeni kamu güvenliğiydi, ancak magazin basını muhtemelen spekülasyon yapacaktır."

Bu bir uyarıydı.

Güvenliğim için.

İnsanlar beni suçlayabilir.

Ya da daha büyük ihtimalle dizideki aktörler. North gibi.

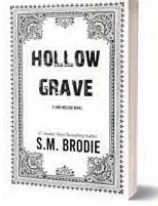
Sikeyim.

North ile konuşmuyor olabilirdim ama bu yıl yeterince şey yaşadı.

"Bu konuda son derece sağduyulu davranacağıma söz veriyorum," dedim. "E-posta adresiniz var mı? Gün sonuna kadar o listeyi size ulaştıracağım."

Yirmi Dört

SARAH

Theo için endişelenerek düşüncelerimde kaybolmuştum ve iki kadının Flora'nın Kafesi'ne girdiğini fark etmemiştim bile. Avuçlarım kahve fincanıma sarılmış, içimdeki sinirler çalkalanırken sıcaklığını arıyordum. Theo için endişeleniyordum. Londra'da peşime düştüğü zamanki hali dışında onu hiç dünkü kadar dengesiz görmemişim. Bana polisten ve Hangman seri katilinin King's'teki seri katili taklit ettiğine inandıklarından bahsetmişti.

Valley.

Theo birkaç telefon görüşmesi yaparken biz de köyde dolaşıyorduk; bunlardan en önemlisi Skylark World Productions'taki yapımcısıydı ve ona haber verip polise iletmek üzere dizinin tüm oyuncu ve ekip listesini istemişti. Ardından North'a açık bir mesaj gönderdi. Onu hâlâ affetmediğini biliyordum ama Theo'nun arkadaşının bir yıl daha medya skandalı yaşamasını istemediğini de biliyordum.

North mesajdan sonra onu aramaya çalışmış ama Theo cevap vermeye cesaret edememişti. Bunun yerine orada öylece durmuş, telefonuna bakıyor, kaybolmuş ve kederli görünüyordu. Buna dayanamayarak kendime verdiğim sözü tutmadım.

Ona tekrar güvenebileceğimi hissedene kadar Theo ile aramdaki fiziksel mesafeyi korudum ve kollarımı ona doladım.

Çok sıkı tutunmuştu.

Ona bunların hiçbirinin kendi suçu olmadığını söylemeye çalıştım ama eserinin böylesine korkunç bir şekilde kullanılmasından son derece rahatsız olmuştu. Ve onu suçlayamazdım. Biri benim kitaplarımı alıp gerçek hayatta işlenen suçlara dönüştürseydi ben de aynı şeyi hissederdim.

"Sarah? Sarah mı?"

Gözlerimi kırptım, tekrarlanan ismim düşüncelerimi böldü ve Sloane Harrow'un masalarımız arasındaki mesafeye doğru eğildiğini, kaşlarının endişeyle kıvrıldığını görmek için döndüm. Yanında ilkokul öğretmeni ve emekli Hollywood aktörü Brodan Adair'in eşi Monroe Adair vardı. Brodan ve Monroe benden yedi yaş büyüktü, bu yüzden onların arkadaş grubunda değildim ama ünlü çiftin çocukluktan beri çok iyi arkadaş olduklarını biliyordum. Liseden sonra yolları ayrılmış ama neredeyse yirmi yıl sonra birbirlerine geri dönmüşlerdi. Hikâyeleri son derece romantikti. Yeniden bir araya geldiklerinde Monroe hemen hamile kalmış ve özel bir törenle evlenmişlerdi. Birkaç ay sonra da erkek çocukları Lennox dünyaya gelmişti.

Amerikalı bir nakilci ve Callie'nin bekâr annesi olan Sloane, Aria ile arkadaştı, bu yüzden Aria Sloane'a malikânede temizlikçi olarak iş bulmuştu. Birlikte vardiyalı çalışmamıştık ama bu güzel Amerikalı bana karşı çok tatlı ve kibardı ve hepimize en harika unlu mamulleri getirmişti. Kızının babasıyla bazı sorunlar yaşamıştı ve Brodan'ın eski koruması da olan malikânenin yeni güvenlik görevlisi Walker ona yardım etmek için devreye girmişti. Birbirlerine aşık olmuşlar, nişanlanmışlar ve Jared'e göre ben Gairloch'tayken evlenmişler.

Sloane yaz başında ev işlerini bırakarak köyde son derece popüler olan bir fırın açtı. Haftada sadece üç gün açıktı.

Ama Sloane'un işini istediği gibi yürütme konusundaki kararlılığına hayran kaldım. Artık onu Sloane Harrow olarak düşünmemeliydim. O artık Sloane Ironside'dı.

"Merhaba." Başımı salladım, belli ki ben duymadan önce adımları birkaç kez söylemiş olduğu için kızarmıştım.

"İyi misin?" diye sordu, beni dikkatle inceleyerek.

"Ben iyiyim," diye temin ettim onu. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum."

Gülümsedi ve alyansının yanında güzel bir nişan yüzüğünün bulunduğu elini kaldırdı. "Evet, bazen buna hala inanamıyorum."

"Tebrik ederim. Sana ve Callie'ye."

Şaşkınlık yüz hatlarını yumuşattı, şüphesiz birlikte çalıştığımız zamanlarda hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmadığım için. Ama Theo'yla geçirdiğim son birkaç hafta kendime güvenimi artırmıştı. Eğer onun gibi göz korkutucu biriyle rahatlıkla konuşabiliyorsam, herkesle konuşabilirdim.

Monroe'ya gülümsedim. "Evliliğin ya da oğlun için seni tebrik etme şansım olduğunu sanmıyorum, bu yüzden tebrikler."

Monroe beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı ama sonra hemen toparlandı. "Teşekkür ederim, Sarah. Sen nasılsın?"

"Evet, Aria malikaneden ayrıldığını söyledi," dedi Sloane. "Orada her şey yolunda mı?"

Zamanı geldi diye düşündüm. Yakında yeterince insan öğrenecekti. Ve... başarılarımla gurur duyuyordum. Kalbim hızla çarparken yanaklarımın ısındığını hissederek gerginliğimi bastırdım ve itiraf ettim, "Ben... bir suç serisini kendi kendime yayınlamaya başladım ve... şey... bir şekilde tuttu, bu yüzden şimdi tam zamanlı yazıyorum."

İkisinin de gözleri büyüdü ve sonra komik bir şekilde aynı anda masalarından kalkıp benim masama oturdular. Daha da yakınlaştıklarında gerginliğime rağmen kıkırdamama neden oldu.

"Bu inanılmaz." Monroe benim için gerçek bir mutlulukla gülümsedi.

"Çok şaşırtıcı. Bize biraz daha anlat. Kendi adınızla mı yazıyorsunuz?" Sloane heyecanla sordu.

Bu kadar odaklanmış bir ilgiye alışık olmadığım için ellerim kupamın etrafında biraz fazla sıkıca kıvrıldı ama başımı salladım. "S. M. Brodie takma adıyla yazıyorum."

"Asla olmaz!" Monroe elini masaya vurdu, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı. "Juno McLeod serisini sen mi yazıyorsun?"

Bunu duymuş olması içimi gurur ve sevinçle doldurdu. "Duydum."

Monroe Sloane'a döndü. "En sevdiğim polisiye dizilerden biri. Dundee'de geçiyor. Çoğunlukla."

"Kitap kulübü için okumamızı istediğin seri bu mu?"

"Evet, o." Monroe bana döndü. "Sarah ...

Tebrik ederim. Yani, tanıtımdaki övgüleri gördüm. Milyonlarca kopya satan bir bestseller. Kitabı mağazalarda gördüm... Bu inanılmaz. Sizin adınıza çok heyecanlıyım."

"Aman Tanrım, seni Google'da aratmalıyım." Ben çılgınca kızarak gülerken Sloane telefonunu çıkardı ve tam da bunu yaptı. "Oh, vay canına. Sarah, bu harika." Telefonundan başını kaldırdı. "Kitap kulübümüze gelir misin? Biz ve tüm Adair kadınları. Ayda bir kez Arro'da buluşuyoruz. Ocak toplantımıza gelir misin?"

Monroe, Sloane'a eğlenen ama sakinleştirici bir bakış atarak, "Baskı yok," diye ekledi.

"Oh, evet, baskı yok," diye ekledi Sloane.

Son birkaç yıldır Adair ailesinin kadınlarını uzaktan izliyordum. Köydeki diğer kadınların, bazıları ünlü olan yakışıklı kocaları için onları nasıl kışkandıklarını. Ben onları bu yüzden kıskanmıyordum. Pek sayılmaz. Birbirine sıkı sıkıya bağlı gibi görünen arkadaş çevrelerini kıskanıyordum. Eğer Arro Adair'i Eredine Adair'le ya da Regan ve Robyn Adair'le birlikte görmezsem, Monroe ve Sloane'u ya da bu çiftlerin bir karışımını görüyordum. Bazen hepsi bir aradaydı. Ve çok yakın görünüyordular. Nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

yakın kadın ilişkileri kurmak için. Ama denemekten çok korkuyordum. Güvenmekten korkuyordum.

Annem yüzünden.

Korkmaktan bıkmıştım.

Cesur olmak istiyordum.

Gülümseyerek başımı salladım. "Bunu çok isterim."

Monroe ve Sloane bana heyecanla teşekkür ettiler ve sonra Monroe kalkıp içeceklerini alıp masama getirdi. Çocuklarını sordum. Callie okuldaydı ve Brodan da sabah için Lennox'u almıştı. Monroe Ardnoch İlkokulu'nda öğretmendi ama Nox'un okula başlama zamanı gelene kadar evde oturan bir anne olmaya karar vermişti. "O kadar uzun süre dayanabilecek miyim göreceğiz," diye homurdandı. "Dersleri özlüyorum."

"Tüm o küçük çocuklara öğretmenlik yaptıktan sonra eve dönüp anne olmayı hayal edebiliyor musunuz?" Sloane düşündü. "Çok yorucu olmalı."

"Brodan da dersim için her hüznünlendiğimde bana bunu hatırlatıyor."

"Peki Callie İskoç okul sistemiyle nasıl başa çıkıyor?" diye sordum. Teknik olarak aynı dili konuşuyor olsalar bile tamamen farklı bir ülkeye taşınmayı hayal edemiyordum.

"Bayılıyor. Lewis ile çok iyi arkadaş." "Adair mi?"

"Evet."

Lewis, Thane Adair'in ilk eşinden olan ve kızları Eilidh'i doğurduktan kısa bir süre sonra ölen oğluydu. Thane şimdi Lachlan'ın karısı Robyn'in küçük kız kardeşi Regan'la evliydi. Regan onun dadısıydı ve o zamanlar büyük bir skandal olmuştu.

Monroe sanki aklımı okumuş gibi, "Regan'ın bebeği olduğunu biliyorsun," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Hayır, Jared söylemedi."

Monroe sırtıttı. "Küçük bir kız. Morwenna Adair. Klanımız hızla büyüyor."

"Çok güzel," dedim sessizce. "Lütfen onlara tebriklerimi iletin. Aile... aile her şeydir."

Sloane aniden masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapattı. "Nasılsın?"

Ne sorduğunu bildiğimden, bugünlerde en ufak bir şeyde kabaran kederimi yuttum. "Noel... Büyükbabam olmadan geçirdiğimiz ilk Noel çok zor. Bazen onu kaybetmemizin üzerinden sekiz ay geçmiş olması gerçekmiş gibi gelmiyor, bazen de sonsuza dek geçmiş gibi geliyor. Ama biz iyiyiz."

Monroe, "Biliyor musun, hem sen hem de Jared Noel'i bizimle geçirebilirsiniz," diye teklif etti. "Lachlan'larda büyük bir Noel kutlayacağız ve sizi de aramızda görmek isteriz."

Sloane başıyla onayladı ve ben de onların nezaketi karşısında eridim. Bu kadınlar beni o kadar iyi tanımıyorlardı ve bu yüzden davetleri beni çok şaşırttı.

"Noel'i benimle ve kuzeniyle geçirecek ama teşekkürler hanımlar." Theo'nun sesi aramıza girdi ve şok içinde başımı kaldırdığımda onu orada dikilirken buldum.

İçeri girdiğini nasıl fark etmedim?

Arkadaşlarım da şaşkınlıkla ona baktılar ve Theo eğilip ağzımın kenarına bir öpücük kondururken yüzlerindeki ifadeyi ancak hayal edebiliyordum. Yanımdaki boş koltuğa yerleşti, bacakları o kadar uzundu ki dizleri benimkilere çarptı. Kolunu rahatça sandalyemin arkasına doğru kaydırarak Sloane ve Monroe'ya sırtıttı. "Ama muhtemelen sizi Ardnoch Noel partisinde göreceğiz."

Ne? Kaşlarımı çattım. Dönüp bana baktı, ifadesi yumuşamıştı. "Parti mi?"

"Evet. Benim artı-birim olmanı istiyorum." Ardnoch Noel partisinde mi?

"Yani siz ikiniz..." Sloane'a doğru döndüğümüzde, yüz ifadesi okunamaz bir şekilde aramızda işaret etti. "Birlikte misiniz?"

"Tanıştığımızı sanmıyorum," diye araya girdi Monroe biz cevap veremedi. "Ben Monroe Adair."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Magazin basını sizi ve kocanızı bir süre yalnız bırakmadı." Onun elini sıkamak için elini uzattı. "Ben Theo Cavendish."

Monroe onun elini sıktı. "Kulüp üyesi misiniz?"

"Evet. Senarist ve yönetmenim."

"Tanıyabileceğim bir şey var mı?"

Theo bana doğru eğildi, yüz ifadesi bir an için gerginleşti. "Bu ve şu."

Sempati içime işledi. Daha bir gün önce Kral Vadisi'ni gururla ilan etmişti. Bu şovu duymamak için bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekirdi. Şimdi ise hasta bir psikopat tarafından lekelenmişti.

"Partide olacak mısın?" Konuyu değiştirdim, orada yıllarca ev hizmetçiliği yaptıktan sonra bir malikane partisine konuk olarak katılma fikri hala aklımı kurcalıyordu.

"Bu yıl değil." Monroe konuyu değiştirdi ama merakla Theo'ya bakmaya devam etti. "Ama tabii ki Lachlan da orada olacak."

"Ee, Theo." Sloane ona şüpheyile baktı. "Sarah'yla malikânede mi tanıştın?"

"Evet."

Verdiği mülayim cevap karşısında dudaklarım seğirdi.

"Birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz."

"Oh. Bu heyecan verici."

"Ve biz birlikteyiz," diye ekledi Theo, hissettiğini bildiğimden daha umursamaz bir tavırla. "Sadece ilişkimizin doğası hakkında bir hata olmasın diye. Dedikodu değirmeninin köyde hızlı ve çabuk döndüğünü duydum."

Monroe ve Sloane kaşlarını kaldırdı.

Theo eğlenmiş görünüyordu. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, Sarah ve ben profesyonel olduğu kadar romantik bir ilişki de yaşıyoruz... hepinizi günler ya da haftalar sürecektir spekülasyonlardan kurtarmak için."

"Sarah, bu konuda çok sessizsin," dedi Monroe sırtarak.

Onunla daha önce yaşadığımız şeylere geri dönmek için acele ediyor olabilirdim ama biz birlikteydik. Onunla birlikte olmak istedim.

O güven yerine geri dönmek için çalışmak. "Theo ve ben çıkıyoruz. İnsanlar yakında öğrenecek."

Sloane sırtıttı. "İkiniz adına da sevindim."

"Artık mutlu ölebiliriz."

Theo'ya dirsek attım. "Boş ver onu. Alaycılık onun ana dili."

"Sırf bunun için"-Sloane Theo'yu işaret etti, dudaklarının kenarları kıvrılmıştı- "Walker'a senin geçmişini araştırmasını söyleyeceğim."

Theo omuz silkerken ben de kıkırdadım. "Neden zahmet ediyorsun? Ben açık bir kitabım. İstedığınızı sorun."

Homurdanmam üzerine bana döndü, gözleri kısılmıştı. Ama bakışlarında tenimi kızartan bir sıcaklık vardı. Birbirimize dokunmayalı yıllar olmuş gibiydi.

"Katılmıyor musun?"

"Bana karşı açık bir kitapsın... ama başka kimseye karşı değilsin."

"Önemli olan da bu zaten," diye mırıldandı gözlerinde hınzır bir pırıltıyla. "Öyle değil mi?"

Önemli olan tek şeyin bu olmasını diledim. Ama Theo cinayetler ve şovuyla ilgili korkunç haberlerle sarsılmadan önce, Theo'nun bazı şeytanlarıyla yüzleşmesi gerektiğini giderek daha fazla düşünüyordum. Şeytanlarıyla yüzleşmek derken babasını kastediyordum. İlişkimizi tamamen benimsersem, ona babasını ve Saffron'un ihanetini hatırlatacak başka bir şeyin ortaya çıkacağından ve yine kendinden uzaklaştıracağı kişinin ben olacağımdan endişeleniyordum.

Yine de, uğraştığı bu kadar çok şey varken konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum.

Ama hem benim hem de onun huzuru için bunun en azından yüzleşmeyi düşünmesi gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Yirmi Beş

THEO

" sadece iki bölüm olacaktı. Vancouver'da iki hafta," diyerek Miles Cooley'i ikna etti. Miles Cooley Başarılı bir ABD suç dizisinin yazarı ve yaratıcısı ve geçmişte dizinin birkaç bölümünü konuk yönetmen olarak yönetmişim. Şubat ayında birkaç bölüm daha çekmemi istedi.

"Bunu yapamam Miles. Özür dilerim. Yeni yılda muhtemelen zamanımın çoğunu alacak bir projem var. Ama teşekkür ederim."

"Tamam. Bir hafta daha bir cevaba ihtiyacım yok, o yüzden bunu düşün," diye ısrar etti Miles.

İşi alamayacağımı bilmeme rağmen ona söz verdim. Şubat ayına kadar Juno'yu prodüksiyona sokmaya yaklaşacağımı umuyordum.

Telefonu kapattık ve ben dönüp yatağımın üzerindeki smokine baktım. Birkaç gün önce şatoya teslim ettirmiştim. Cellat davalarının dehşeti aklımdan çıkmazken, Sarah'dan Ardnoch Noel partisine benimle katılmasını isteyerek dikkat dağıttığımı biliyordum. Gerçek şu ki, onu geri istiyordum. Tamamen. Ve tüm dikkatimi onu geri kazanmaya vermek, gösteri ya da cinayetler hakkında düşünmekten daha iyiydi. Zaten yapabileceğim başka bir şey de yoktu.

Skylark World Productions polise oyuncu ve ekip listesini göndermiş ve bazılarıyla temasa geçilmişti. Yapım şirketi halkla ilişkiler ekibini harekete geçirmiş ve bu gerçek bir haber haline gelir gelmez harekete geçmeye hazırdı. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı ama içimden bir ses manşetlere çıkmasının çok da uzak olmadığını söylüyordu.

Bu nedenle başka bir yere konsantre oluyordum.

Dünyada benim için en önemli olan tek şey üzerine. Birkaç saat içinde Sarah'yı alıp malikaneye geri getirecektim ve burada birlikte hazırlanacaktık. Bütün geceyi onu sevgi ve ilgi yağmuruna tutarak ve ona tek istediğimin o olduğunu kanıtlayarak geçirecektim.

Ve belki, sadece belki, ona tekrar dokunmama izin verirdi.

Her şeyden çok istediğin bir şeyden mahrum kalmak gibisi yoktu. Ona sahip olmama rağmen onu özlüyordum. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Çünkü bu aslında seksle ilgili değildi. Bağlanmakla ilgiliydi.

Gardını almıştı.

O korumayı paramparça etmek ve ona bir daha asla ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istedim.

Tanıdıklarımın biri bu kadın için neler yapabileceğimi bilse inanmazdı. Ben, Theo Cavendish, içine kapanık bir İskoç'un merhametine kalmıştım.

Siktir et onları. Sarah McCulloch için haftanın her günü gururumu ayaklar altına alırım.

Süitimin kapısında ritmik bir gümbürtü duyuldu ve ardından "Theo? İçeride misin?"

Derin, İskoç aksanlı sesi tanıyarak burnumun kenarını sıktım.

Kuzeye.

Sanırım bu buluşma kaçınılmazdı. Odayı geçip yan masadan kiralık arabamın anahtarlarını aldım ve kapıyı açtım.

North diğer tarafta duruyordu, elleri cebindeydi ve kaşları çatıktı. "Yaşıyorsun." O

yanımdan geçip odaya girdi.

"Ve çıkıyorum." İçimi çekerek döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. "Ama içeri gel."

Kuzey bana döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Aramalarımın dinlenmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle de kanlı bir seri katilin benim oynadığım bir rolden ilham aldığı haberini aldıktan sonra."

"Benim yazdığım bir bölüm, eski dostum. Nasıl hissettiğimi bir düşün. Bir karakterin çarpık, karmaşık bir piçini hayal ettim, gurur duyduğum bir karakter... ta ki biri onun kötü niyetli kötülüklerini hayata geçirene kadar."

North'un gözlerinde sempati parılıyordu. "Özür dilerim. İkimiz adına da üzgünüm. Onu birlikte yarattık, bu yüzden huzursuz hissetmekte yalnız değilsin."

"Suçlu mu demek istiyorsun?"

"Hayır." North başını salladı. "Biz bir TV programı yaptık, Theo. Bizden önceki yüzlerce yaratıcının yaptığı gibi. Hasta herifin birinin bu cinayetleri işlemeye karar vermesi bizim suçumuz değil."

Dikkatimi dağıttığı için sinirlenerek elimi yüzümde gezdirdim. "Bugün bunu düşünmek istemiyorum, o yüzden işiniz bittiyse..."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Gitmek mi? Çok güzel. Bu kadar mı yani? Sanki sıkıldığın esnek bir jimnastikçiymişim gibi benden kaçıyorsun."

Önceki cinsel maceralarım ile ilgili iğnelemeyi görmezden gelerek, hissettiğimden daha soğukkanlı bir şekilde omuz silktim. "İster inanın ister inanmayın, bu sektörde yanımda olmasından rahatsız olmadığım birkaç kişiden biriydiniz. Sana güvenebileceğimi düşünmüştüm. Ta ki Sarah'nın kuzenine bir çocuk gibi boşboğazlık edip onu peşimden gönderene kadar."

"Bunun için özür dilemeyeceğim." North omuz silkti. "Sarah'yı koruyordum. Onunla ilişkiye girmek yanlıştı, Theo."

"Neden?"

Yüzünde öfke titreşimleri belirdi. "Çünkü o, bu malikânede çalışan kederli bir personel."

ve sen onunla en savunmasız olduğu anda birlikte oldun."

"Sarah zeki, yetenekli, otuz bir yaşında eski bir personel ve kendi aklını biliyor."

"Seni tanımıyor."

"Öyle mi?" Sabrımı kaybederek sordum. "Benim hakkımda işim dışında gerçek bir şey biliyor musun North? Hayır," diye onun yerine cevap verdim ve çenesi şaşkınlıkla geri çekildi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ama Sarah biliyor. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Ve yemin ederim, bir daha Sarah'yla arama girmeye kalkarsan seni mahvederim."

Eski dostum şaşkın şaşkın bana baktı.

Sessizce. "Artık gidebilirsin." Kapıyı işaret ettim.

"Theo." North bana doğru bir adım attı, bakışları benimkileri arıyordu. "Özür dilerim, dostum. Ben... Açıkçası sopanın yanlış ucunu aldım."

"Evet, öyle yaptın. Kızınıza iyice sokulmuş bir sopa."

Ağzının köşesi kalktı. "Sanırım hemen sonuca vardım. Sadece senin hiç kimse hakkında ciddi olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi başka tarafa çevirdim, Sarah'ya karşı hissettiğim duyguların gücünden hâlâ tam olarak emin değildim ama onu kaybetmemek için bu duygulara katlanmaya hazırdım. "Bir daha bir kadın hakkında ciddi olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Yine mi?"

"Ben gençken bir kadın vardı. Üniversitede tanıştık ve bir süre çıktık. Onu sevdiğimi sanıyordum. O... annem ölürken babamla bir ilişki yaşadı. Sonra onunla evlendi ve babam sıkılıp onu daha genç bir modelle takas edene kadar onunla kaldı."

North'un gözleri şok içinde açıldı. "Kahretsin, Theo... bu çok acımasızca. Özür dilerim."

"Evet, ondan sonra ilişkilere pek ilgi duymadım."

"Sarah'ya kadar mı?"

Ensemi ovuşturarak arkadaşşıma buruk bir gülümseme verdim. "O oldukça özel biri. Bende ne buluyor bilmiyorum."

Kuzey sırttı ve koluma vurdu. "Kimse bilmiyor, dostum."

"Siktir git," dedim hiç kızmadan ve kapıya döndüm. "Gerçekten. Bu akşamki parti için Sarah'yı almam gerekiyor."

Biz odadan çıkarken "Buraya mı geliyor?" diye sordu. "Evet. Sorun mu var?"

"Tabii ki hayır. Sadece Aria'ya S. M. Brodie'nin altında yazdığını söyleyebilir miyim diye merak ettim. Sarah aniden malikaneden ayrılınca çok endişelendi."

Geçen gün Sloane Ironside ve Monroe Adair ile yaptığımız konuşmadan Sarah'nın onlara yazdıklarından bahsettiği anlaşılıyordu. "Neden bahsetmediğini anlamıyorum. Artık başkalarına da anlatıyor."

Sırttı. "Güzel. İkinizi birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu asla unutmayacağım, değil mi?"

"Bir keresinde bana beyin özürlü bir romantik demiş ve aşık olmanın benim için kötü sonuçlanacağını söylemiştin. Tabii ki, bunu sana karşı kullanıyorum."

"Hatırlarsanız, Aria'ya güvenmenizi tavsiye eden kişi de bendim. Peki bu nasıl sonuçlandı?"

"Yani bunca zamandır gizli bir romantik olduğunu mu söylüyorsun?" Kuzey kalenin merdivenlerini çıkarken alay etti.

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Sanırım bu gece göreceğiz."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen gecenin eğlencesi bizmişiz gibi bizi izlemeyin. Sarah bir gecede mucizevi bir şekilde değişmedi. Kendine güveni artıyor olsa da ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor. Ve ben onun bu geceden keyif almasını istiyorum."

North kıkırdadı. "Onun duygularını gözetiyor olman çok güzel olsa da Cavendish, gerçekçi olman gerekiyor. Sen

Sarah'yı eski iş yerindeki ünlülerin Noel partisine götürüyorum. İnsanlar sizin bu tuhaf eşleşmenizi merak edeceklerdir."

Tuhaf eşleşme ifadesine kaşlarımı çattım. "Pish posh. Bu elitist topluluğun yüzde doksan beşi kendi bovarizmlerinde boğulmakla o kadar meşgul ki benim kim olduğumu bile bilmiyor ya da umursamıyor."

"Bovarizm tam olarak nedir?"

"Sarah bilirdi," dedim ona kibirle.

North güldü. "Oh, adamım, çok kötü durumdasın."

Karşı çıkmadım. Bunun yerine, büyük salona ulaştığımızda ona "Bu gece görüşürüz" dedim.

"Bekle. Theo."

Ona dönerek sabırsız bir kaşımı kaldırdım.

Kuzey pişman görünüyordu. "Özür dilerim. Ben... Sen bana iyi bir arkadaş olmuşken ben boktan bir arkadaş olduğumu şimdi anlıyorum."

Omzuna güven verici bir şaplak atarak söz verdim, "Her şey affedildi. Unutalım gitsin."

Arkadaşım başını salladı ve ben de bir rahatlama hissettim. Sarah'yla o kadar meşguldüm ki North'la kötü bir durumda olmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Çok fazla gerçek arkadaşım yoktu ve onlara ihtiyacım yokmuş gibi davranmayı sevsem de bu doğru değildi. North'un hayatımda olması, tekrar güvenilebileceğim bir kardeşe sahip olmak gibiydi.

Tanrım, Sarah'yı bulduğumdan beri çok hüzünlenmişim. Başımı hayıflanarak salladım, North'u nazıkçe ittim ve uzaklaştım. "Akşama görüşürüz."

"Oh, evet, yapacağız! Dört gözle bekliyorum!" Sesindeki eğlenceyi duydum.

Onun saçmalıkları karşısında içimi çekerek aceleyle satodan çıktım ve kiraladığım arabayı park ettiğim koridora doğru ilerledim.

"BÜTÜN BUNLARI KONUŞTUK," diye seslendim Sarah'ya, süitimin banyosunda hazırlanırken. North'la olan görüşmemi az önce ona aktarmıştım. "Ama itiraf etmeliyim ki cinayetleri tartışmak içimden gelmedi. Belki de konuşmalıydım. Eminim North yine yanlış nedenlerle manşetlere çıkacağından endişe ediyordur."

"Bunu yapmak için hâlâ zaman var," diye karşılık verdi. "Eminim North bu konuda konuşma konusundaki isteksizliğini anlıyordur. Ama seni rahatsız ediyorsa, onu bir sonraki görüşünde, bu konuda konuşmak isterse yanında olduğunu açıkça belirt."

"Evet, evet. Haklısın." Aynaya bakarken siyah kadife papyonumu düzelttim. En son bir ödül töreninde smokin giymiştim. İki smokinim vardı. Bu siyah yakalı, bordo kadife bir smokin ceketiydi. Siyah pantolon ve beyaz gömlekle giymiştim. Biraz tuhaftı ama bir Noel etkinliği için mükemmeldi.

"Eee?"

Kravatla uğraşmaktan vazgeçip döndüm ve beni karşılayan manzara karşısında donakaldım.

Sarah yeşil kadife bir elbise giymişti. İnce askıları, vücuda oturan bir korsajı ve belinden dizlerine kadar inen pilili bir eteği vardı. Yeşil, pürüzsüz ve soluk tenine karşı koyuydu. Elbiseyi, zaten muhteşem olan bacaklarını harika gösteren askılı zarif topuklu ayakkabılarla eşleştirmişti. Saçları dalgalı bir şekilde sırtına dökülüyordu ve gözleri dışında makyajı hafifti. Kirpiklerini oldukça uzatan siyah bir maskara sürmüştü ve gözlerinin yeşili inanılmaz derecede canlıydı.

Dilim tutulmuştu.

Zarif, zarif ve çok seksiydi. Aylar önce odama gelmeden önce ona hiç dikkat etmediğime inanmak benim için çok zordu. Yani, eninde sonunda onu fark etmiştim. North'la bir kez karşılaşmıştık ve onun güzel olduğunu ilk kez o zaman fark etmiştim. Ama... bu sadece onunla ilgili fiziksel bir şeyi fark etmektir. O zamanlar onu tanımıyordum.

Artık onu tanıyordum. Artık onun ne kadar olağanüstü olduğunu biliyordum. "Sen gördüğüm en büyüleyici yaratıksın," diye ağızımdan kaçırdım, iltifat duygusallıkla karışıktı.

Sarah pembeye çalan bir renkle kızardı ve bu renk göğsüne yayıldı. Şefkat ve sahiplenmeye benzer bir şey içimi doldurdu. "Teşekkür ederim. Çok yakışıklı görünüyorsun."

Odayı geçip ona yaklaşırken sııttım. "Seni hâlâ kızartabiliyor olmam hoşuma mı gidiyor?"

Onu kendime doğru çektiğimde gözlerini devirdi. "Daha azını beklemezdim."

Ellerimi belinde gezdirdim, arzu kanımı ısıtıyordu. "Seni özledim."

Anlayış yüz ifadesini yumuşattı. "Biliyorum." Göğsümü okşadı. "Ben de seni özlüyorum. Yine de bunu başaracağız. Söz veriyorum."

Bedeli fiziksel acı olsa bile onun isteklerine saygı göstermeye kararlı bir şekilde geri adım attım. "Noel reklamı gibi görünüyoruz."

Sarah güldü, elbisesinin orman yeşiline karşı smokinimin bordo kadifesine baktı. "Demek öyle." Elime uzandı ve beni kendisine doğru çekti. "Kimin umurunda? Bence biz çok güzeliz."

"Kesinlikle öylesin." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve kapıya doğru götürmeden önce onu kendime çektim. "Seni uyarıyorum, bu akşam kendimi çok thigmophilic hissediyorum. Çok ileri gittiğimde bana geri çekilmemi söyleyebilirsin."

Yine güzelce kızardı, gözlerindeki sıcaklık bana umut verdi. "Belki ben de bu gece tigmofilik hissediyorumdur."

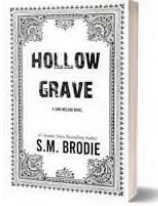
Sırıtarak başımı salladım. "Güzel. Ellemeye açığım. Ya sen?"

Gülerek koluma vurdu. "Bu bir hayır değildi, küçük sevgilim."

Sarah bana doğru eğildi ve diğer kolunu benimkine doladı. "Hayır, değildi, değil mi?"

YIRMI Altı

SARAH

WMerdiven boşluğunda birkaç kişiyle karşılaştım ama yüzlerini tanıyamadım ve neyse ki benimkini tanımak için. Müzik merdiven boşluğundan bize doğru akıyordu; gayda ve akordeonlar ile kemanlar ezgiye öncülük ediyordu.

Gün ilerledikçe Noel partisi konusunda daha da gerginleşiyordum ama bunu Theo'dan saklamaya çalışıyordum. Yine de şatoya onun misafiri olarak gelmek garipti. Yedi yıl boyunca burada koridorlarda dolaşıp görünmez olmaya çalışmışım. Utanç duyduğum şey işim değildi. Hayır. O zamanlar çekingenliğimle gurur duymuyordum. Ve şimdi kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Bir sahtekârmışım gibi.

Theo bunun tuhaflığını kabul etmedi bile. Belki de onun için garip değildi. Bir ilişkimiz vardı ve Noel partisi için benimle çıkmak istiyordu.

Sanırım sadece dikkatini dağıtmak istiyordu ve ben de ona bunu sağlamak için hissettiğim her türlü rahatsızlığı sineye çekmeye hazırdım.

Büyük salon konuklarla doluydu. Aralarında bir gaydacının da bulunduğu küçük bir orkestra geleneksel İskoç dans müziği çalarken, konuklar da kimisi başarılı kimisi pek başarılı olmayan Gay Gordon'ları sergiledi.

Katılımcılar arasında eşi Robyn ile birlikte Lachlan Adair'i gördüm. Yıllar önce gözlerim uzun zamandır aşık olduğum kişiye takılırdı. Şimdi Theo'ya baktım. "İlkokul travmatik flashback'leri yaşıyorum. Lütfen bana country dansı yaptırmayın."

Theo kıkırdadı. "Aynı fikirdeyiz. Hadi içecek bir şeyler bulalım."

Büyük salonun kenarlarından geçtik ve diğer konukları kemerlerden geçerek koridordan yemek salonuna kadar takip ettik. Noel için dönüştürülmüştü. Her yerde ısıtılı ağaçlar, çelenkler, bol miktarda peri ışığı ve çelenkler vardı. Uzun bir büfe masası, servis elemanlarıyla birlikte bir tarafa yerleştirilmişti. Odanın ortasındaki masalar, altın spreyli yapraklar ve peri ışıklarıyla dolu özenle hazırlanmış vazolarla süslenmişti. Tabanları minyatür altın geyikler ve kırmızı çelenkler süslüyordu. Sofra takımları altın rengi, peçeteler kırmızı ve masa örtüleri bembeyazdı.

Her zamanki Ardnoch fraklarını ve eldivenlerini giymiş olan servis görevlileri, ellerinde şampanya tepsileriyle konukların arasından geçerek yanlarından geçtikleri kişilere ikramda bulundular.

"Parti günü dekora bir göz atardım ama mekanın konuklarla ya da müzikle dolduğunu hiç görmedim."

Theo bize tepsiyi sunmak için yavaşlayan bir sunucuyu işaret etti. Sevgilim bana bir kadeh şampanya uzattıktan sonra kendisi için de bir kadeh aldı ve teşekkürlerini mırıldandı. Sunucu uzaklaştığında Theo dönüp kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Hayata dört elle sarılmaya."

Merakla gülümsedim. "Bu bizim tostumuz mu?"

"Evet. Korkularınıza rağmen, aylar önce bana geldiğinizde istediğiniz şeyin peşinden gittiniz. Ve ben de tüm korkularıma rağmen seni Londra'dan buraya kadar kovaladığımda istediğimin peşinden gittim."

Şefkat içimi ısıttı ve kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Hayata dört elle sarılmaya."

Eski patronum Aria Howard nişanlısı North'la birlikte ortaya çıktığında henüz bir içki içmiştik. North ve Theo selamlaştı.

Bu da beni Theo adına rahatlatdı. Erkeklerin böyle şeyleri itiraf etmekte iyi olmadıklarını biliyordum ama North'la olan arkadaşlığının onun için çok şey ifade ettiğine inanıyordum.

"Aria, bu akşam çok güzel görünüyorsun." Theo ona başıyla samimi bir selam verdi.

Yüzünü buruşturdu. "Bu bir hakaret miydi?"

I snorted içine benim ŞAMPANYA Cam, ama at Şüpheli bakışları karşısında aceleyle "Parlak anlamına geliyor" diye açıkladım.

"Ah." Theo'ya döndüğünde yüz ifadesi gevşedi. "Peki, teşekkürler."

"Kulağa iltifat gibi gelmiyor, bu yüzden kafa karışıklığınızı anlıyorum," diye ekledim.

Aria burnunu kırıştırarak başını salladı. "Mantara benziyor. "

Theo kısa bir kahkaha attı.

Aria başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Gerçekten de ıslıl ıslıl görünüyordu. Kiskandıran kıvrımları, onu 1950'lerden kalma bir film bombası gibi gösteren koyu kırmızı bir elbiseyle vurgulanmıştı. "Sarah, seni bir saniyeliğine uzaklaştırabilir miyim?"

"Elbette." Theo'ya güven verici bir gülümseme verdim, sonra hoşnutsuz kaşlarını çattığını fark ettim. Şakacı bir yanımla ona dilimi çıkarmak istedi ama ben yokken arkadaşıyla konuşması için sessiz bir ısrarla Kuzey'e doğru işaret ettim.

Yemek odasının çıkışına doğru yürürken Aria, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Yanaklarım kızardı. "Oh. Teşekkür ederim. Sen de öyle." "Etkileyici görünüyorum, unutma."

Kıkırdadım. "Deniyor."

Bakışları değerlendirmeye yöneldi, ama bir grup insan önümüzü kesti ve büyük salonun girişinde tekrar bir araya gelmeden önce ayrıldık. Aria bir eliyle saçlarını düzeltti. "Bu yıl geçen yıldan daha kalabalık."

"Çok şenlikli." Ve burada misafir olarak bulunmak hâlâ çok gerçeküstü.

"Evet." Aria aniden bana döndü, endişeli bir ifade vardı yüzünde. "Beni ilgilendirmediyini biliyorum ama seni önemsiyorum ve North, Cavendish'in sana olan hislerinin gerçek olduğuna dair beni temin etse de... sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Mutlu olduğundan mı? Theo'nun kederli zamanında senden faydalanmadığından?"

Minnettarlık beni etkiledi. Koluna güven verici bir el koydum. "Bayan Howard, benim için endişelendiğiniz için teşekkür ederim. Ama ben iyiyim. İyiden de iyiyim. Theo ve benim aramda olanlar ikimiz için de beklenmedik şeylerdi. Ama oldu. İkimiz de bunu inkâr edemeyiz. Ve ben ne olursa olsun üstesinden gelebilirim."

Bunu düşündü. "Yapabilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim."

"Farklı

görünüyorsun."

"Öyleyim. Ve değilim."

Aria anlamış gibi başını salladı. "Ben de seni başarılarından dolayı tebrik etmek istiyorum. Seni uzaklaştırmamın nedeni de başka birinin seni tebrik etmek istemesi." Koluma girdi ve beni dansın kenarındaki kalabalığın arasından geçirdi.

Lachlan ve Robyn Adair'in önünde durduğumuzda, o eski kelebekler kanat çırparak canlandı.

Lachlan'ın Hollywood aksiyon yıldızı olarak kısa ama kazançlı bir kariyeri vardı. Kulübe dönüştürmek için ailesinin arazisine döndüğünde ona hayranlık duymuştum. Adair'leri aynı köyde büyüdüğüm için tanıyordum ama Lachlan en büyükleriydi ve kendilerinden on iki yaş büyüktü. Ben Ardnoch'ta yaşamaya başladığımda o çoktan Hollywood'da çalışıyordu.

Onu tanıdığım en sağlam ve yakışıklı adam olarak görüyordum. Ve ailesiyle benim ailem arasındaki geçmişe rağmen beni işe aldı. Büyükbabam Ardnoch'taki işi kabul ettiğimde pek memnun olmamıştı ama bölgedeki diğer yerlerden daha iyi para verdiğini ve bu konularda kendi kararlarımı vermem gerektiğini biliyordu.

Ne zaman Lachlan'ın yanında olsam, bir kız öğrenci gibi kızarıyordum. Bu utanç vericiydi. Ve tüm o geçmiş gerginlik ve utancın kabardığını hissedebiliyordum.

Cesur ol, küçük sevgilim. Onlara gerçekte kim olduğunu göster. Kafamın içinde Theo'nun sesini duyunca kaskatı kesildim.

Onu ve paylaştığımız her şeyi hatırlamak beni rahatlatmış ve Lachlan ile Robyn bize döndüklerinde bu sakinliğin beni ele geçirmesine izin verdim.

Robyn Adair, Boston, Massachusetts'ten karizmatik bir baş belasıydı. Lachlan'ı takip ettiğimden şüphelendiğinde bile ona saygı duymuştum. Eski bir polisten manzara fotoğrafçısına dönüşmüştü, söylentilere göre Adair ailesindeki her kadına jiu-jitsu da öğretmişti. O ve büyükbabam Lachlan'ın hayatını kurtarmıştı.

Uzun boyu, atletik vücudu ve iri göğüsleriyle neredeyse gerçek hayattaki Lara Croft gibiydi. Klasik bir güzelliği yoktu ama bakıp geçmesi zor bir yüzü vardı. Ve göz korkutucu derecede havalıydı. Robyn Hollywood'daki insanların yarısından daha karizmatikti.

Amerikalı şimdi beni rahatlatan geniş ve mutlu bir gülümseme sunuyordu. "Sarah!"

"Mutlu Noeller, Bay ve Bayan Adair," dedim karı kocaya.

"Mutlu Noeller." Lachlan yanağıma bir öpücük kondurmak için başını eğdi ve tenimin ısındığını hissettim.

Bu tepkiye alaycı bir şekilde gülerken, neredeyse kendi kendime gözlerimi deviriyordum.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı ve Robyn onu çok da nazik olmayan bir şekilde dürttü. "Kes şunu."

Ukala İskoç sadece güldü ve karısı başını salladı. Sonra Lachlan bana döndü. "Bize Lachlan ve Robyn deyin," diye ısrar etti. "Aria'dan sizi bulmasını istedim çünkü Robyn ve ben erkenden yola çıkıyoruz."

"Oh." Anladığım kadarıyla ev sahibi olarak gecenin sonuna kadar kalıyorlardı.

Robyn karnını okşadı ve hafif bir şişlik fark ettim. "Bebek dans etmekten ya da tüm bu vücutların sıcaklığından hoşlanmıyor."

Çenem düştü. "Hamile misin?"

"Ah, evet. Daha dün aileye söylediğimizi unutup duruyorum." Robyn, Lachlan'ın onu kendi tarafına doğru daha derinden çekmesine izin verdi ve Lachlan'ın ona taparcasına baktığını fark ettim.

Fark ettim ki... Theo'nun bana o şekilde baktığını görmüştüm. Oh.

Birden nefesimin kesildiğini hissettim.

"Evet, Vivien'in küçük bir erkek ya da kız kardeşi olacak." Lachlan çok memnun görünüyordu.

"Tebrikler."

"Teşekkürler." Robyn Lachlan'ı tekrar dürttü. "Yani..."

"Ah, doğru." Bakışlarını karısından ayırdı. "Yazarlık kariyerini ve başarılarını duyduk ve senin adına ne kadar mutlu olduğumuzu ve seninle ne kadar gurur duyduğumuzu bilmeni istedik. Collum'un çok gurur duyacağını biliyorum."

Duygular boğazımı düğümledi. "Öyleydi. Ve teşekkür ederim." "Yani biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Kitaplar o ölmeden birkaç ay önce çıkmaya başladı. Onu kaybetmek başarıyı kabul etmem için bana itici güç verdi."

"Böyle olduğu için üzgünüm," dedi Lachlan huysuzca. "Ama bildiği için memnunum."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımı tutarak ikisine de gülümsedim. Sonra Lachlan'a, "Ve geçen yaz köy için cenaze töreni düzenlediğiniz için teşekkür ederim. Gelemediğim için üzgünüm." Yüzümü gösteremeyecek kadar yıkılmıştım. "Ailelerimiz arasındaki her şeye rağmen burada çalışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonsuza kadar minnettar kalacağımı bilmenizi isterim. Ve büyükbabamı herkesten daha iyi tanıdığımı bilmeni istiyorum... ve aileleriniz arasındaki geçmiş hakkında ne hissettiğine rağmen, senin iyi bir adam olduğuna inanıyor ve sana büyük saygı duyuyordu."

Lachlan'ın gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi ve karısı onu rahatlatmak için sıkarken bana keskin bir baş selamı verdi. "Teşekkür ederim," diye zorladı. "Bunun anlamı çok büyük. Collum'a ben de saygı duyardım."

"Bunu biliyordu," diye onu temin ettim.

Sanki büyükbabamın kendisi için yapma şansını kaybettiği bir şeyi onun için yapmışım gibi içimi bir huzur kapladı.

Yirmi Yedi

THEO

Aria'nın Sarah'yı süpürüp götürmesinin üzerinden yaklaşık yirmi dakika geçmişti ve ben onun dönüşü için sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Olağan şüpheliler burada demek?" Yemek salonunda toplanan konuklara göz gezdirdim. Çoğu büyük salondaydı ama ben geleneksel İskoç dansı bitene kadar oradan uzak durdum.

Kuzey omuz silkti. "Sanırım öyle. Kabul etmelisin ki burası oldukça şenlikli. Bana biraz okulu hatırlatıyor."

"Ben bilemem. Okulda geleneksel İskoç dansı yapmadık."

Arkadaşım sırttı. "Eton'da mı demek istiyorsun?"

Alayını duymazdan geldim. "Bu gecenin tadını cinayetleri düşünmeden çıkarmak istiyorum. Bencilce, evet, kurbanların ailelerinin bırakın bir geceyi, bir saniye bile bundan kaçamayacaklarını düşünürsek...", diye devam ettim, göğsümü tırmalayan suçluluk duygusundan rahatsız olmuştum.

"Theo, bunun için kendini hırpalamayı bırakmalısın. Bu psikopat kopyalamak için herhangi bir programı seçebilirdi."

"Bundan emin değilim. Araştırmalarım göre, onu tetikleyen bir şey olmalı. Belki de bizim programımızla kendi hayatı arasında paralellikler görüyordur. Bilmiyorum." Omuz silktim, enseme ovuşturdum. "Her neyse, bu

neden bahsettiğimi. Medya konusunda endişeleriniz varsa, burada olduğumu bilmenizi istedim. Benimle konuşabilirsin. Ve seni hedef almalarına izin vermeyeceğim. Şovun arkasındaki kişinin ben olduğumu bilmelerini sağlayacağım."

Başını iki yana salladı. "Bu işte beraberiz. Dürüst olmak gerekirse, beni tekrar çamura bulamaları umurumda değil. Aria'ya sahibim, gurur duyduğum bir hayatım var. En önemli şey polisin bu adamı bulması."

Başımı salladım. "Keşke daha fazla bilgiye sahip olsaydım. Belki onlara yardım edebilirdim."

"Yapamaz mıydın? Diziyi sen yazdın. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını biliyor olabilirsin."

"Onlar da öyle. Gösteriyi analiz eden bir ekipleri var. Her şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Seni askere almaları gerekirdi. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Davet edilmedim ve hizmetlerimi sundum." Omuz silktim. "Neyse, bu gecelik bu kadar yeter. Sadece bunu söylemek istedim."

"Buna minnettarım." Kuzey bana eğlenceye benzer bir şeyle baktı.

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum. Sarah beni yumuşatıyor."

"Hayır, aslında." Omzuma vurdu. "Sen hep böyleydin. Darren'ın annesi bana tehdit mektupları gönderdiğinde arkamı kolladın, sonra Preston'a vurduğumda. Aria konusunda da arkamı kolladın. Sarah'dan faydalandığını düşündüğümde daha iyi anlamalıydım."

"Bunu tekrar konuşmamıza gerek yok." Etrafıma bakındım, diğer yarımı arıyordum. "Aria onu nereye götürdü bu arada?"

"Lachlan Monroe'dan Sarah'nın yazdığını öğrendi. Onu hayatı boyunca tanıyormuş ve sadece tebrik etmek istemiş."

Sertleştim. "Sarah yıllardır ona aşıktı."

Kuzey kıkırdadı. "O mutlu bir evliliği olan bir adam. Şu haline bak, kıskanıyorsun, dostum. Theo Cavendish'in tek kadınlı bir erkek olacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Burada başka kadınlara bakmıyorsun bile."

"Neden yapayım ki?" Zorbaca sordum. "Randevumu gördün mü?"

"Evet, ve her zaman bildiğim kadar sevimli." "Evet, öyle." Umarım o da bunun farkına varmaya başlamıştır. Kendisi hakkında.

North bana doğru eğildi. "Angeline Potter neden seni soruyor ki?"

Sikeyim. "Ne zaman?"

"Koridorda. Aria'ya ve bana bu geceye katılıp katılmayacağınızı sordu. Geçen Noel'de ikiniz arasında olanlar yüzünden mi?"

Rahatsızlık beni ele geçirdi. "Ben... Ben birkaç ay önce onunla yatmak gibi bir hata yaptım. Sarah'dan önce tabii ki."

"Ah, dostum." Kuzey başını salladı.

"Biliyorum. Hayatımın en kötü deneyimiydi."

Bir kaşını kaldırdı, gözlerinde erkek merakı parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Boşaldıktan sonra işi bitirmek istediğini söyleyerek ereksiyonumu öldürmesine neredeyse hayranlık duyacaktım ama sonra bir şekilde beni sahiplenmiş gibi davrandı ve görünüşe göre bana aşık olan bir arkadaşımдан uzak durmam için beni uyardı. Onun egosunu okşamak için kullanıldığımı fark ettim ve bunun gururuma nasıl dokunduğunu tahmin edebilirsiniz."

Kuzey homurdandı. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Bunu düşünmek istemiyorum. Ya da onu. O benim için hiçbir şey." Konukların ötesini görebilmek için boynumu bükтім. "Aria yakın zamanda Sarah'yı bana geri getirmeye niyetli mi?"

"Ciddi misin? Artık senin için o mu?"

Gözlerimi kıstım. "Aria sana göre mi?"

"Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki ben her zaman tek eşliydim. Yoksa bu konuda benimle acımasızca alay ettiğinizi hatırlamıyor musunuz?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Hatırlıyorum."

"Ama seni tanıdığımndan beri aynı kadınla birkaç kereden fazla seks yapmadın."

"Akolust olmam tek bir kadına sadık kalamayacağım anlamına gelmez. Özellikle de o kadın beni her yönden tatmin ediyorsa."

Kuzey kıkırdadı. "Peki." Sonra kaşlarını çatı. "Akolust nedir?"

"Sarah bilirdi," diye daha önceki sözlerimi tekrarladım.

"Sarah neyi bilirdi?" Yumuşak sesi, yanımda durmak için beni yuvarlamadan birkaç saniye önce enseme okşadı.

Onu görmek bile içimdeki bir şeyi rahatlattı. Cidden, onun üzerimdeki etkisinden dehşete düşmeliydim. Bunun yerine, "Akolaust ne demek?" diye cevap verdim.

Yanakları hemen pembeleşti ve başparmağımı elmacık kemiği üzerinde okşamak için uzanırken kıkırdadım. "Bunu sevdiğin anlamına alıyorum."

"Biri bana anlatmak ister mi?" Kuzey omuz silkti, sanki gördüğü en eğlenceli şeymişiz gibi bize sırtıttı.

"Tensel zevklerden hoşlanmak anlamına geliyor," diye cevap verdi Sarah önce, yanakları daha da pembeleşmişti.

Arkadaşım kıkırdadı. "Ah. Anlıyorum." Sarah'ya sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve içimde gereksiz bir kıskançlık hissettim. Sonra gözlerini kaçırıp odanın içinde dolaştı. "Sarah, Aria'ya ne olduğunu biliyor musun?"

"Ben Bay Ad ile konuşurken, yani Lachlan ile konuşurken çekip gitti. Ben Lachlan'la konuşurken." Sorgulayan bakışlarım karşısında omuz silkti ve daha da kızardı. "Başarımdan dolayı beni tebrik etmek istedi ve ona Lachlan dememi istedi."

"Öyle mi yaptı?" Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım.

"Nişanlımı bulmaya gidiyorum." Kuzey göğsüme sertçe vurdu ve nefesinin altından "Eşeklik etme" dedi.

Onu omuz silktim ama sahiplenme duygumu dizginlemek için elimden geleni yaptım.

En iyisi derken, North gider gitmez Sarah'yı yanıma çektiğimi kastediyorum. Bana doğru yerleşirken ellerim belinde dolaştı, yüz ifadesi sorgulayıcıydı. "Düzeltilme."

Sarah başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Okşamak için bir dürtü."

"Aynı zamanda cinsel ön sevişmeyle ilgili olarak dokunmayı da ifade eder." "Tüm müstehcen kelimeleri biliyor musun?" diye alay etti. "O kadar da edepsiz değil." Elimi tehlikeli bir şekilde onun nefis kışına yakın. "Feculent. İşte bu pis bir kelime."

Kıkırdadı ve sesi içime işledi. Ona daha sıkı sarıldım ve o da bir elini karnıma koydu. "Bahsettiğim pisliğin bu olmadığını biliyorsun."

"Matutinal."

"Sabah meydana gelen bir şey nasıl cinsel olabilir?"

"Çünkü genellikle sabahları senin için çok azgın oluyorum." Ters ters baktım. "Akıllı kız, bunu anlamalıydın."

Gülerek başını düşünceli bir şekilde eğdi.

"Famelic." "Heyecan verici açlık. Çok güzel. Basial," diye karşılık verdim.

"Öpmek için. Hmm... satyriasis."

İnanılmaz bir şekilde, bu küçük kelime oyunu beni tahrik ediyordu. Ona canlı canlı yemek istiyormuşum gibi baktığımın farkındaydım. "Söz konusu sen olduğunda bu durumdan muzdarip olabilirim."

Bakışlarında sıcaklık parlıyordu. "Calefacient."

Bunun ne anlama geldiğini hatırlamak için beynimi zorladım. "Uh... sıcaklıkla ilgili bir şey."

"Isı hissi yaratan bir şey."

Özellikle de vücuduna. Bana dokunduğunda. Sakinleştirici."

Sikime kan hücum etti. Aman Tanrım. "Cinsel ilişki," diye uyardım onu.

Nefes alış veriş tekledi. "Ben de... Paizogony."

Gözlerimi kırıştırdım, tanıyıp tanımadığımı araştırdım ama bulamadım. "Uh..."

Sarah geri çekildi, arzusu neşeyle kesiliyordu. "O kelimeyi bilmiyorsun, değil mi?"

"Uh..." Hadi, beyin. "Ben ... uh."

Beni şakacı bir şekilde itti. "Ben kazandım. Kazandım, değil mi?"

Dudaklarımdan kahkahalar döküldü. "Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

"Tabii ki öyle." Beni gıdıkladı ve ben de kıkırdayarak ellerini tuttum. "Ben kazandım!"

Ona sarıldım, başımı eğdim, onu öpmek için yanıp tutuşuyordum. "Söyle o zaman, küçük sevgilim. Bu ne anlama geliyor?"

"Aşk oyunu demek. Sevişme." Göğsümü okşadı.

O kadar büyük, o kadar ezici bir duyguydu ki, sanki göğüs kemiğime beton bastırıyor, onu çatlatıyor ve beni ileri itiyordu. Ona ihtiyacım vardı.

"Öp beni," diye fısıldadı, sözcükler biraz çaresizdi.

Evet, lanet olsun.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapattım, ağzını, yumuşak dudaklarını aldım. Bu sadece nazik bir fırça, bir okşama olmalıydı ama ben her şeyi istiyordum. Dilimi onun kine değdirdim ve nefesi kesildi, bana açıldı. Sonra o da beni aynı şiddetle öpmeye başladı.

Ta ki cadaloz bir ses aramıza girene kadar. "Peki, bu değil mi Sürpriz değil!"

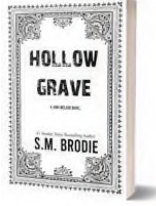
Oh, lanet olsun, lütfen hayır.

Onun gitmesini diledim.

Ama öpüşmeyi kestiğimde Angeline Potter ve Sarah karşımda duruyordu.

Yirmi Sekiz

SARAH

| Angeline Potter'ı görünce Theo'ya karşı gerildi.

Angeline, Ardnoch'un uzun süreli bir üyesiydi. Biraz İngiliz romantik komedi aşığı olan Angeline'in bu kadar korkunç biri olduğunu dünya asla tahmin edemezdi.

Patronum Angeline'le karşılaştıktan sonra her zaman biraz dengesiz olduğumu hissetmiş gibi görünse de, Bayan Hutchinson'a ondan hiç şikayet etmemiştim.

Şikayet etmeliydim. Lachlan iğrenç davranan üyelere tahammül edemezdi.

Ne istiyormuş?

Theo'nun eli sırtımın alt kısmında esnedi ve Angeline'e boş bir ifadeyle bakarken vücudundaki gerginliği hissettim.

Korkunç bir bilgi mideme gergin bir şekilde yerleşti.

"Bu gece burada olup olmayacağını merak ediyordum." Angeline Theo'ya dönmeden önce bana bir bakış fırlattı. "Yine de yalnız olmanı umuyordum."

Kaskatı kesildim, vücudumdaki sıcaklık hızla dışarı fırladı.

Theo bunu hissetmiş olmalı çünkü beni daha da yakınına çekti. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

Ona bakıp güzelliğini görmek benim için zordu, ama çok çekici olduğu düşünülüyordu. Uzun boylu, uzun bacaklı bir esmerdi.

kocaman beyaz bir gülümseme ve "sevimli" kahverengi gözlerle. Bu gece, ince kıvrımlarını ve geniş göğüslerini sergileyen kırmızı bir elbise giymişti. Elbette Theo onu çekici bulmuştu. Öyle değil mi?

Sevgilime pis bir bakış fırlattı. "Sanırım senin hakkında söylenenler doğru Cavendish. Asla ikinci kez gelmiyorsun." Bana dikkatle baktı. Sonra gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Tanıştık mı?"

Cevap vermedim, Theo'yu bu korkunç insanla yatakta hayal etmemeye çalışmakla meşguldüm.

"Birkaç yıl önce Much Ado'da birlikte çalışmamış mıydık?"

Sertçe yutkunarak çenemi kaldırdım. "Hayır. Eskiden burada, Ardnoch'ta çalışıyordum." Bana o şekilde davrandıktan sonra beni hatırlayamaması... Pek çok insandan nefret etmezdim. Ama o onlardan biriydi.

Ve Theo belli ki onunla yatmıştı.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım.

Theo'nun eli sırtımda gerildi, beni kendisine çekmeye çalıştı ama dokunuşundan kaçtım.

Angeline'in gözleri tanıdık geldi. "Sen o alçakgönüllü küçük hizmetçisin. Lachlan partisini bastığını biliyor mu?"

"Bazı insanların aksine Sarah sevildiği için davet edildi, burada çok para harcadığı için değil, onu geri çevirmek zor. Özellikle istenmese bile," diye işaret etti Theo.

Angeline bembeyaz kesildi, Theo'ya orta parmağını gösterdi ve hışımla çıktı, aceleyle giderken neredeyse çivili topuklarının üzerine düşüyordu.

Körü körüne arkasından baktım, artık Angeline Potter'la birlikte olduğunu bildiğim için Theo'ya bakamıyordum. Bu da onun ne kadar çapkın olduğunu bir kez daha acı bir şekilde gözlerimin önüne serdi.

Theo aniden önüme çıktı, kara bir kaş çatma yakışıklı yüzünü gölgeledi. "Sarah-"

"Angeline ile seks yaptın mı?"

"Evet," diye homurdandı hiç tereddüt etmeden.

İrkildim, yere baktım. Etrafımızda gülen, konuşan, içen, yiyen insanlar vardı. Noel şarkıları çalıyordu. Her şey bulanıklaştı ve kayboldu.

Theo üst kollarımı kavrayarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Senden önceydi," diye açıkladı sabırsızca. "O yüzden yüzündeki yaralı ifadeyi çıkar. Senden önce bir seks hayatım olduğu için özür dilemeyeceğim Sarah. Kim olduğumu biliyorsun. Oraya dönüp duramayız."

İçimden öfke fışkırdı. "Benden önce bir seks hayatın olduğu için özür dilemene ihtiyacım yok Theo. Ama hiçbir zevki olmadığı ve önüne gelen her şeye sikini soktuğun için seni yargılayabilirim." Tiksintiyle kollarımı onun ellerinden çektim ve uzaklaştım. Biraz yalnız kalmaya ve bir içkiye ihtiyacım vardı.

Onunla böyle mi olacaktı?

Her beş dakikada bir siktiği kadınlarla karşılaşmak mı ?
Hor gördüğüm kadınlar.

Mantıklı ya da adil olmadığını biliyordum ama bu canımı yaktı.

Önümden geçen bir servis elemanının tepsisinden bir kadeh şampanya alıp yemek salonundan aceleyle çıkarken geri fırlattım. Belki Aria ve North'u bulabilirdim. Naziktiler. Bu insanların arasında bir sığınak.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki arkamdaki ayak seslerini duymadım. Birden güçlü, tanıdık bir el kolumu kavradı ve başımı kaldırdığımda öfkeli Theo'yu gördüm. Beni kütüphaneye doğru çekti ve şampanyam hareketle birlikte bardaktan döküldü.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım.

İki adam kütüphanede viskilerini yudumluyordu.

"Beyler, özür dilerim ama bir kaç şey için odaya ihtiyacım var.

mahremiyet." Theo bir vikontun oğlunun tüm buyurganlığıyla kapıyı işaret etti. "Lütfen."

İki adam bakıştılar ve yanımızdan geçerken bana sırttılar.

Öfkeden titriyordum.

Theo kütüphane kapısını arkalarından kapattı ve bana döndü.

"Buraya ne yapmak için geldiğimizi düşündüklerini biliyorsun, değil mi?" Öfkeyle bağırdım. "Çıkarın beni buradan!"

Theo, kalbimin hızla çarpmasına ve bacaklarımın arasında ona bu kadar kızgınken hissetmemem gereken imkansız bir karıncalanmaya neden olan sert bir kararlılık maskesi takıyordu!

Bana doğru sinsice yaklaştı ve ben kitap raflarına çarpana kadar topuklarımın üzerinde tökezledim. Gidecek bir yerim olmadığı için elimi kaldırdım. Karnını avucumun içine bastırdı ve ellerini başımın üstündeki raflara dayadı.

Beni

kafesliyor.

Hükmediyor.

İçimi bir heyecan kapladı ve nefesim daralmaya başladı.

"Bir tartışmanın ortasında çekip gitmeyin. Bu kabalıktır."

Öfke arzumun önüne geçti. "Senden uzaklaşmak istersem, uzaklaşabilirim Theo. İstedğim zaman."

"Ama bunun için mi?" diye tısladı ve gözlerindeki korku ve acının alevlendiğini gördüm. "Sarah... Geçmişimi değiştiremem. Kahretsin, keşke şimdi değiştirebilsem. Bu sadece senin için yeterince iyi olmadığımı hatırlatan bir şey. Keşke her saniyeyi silebilseydim de sen bununla yüzleşmek zorunda kalmasaydın. Ben de yüzleştiğinde o bakışa şahit olmak zorunda kalmasaydım."

Vicdan azabıyla sarsılarak raflara doğru yığıldım. "Özür dilerim. Ben... Bir geçmişin olduğunu biliyorum. Neden bir geçmişin olduğunu da biliyorum. Tanışmamızdan önceki diğer kadınlar için benden özür dilemene gerek yok. Bu konuda kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Sadece... sadece... bu o." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve başka tarafa baktım.

Ama Theo çenemi tutarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ne oldu orada?" diye mırıldandı endişeyle.

"Ondan nefret ediyorum," diye itiraf ettim. "O... ben burada çalışırken bana karşı çok acımasızdı."

Yüzündeki endişe hızla öfkeye dönüştü. "Sana karşı nasıl zalim?"

"Ben odayı temizlemeye geldiğimde o her zaman odada olurdu. Çoğu misafir temizlik görevlisinin geleceğini öğrendiğinde odayı terk eder. Ama o bilerek kalırdı ve süitini temizlediğim süre boyunca benimle alay ederdi." Onu taklit ettim, "Görünmez küçük bir fare olmak, herkesin pisliğini temizlemek ne kadar korkunç olmalı."

Theo bembeyaz kesildi. "Küçük fare mi?"

Hüzünle gülümsedim. "Bana ilk böyle seslendiğinde canım yanmıştı ama şimdi farklı. Aslında bana evcil hayvan ismini sevdirdin."

"Biliyorum, ama..." Öfkeyle baktı. "Başka ne yaptı?"

"Ben temizlik yaptıktan sonra bir şeyler dökerdi. Kasıtlı olarak. Kötü niyetle. O... bir keresinde... tuvaleti temizliyordum ve kolum içerideyken üzerine oturdu.

... tuvalet fırçasıyla." İçimi utanç kaplarken gözyaşlarımı ısırdım. "O... üzerime işedi ve sonra orada olduğumu fark etmemiş gibi güldü. Ve ben kimseye söylemedim. Çünkü ben bir korkağım."

Bir damla gözyaşı süzüldü ve Theo onu yakaladı. Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerindeki öfke karşısında donakaldım.

"Onu mahvedeceğim," diye yavaşça ısırdı.

Başımı salladım. "Yapma. O buna değmez. Geçen yıl Sloane'la olanlardan sonra hizmetçiler eşleştirildi. Odalarda iki temizlikçi varken bana öyle davranamazdı. Tanık istemedi. Kimsenin onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmesini istemiyor."

"Artık biliyorum Sarah. Seni aşağıladı ve zorbalık yaptı. Lachlan Adair'in buna katlanacağını bir an bile düşündün mü?"

"Buradayken ona söylemeliydim. Ama söylemedim. Yani bitti."

"Peki ya hedef almaya karar verdiği bir sonraki ürkek genç hizmetçiye ne olacak? Sen asla güçsüz olmadın Sarah, ama

Şu anda kesinlikle değilsiniz. Eğer sesinizi yükseltirseniz, bu konuda bir şeyler yapılacaktır."

Bana yaptığı gibi bir başkasını aşağılaması fikri mide bulandırıcıydı. "Tamam. Agnes'e söyleyeceğim. Eski patronuma. Ama sonra."

Theo yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma bastırdı. Sesi duygu yüklü ve sertti. "Ona benden daha fazla dokunduğum için kendimi ihlal edilmiş hissediyorum. Çünkü sana söz verebilirim Sarah -ve bunun yalan olmadığına inan- Angeline Potter hayatımda yaşadığım en kötü sevişme. Başladığı andan itibaren pişman oldum ve karşılaşmamız iyi bitmedi. Pişmanım... Tanrım, şimdi daha da pişmanım. Aslında vücudumun her santimini fırçalamak isterdim."

Ellerimi smokin ceketinin içine soktum. "Bu senin hatan değil. Bilmemen gerekirdi."

"Onun sana zarar verme düşüncesi... herhangi birinin sana zarar verme düşüncesi... Onu öldürmek istiyorum. Ama önce duş almak istiyorum. Kaynar suyla."

Yatıştırıcı bir eli sırtında gezdirerek, "Ya da... onun anısını silmeme izin verebilirsin," diye fısıldadım.

Cevap veremedem ağzına uzandım.

Theo inledi, ses bir şekilde cinsel olduğu kadar duygusaldı da. O da beni büyük bir duyguyla öptü.

Onun tadını, öpüşünü seviyordum, sanki ona oksijen veriyormuşum gibi. Dilini sertçe emdim ve o da ürperdi, zevkten çıkardığı gümbürtü beni de ürpertti. Sahiplenme duygusu içimi doldurdu. Onunla ilgili her türlü düşüncüyü aklımdan silmeyi gerçekten istiyordum. Onu benim ve sadece benim yapmak.

Elleri belimi kavradı, dokunuşu çaresizdi. "Sabırsızlanıyorum." Theo öpücüğü kesti. "Sana ihtiyacım var. Lütfen senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle. Sanki yıllardır içinde değilmişim gibi hissediyorum."

Herkesin girebileceği bir kütüphanedeydik ve yine de bir saniye daha bekleme düşüncesi

bir yıl daha beklemesi istendi.

Sıcak, sert elleri dış uyluklarımın üzerinde gezinerek elbisemi belime kadar itti. Theo arzu dolu bir hırıltıyla ellerini dantelli iç çamaşıma doladı ve çekiştirdi, bacaklarımın arasındaki ani hava arzuyla karıncalanmama neden oldu.

Benim aciliyetim yeni bir seviyeye ulaştı ve onunki de öyle. Angeline'i silmek istiyorduk. Cinayetleri silmek. Kötü olan her şeyi silmek ve iyi olana tutunmak.

İkimiz de smokin pantolonunun kapağına uzanırken dudaklarımız çarpıştı, ısırık, ısırık, yaladık. Cüzdanını çıkardı ve bir prezervatif çıkardı, parmakları biraz beceriksizdi ve sonra pantolonunu ve boxer külotunu sikini serbest bırakacak kadar aşağı itti. Nefes alışım hızlandı, elbisemin kumaşı daraldı. Meme uçlarım kadifeye sürtünüyor, çıplak olmak istiyordu. Ağzını istiyordum. Onu her yerde istiyordum.

Sonra aniden Theo, kılıflı ve hazır bir şekilde bacaklarımı kavradı, ayırdı ve içime girdi.

"Theo!" Zevk dolu bir şokla haykırdım, zonklayan sıcaklığı beni eziyordu.

Beni mükemmel bir şekilde gerdi. Bunu özlemiştim.

Bu bağlantıyı kaçırmışım.

Theo kalçalarımın arkasını kavradı ve ben de onu takip ederek kollarına atlayıp bacaklarımı etrafına sardım. Bu onun içimde daha da derinlere kaymasına neden oldu ve birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kaldık.

"Kahretsin, çok mükemmelsin, çok haklısın. Bu her şey. Sen her şeysin," diye fısıldadı beni açlıkla öpmeden önce sertçe.

İtmeye başlarken ağzımın içinde homurdandı. Sertçe. Hızını artırırken dudaklarımız birbirinden ayrıldı, yüz hatları ihtiyaçla gerilmişti.

"Evet!" Bizi kitap raflarına doğru itip kakarken tırnaklarımı omuzlarına geçirerek haykırdım.

kitaplar, rahat kanalıma girip çıkıyor, etin ete çarpması bizi doruğa doğru teşvik ediyor.

Her an birinin içeri girip onu beni raflara yaslamış sikerken bulabileceğinin farkındaydım. Bu beni dayanılmaz derecede heyecanlandırıyordu.

Başparmağı klitorisime bastırdı ve ben patladım, salıverilme çılgılığım onunkini tetikledi. Theo eliyle yüzümü kavradı, başparmağı çenemin altında, parmakları yanağımda, beni orada tutuyordu. Kalçaları titrerken beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor, siki doruğa ulaştığında içimde titreşiyordu. Ben onun bakışlarını üzerimde tutarken o gırtlaktan bir inilti çıkardı.

Theo alnını benimkine yaslarken nefes nefese kaldı. "Olağanüstü," diye fısıldadı. "Seninle her zaman olağanüstüdür."

Beni öpmek için geri çekildiğinde gülümsedim. Yumuşak. Şefkatli. Sonra beni bıraktı, bakışları benimkileri arıyordu. "Ama bunun böyle gitmemesi gerekiyordu." Yavaşça beni ayaklarımın üzerine indirdi ve çekilirken miyavlayan bir ses çıkardım.

Yüzümü iki eliyle kavradığında nefesi kesildi. "Tekrar birlikte geçireceğimiz ilk zamanın... İstedim ki..." Kaşlarımı çatarak elbisemi düzelttim. Söylediği gibi olağanüstü olduğunu düşünmüştüm, peki neden pişman görünüyordu?

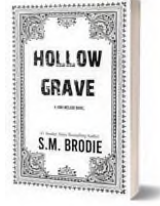
"Olmak mı?"

Theo kendini küçümseyerek sıırttı. "Seninle sevişmek istedim."

Merak ve umut korkuyla savaşıyordu. Utangaç bir şekilde dudağımı ısırdım. "Gece daha yeni başlıyor."

Yirmi Dokuz

SARAH

"Bize yaklaşmayı aklınızdan bile geçirmeyin" der gibi bir ifade takınmıştı çünkü biz Kütüphaneden kaçmayı başardık ve kimse bizi durdurmadan koridordan geçerek personel asansörüne ulaştık.

Üyelerin bu asansörü kullanmaması gerekiyordu ama odasına gitmek için başka bir merdiveni kullanmaya kalkarsak, misafirlerden biri ya da bir başkası tarafından durdurulacağımızı biliyordum.

Asansörün içinde Theo beni duvara yasladı ve dudaklarım morarana kadar öptü. Onun katına ulaşp öpüşerek ve gülerek odasına doğru tökezlediğimizde hiçbir şeyin farkında değildik.

"Birileri o prezervatifi bulacak ve bu gece kimin yaramazlık yaptığını merak edecek." Theo bizi odasına alırken kıkırdadı.

Kullanılmış profilaktiklerden kurtulmak için kütüphane masasında bulduğumuz kağıt mendillere sarıp çöpe atmaktan başka çare yoktu. Eski bir temizlikçi olarak bu konuda kendimi kötü hissettim ve sabah gizlice aşağı inip bununla ilgileneceğime dair kendime söz verdim. "Oh, bilecekler."

"Nasıl yani?"

"Her yerde kameralar var." Güvenliğin ne yaptığımızı gördüğünü düşününce yüzüm kızardı.

Theo bön bön baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Eminim üye olduğunuzda size bunu söylemişlerdir. Mülkteki tüm kamusal alanlarda konukları ve personeli korumak için kameralar var."

"Yani... güvenliğin bizi sevişirken görebileceğini biliyor muydun?"

Dudağımı ısırdım. "Unutmuşum. O anın sıcaklığıyla."

"Rahatsız mı oldun? Çünkü Walker'la konuşabilirim."

Kızarak başımı salladım. "Heyecan vericiydi."

Theo yanmaya hazır görünüyordu. "Kahretsin, beni tahrik ediyorsun, kadın."

"Sen de."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "İyi miyiz, Sarah?"

"Biz iyiyiz. Aşırı tepki verdiğem özür dilerim."

"Hayır." Beni kendine çekti. "Bana söylediklerinden sonra... aşırı tepki vermedin."

"Unut gitsin." Parmaklarımı yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Unut onu." Korku hâlâ özlemin önüne geçmişti ama "Söz verdiğin gibi seviş benimle" diye fısıldadığımda özlem galip geldi.

Sertçe yutkundu ve yemin ederim yüz ifadesini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana beni seviyormuş gibi baktı. Bir yanımda bunu söylemesini istiyor, diğer yanımda ise söyleyebileceğinden korkuyordu. O anda, ikincisini analiz etmek istemedim.

Theo yatağa ulaştığında elimi bıraktı ve yüzünü bana döndü. Bakışlarımı tutarak, tek kelime etmeden ya da bana dokunmadan vücudumu ısıtarak smokin ceketini ve papyonunu hızla çıkardı ve gömleğinin düğmelerini açtı.

Hepsini çırparak çıkardı ve köşedeki sandalyeye fırlattı.

Onun güzel vücuduna bakmaktan asla bıkmazdım.

Hepsi yağsız, sağlam kaslardı. Karın kaslarının hatlarını kalçalarının seksi kesimine kadar takip ettim, bunu birçok kez yapmış olmamıza rağmen yanaklarım alev alev yanıyordu.

Ama sonra... ne zaman olursa olsun "seviştikimizi" asla açıkça kabul etmedik.

Pantolonunu indirmesini ve geri kalanını incelememe izin vermesini bekliyordum ama bunun yerine yatağın kenarına oturdu ve bana baktı. "Ben seninim, küçük sevgilim. Burada liderliği ben alabilirim ya da benimle ne istersen yapabilirsin."

Dudaklarımı yaladım ve sabırla karar vermemi beklerken ona baktım.

Yarı çıplaklığını içime çekerken ihtiyaçtan titriyordum. "Pantolonunu çıkar," diye emrettim.

Theo şefkatli bir parıltıyla ayağa kalktı ve düğmelerini açtı. Onları ve boxer külotunu aşağı itti, kendini kıyafetlerinden kurtarıırken uyarılmışlığı zonklayarak dikkat çekti.

Ona tekrar yakın olmak, dokunmak, bağlanmak isteyerek ayakkabılarımı tekmeledim ve elbisemden sıyrıldım. Sadece iç çamaşırlarımla duruyordum.

Theo'nun bakışları sıcaklaştı, için için yanmaya başladı, siki inanılmaz derecede sertleşti. "Tanrım, ne kadar çarpıcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Böyle düşünmesi beni hâlâ şaşırtıyordu ama kabul ettim. Ona inandım. Benim onun için hissettiklerimi onun da benim için hissetmesi beni mutlu etti. "Sen de öylesin."

Kirpiklerinin altından bana bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, sevgilim."

Titriyordum, doymak istiyordum. Doymak istiyordum ama Theo'nun bunun sevişme olmasını istediğini de aklımdan çıkarmıyordum, sevişme değil. Ben de öyle. Duygusal bağa da ihtiyacımız vardı.

Yatağı işaret ettim. "Sırt üstü uzan."

Bana çocuksu bir sırtış fırlatan Theo emrettiğim şeyi yaptı, uyarılmışlığı dikkat çekmek için kalçalarının arasında zorlanıyordu.

Ona yavaşça yaklaştım ve vücudunun beklentiyle gerilmesinden duyduğum kadınsı memnuniyeti yüz ifademden uzak tuttum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağa uzandım, birkaç saniye bakışlarını tuttum, nefes alış verişinin sığ olduğunu fark ettim

benimki gibi. Sonra bakışlarım onun sikine kaydı. "Sarah," diye yalvardı kısık sesle.

Bacaklarına süründüm ve onu ağzıma aldım. Kulübeye döndüğümde, bunu ilk kez onunla yapmıştım. Ve bu eylemi başka biriyle asla yapmak istemediğimi son derece kesin bir şekilde fark ettim. İstemeyi hayal bile edemezdim.

Theo'nun tutkuyla aklını kaybetmesini sağlamayı sevdim.

Kavurucu sertliği dudaklarımın arasından geçti ve parmak uçlarımda kalçalarının gerildiğini hissettim. Dilim sikinin alt tarafındaki bir damar boyunca ilerledi ve ben emmeye başladığımda nefes alıp vermesi tamamen durmuş gibi görünmeden önce kekeleydi, başımı sallayarak ağzımın onun uzunluğunda dayanılmaz bir şekilde yavaşça yukarı ve aşağı kaymasını sağladım.

"Sarah," diye inledi, parmakları saçlarıma dolanmıştı. "Aşkım, lanet olsun, aşkım, ağzın. Ağzın lanet bir hediye."

Ona gülümsedim ve onu daha derine götürdüm.

Sonra parmakları saçlarımda kenetlendi. "Dur, sevgilim. Dur. Tekrar içine boşalmak istiyorum, ağzına değil."

Bir iniltiyle onu serbest bıraktım ve kirpiklerimin altından ona baktım. Meme uçlarımda kaskatı kesilmişti ve kalçalarımda ıslaktı.

Ama kendimi sabırlı olmaya zorladım. Sağ kalçasındaki seksi kesimi öptüm, vücudunda yukarı doğru ilerlerken dudaklarım gövdesi boyunca bir yol izledi. Dizlerimi kalçalarının iki yanına koyduğumda, sikinin iç uyluğuma süründüğünü hissederek ürperdim. Sağ meme ucunu ağzıma aldım, dilimi oynattım, sert ellerinin göğüslerimi kavradığını hissettiğimde inlemem vücuduna çarptı. Ona süründüm, dokunuşu için istekliydim. Başparmakları onları okşadığında ürperdim ve göğsüne doğru nefes nefese kaldım.

Theo meme uçlarımda parmakları ve başparmakları arasında sıkıştırırken memnun bir ses çıkardı. Sağ eli karnımdan aşağı inmeden önce kalçalarımda çıkan beyaz şimşeklerin etkisinden ancak kurtulabildim.

İki parmağı kaygan sıcaklığıma girdiğinde, sırtım kavislendi, sol elinin göğsüme daha iyi erişmesini sağladı ve kalçalarım sağ eline karşı yükseldi. Nefes nefese kalmıştım. "Theo." Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve beni doruğa çıkarırken dikkatle beni izledi. Elinin karşısında titriyordum, parmaklarının etrafında zonkluyordum, iç kaslarım onu daha derine çekmeye çalışıyordu.

"Geldiğinde çok güzel oluyorsun. Eğer yapabilseydim, her yılın her gününü senin gelişini izleyerek geçirirdim Sarah McCulloch."

Üzerine çıktım, ellerimi başının iki yanına koyarken meme uçlarım göğsüne sürtündü ve kendimi sikiğin üzerine sürterken onu aklıkla öptüm. Öpüşmeyi keserek fısıldadım, "Hap kullanıyorum."

"Siktir, evet." Theo başını salladı, arzudan sersemlemiş görünüyordu. "Gairloch'a gelmeden önce bir kontrolden geçtim. Temiz çıktım. İstersen sonuçlar telefonumda." Gözlerindeki endişe içimi şefkatle doldurdu. Hassas bir konu olduğunu biliyordum ve onu rahatlatmak istiyordum.

"Sana inanıyorum." Onu elime alıp bacaklarımın arasına götürürken şefkatle gülümsedim. Sonra ona sertçe vurdum ve ikimiz de haykırdık, Theo'nun kalçaları tepki olarak yukarı kalktı.

Ritmimizi kolayca bulduk ve ellerimi onun kalçalarının yanındaki yatağa dayayarak hafifçe geriye yaslandım, böylece siki en lezzetli açıyla içime girdi. Yavaşça hareket ettim, orgazma doğru ilerliyordum.

Hareket ederken bakışlarım Theo'nun yüzünden hiç ayrılmadı. Bana kendimi seksi ve tapılır hissettiriyordu. Gözlerimin içine bakmasını, bana hissettiği her şeyi göstermesini, ben ona binerken titreyen göğüslerime bakışlarının koyulaşmasını seviyordum. Elleri kalçalarımı kavıyor, tırnaklarını batırıyor ve beni durgun bir tempoda hareket ettiriyordu. Aramızdaki sıcaklık arttıkça ve tenimizi hafif bir ter tabakası kapladıkça yüz hatları gerginleşti.

"Muhteşem hissediyorsun," diye homurdandı Theo. "Sanki bir bütünmüşüz gibi hissediyorum." Kolaylıkla doğrulup açımızı değiştirerek beni o enfes noktamın derinliklerine vurdu. Nefesim kesildi ve onun etrafında titredim. Elini aramızda kaydırarak içimde hareket ettiği yeri hissetti. "Bağlandım. Ben senin içine aidim."

Söyledi. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmekten korkuyordum. Bu yüzden onu öptüm, onun üzerinde hareket ederken hissettiğim her şeyi öpücüğe döktüm, daha hızlı, daha sert, ağızlarımız buluşuyor ve ayrılıyor, buluşuyor ve ayrılıyordu.

"Benim için gel, aşkım. İşte böyle, sevgilim," diye övgüler yağdırdı. "İyi bir kız gibi sikimin etrafına gel."

Orgazmım tüm bedenimi sarsarken göz kapaklarımın arkasında ışıklar patladı. Kaslarım Theo'nun etrafında kenetlendi, zevk dalgaları onun etrafında dalga dalga yayıldı.

Theo beni sırtüstü çevirdiğinde kendimi aniden hareket ederken buldum. Beni yatağa bastırıp ellerimi başımın üzerinde hapsederken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüz hatları kontrolsüz bir ihtiyaçla gerilmişti ve ağzını ağızma bastırırken, içimde derinlere inmeye başladı, hareketleri kaba ve sertti. Ağızımın içine doğru inledi, sesi tüm vücudumu titretti ve başka bir orgazmın kıpırdanışını hissettim.

Dudakları dudaklarımı terk ettiğinde şaşkınlıkla yukarı baktım, ben onun itişlerine karşı koyarken nefes alış verişlerimiz etrafımızda yankılanıyor gibiydi. Kollarımdan birini bıraktı, eli birleşen bedenlerimizin arasında kayboldu ve başparmağı klitorisime bastırır bastırmaz uçtum, çılgılığım odayı doldurdu.

Dudakları bir salıverme çılgılığıyla ayrılmadan saniyeler önce Theo'nun yüzündeki memnuniyet ifadesi sertleşti. Boşalırken kalçaları titredi, bağırması uzun bir iniltiye dönüştü ve kendini bana doğru bastırarak doruk noktasını uzattı.

Kendini üzerimde tutmaya devam ederken kolları titredi. Sonra başını alnıma yasladı. "Ben... Seni seviyorum Sarah. Sana o kadar aşığım ki, dayanamıyorum."

OTUZ

THEO

"Korkuyorum."

Bu görüntü . Sarah bakıyoryukarı at Ben
sonra I

Ona aşık olduğumu itiraf etmem beynime kazınmıştı. Tıpkı ağlamaklı bir özürle birlikte fısıldadığı iki kelime gibi.

O da bunu söylemeye korkuyordu.

Ona bu şekilde davrandıktan sonra kim olmazdı ki?

Ama bunu fark etmeme, onu usulca öpmeme, anladığımı ve acele etmemesini, sabırla bekleyeceğimi söylememe rağmen... canımı yaktı. Onun da karşılık vermemesi canımı yaktı.

Bu bana Saffy'nin yaptıklarından birkaç yıl sonra yattığım bir kızı hatırlattı. Kıza ciddi bir şey olmadığını söylemişim ama birkaç ay boyunca birlikte olmuşuk. Ta ki bana beni sevdiğini söyleyene kadar ve ben onu, beni tanımasına izin vermediğim gerekçesiyle duygusuzca reddetmişim. Peki beni nasıl sevebilirdi?

Ne piçmişim.

Sevgili babama ve eski kız arkadaşıma kızdığım için istemeden kaç kişiyi incitmişim?

"Neredesin sen?" Sarah kanepede yanıma sokuldu.

Kuzeni Noel boyunca çiftlik evinde kalmama izin verecek kadar nazikti. Sarah Noel arifesinden Boxing Day'e kadar orada kalmamı istiyordu ve ben de tam bir ahmağa dönüştüğüm için tabii ki kabul ettim.

Jared çalışıyordu. Günler o kadar kısaydı ki, bunu telafi etmek için her gün çalışıyordu. Sarah Noel günü izin alacağını söylemişti ama onu Boks Günü için ikna edememişti. Plana göre Sarah ve ben yemek yapacaktık ve hayatımın en kaotik, en korkunç süpermarket deneyiminden yeni dönmüştük. Annem öldüğünden beri başkasının kutlamalarına davet edilmediğim bir Noel olmamıştı, bu yüzden hayatım boyunca Noel gıda alışverişi cehenneminden kaçınmıştım. Ta ki bugüne kadar.

Birisi Sarah'nın elindeki son patates çuvalını da almaya çalışmıştı ve ben onu korumak için araya girdiğimde, tehdit edenin ben olduğumu iddia etme cüretini gösterdiler. Hırsız özentisi, birinin son havuçları almaya çalıştığını fark edince kaçtı.

Bir mucize eseri istediğimiz her şeyi almayı başardık, ancak bu yorucu bir deneyimdi ve insan doğasının mağaradan çıkarılamayacak temel unsurları olduğuna dair inancımı pekiştirdi.

"Bir torba patates ve bir hindi için neredeyse nasıl öldüğümüzü düşünüyordum," diye mırıldandım, büyük şöminedeki alevlerin çıtırdayarak dans edişini izlerken.

Sarah bana doğru sallandı ve ben de onun sırtıttığını görmek için aşağıya baktım. "İnsanlar ne kadar çabuk değişiyor."

"Ben de tam benzer bir şey düşünüyordum." Yüzünü inceledim, o kadar büyük bir sevgi hissediyordum ki bazen korkunun kazanmasına izin vermemek zor oluyordu. Kaçmamak için. Ama sonra beni Londra'da bıraktığında neler hissettiğimi hatırladım ve onu terk etme düşüncem yok oldu.

"İstersen başka bir film koyabilirim?" Televizyonu işaret etti. Eski bir klasik olan Meet Me in St. Louis'i izliyorduk.

Elimi bacağından aşağı kaydurdım. "Ben biraz daha eğlenceli bir şey yapmayı düşünüyordum."

Gözleri irileşti, ağzını bir gülümseme daha kapladı. "Ne? Şimdi mi? Jared yakında evde olur."

"Çabuk olabiliriz," diye mırıldandım kulağına, öpücüklerimi boynunda gezdirirken. Sarah'nın başı geriye düştü ve boğazına erişmeme izin verdi. Nefes alışını duyunca aniden ayağa kalktım.

Sonra onu kucağıma aldım ve kolaylıkla omzuma attım. Ben aceleyle üst kattaki eski yatak odasına çıkarken kahkahaları evi dolduruyordu. Onu yatağa yatırdım ve hızlıca soymaya başladım. "Bahse girerim burada seks yapacağını hiç düşünmemişsindir," diye alay ettim.

Sevimli bir yüz ifadesi takındı. "Seks yaptım."

Sütyeninin klipslerini açarken bir kaşımı kaldırdım.

Sarah omuz silkti. "Kendimle çok sessiz seks yaptım."

Kıkırdayarak onu öptüm ve üzerinde gezindim, ellerim mükemmel vücudunu keşfediyordu. "Zavallı sevgilim. Şimdi buradayım."

Güldü ve beni şakacı bir şekilde itti. Kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak gömleğimi çıkarmak için doğruldu ve o da bana karşılık verdi: "Şunu bilmeni isterim ki sana kadar, kendimle yaptığım seks şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti."

"Çünkü bazı erkekler yatakta bencildir." Dudaklarımı ince karnına bastırdım ve kot pantolonuna doğru bir iz bıraktım. Pantolonunun kemerini çözdüm ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Şanslısın ki ben seni diğer tüm erkekler için mahvetmek isteyen sahiplenici bir piçim."

Pantolonunu indirip külotunu da çıkardığımda Sarah'nın nefesi kesildi. "Şanslıyım ki bunu sadece yatak odası anlamında söylüyorsun. Birlikte olamayız-oh!" Ben klitorisini yalarken o da bana doğru eğildi.

"Ne yapmayacağız, aşkım?"

"Olmaz..." Yorgan kılıfını tırmaladı. "Ben ... oh ... sadece bunu yapmaya devam et."

Ben de öyle yaptım.

Onu tatmak, emmek, kemirmek, yalamak, dilimle becermek... onu neredeyse kırılacak kadar zorlamak ama sonra boşalamadan geri çekmek. Kızarmış ve kaybolmuştu, yüzü tutku ve ihtiyaçla kazınmıştı.

"Theo, lütfen," diye yalvardı.

Dışarıda bir aracın altından yükselen çakıl taşlarının sesi nefes nefese kalışını kesti. Gözleri irileşti. "Jared."

Başımı kaldırdım. "Durmamı ister misin?"

Sarah sevimli bir şekilde öfkeli görünüyordu. "Beni hemen boşaltsan iyi edersin yoksa önümüzdeki ay boyunca taşakların moraracak."

Gölerek kalçalarını kavradım ve omuzlarımın üzerine çektim, onu ağzımın derinliklerine çekmek için ellerimle kıcını kavradım.

Sarah inledi ve ben ona karşı hırladım, horozum kaya gibi sertti.

Onu açlıkla yedim ve sonra, arka kapı aşağıya çarparken Sarah geldi. Paramparça olurken dişlerini yumruğuna kenetledi.

"Sarah!" Jared aradı. "İçeride misin?"

Birden Sarah benden uzaklaştı ve ben de şaşkın bir şekilde yatağa yığıldım. Ta ki ayağa fırlayıp kolumu tutana kadar. "Benimle gel," diye fısıldadı çılgınca. Ben de onu takip ederek en-suite banyosuna girdim.

İçeri girer girmez kapıyı kilitledi ve açmak için duşa uzandı. Gözlerinde kahkahalarla bana bakarken yanakları pespembe kızarmıştı. "Neyse ki büyükbabam onlarla yaşamaya başladıktan bir yıl sonra bu banyoyu benim için ekledi de biraz mahremiyetim oldu."

Bir kaşımı kaldırdım.

Şişmiş sikimi işaret etti. "Seni bu halde bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Sırıtarak beni duşa çekmesine izin verdim. Onu serin fayanslara bastırdım, onu öptüm, ona karşı zonkluyordum

Mide. Onu rahatlatmak için geri çekildim, "Biliyorsun, beklerdim. Bir ayı kaldıramasam da, birkaç saatlik mavi topları kaldırabilirim."

Sarah sikimi eliyle kavradı ve onu kalçalarının arasına yönlendirirken homurdandım. Çok ıslaktı. Sikeyim. "Beklemeni istemiyorum."

İçine girerken, bir elim onu bana açmak için kalçasını kavrarken, diğer elim başının üstündeki fayanslara dayanırken, en azından bu parçasına sahip olduğumu düşündüm. O anda Sarah'nın bu parçasını asla başkasına vermeyeceğini biliyordum. Güven. Onu sevdiğim kadar ona güveniyordum.

İşte bu yüzden bu sözleri ondan duymak için sonsuza dek beklerdim.

Çünkü aşkı bir kenara bırakın, bir daha bu şekilde güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye inledim etrafımda dolanırken, sikimi sağıyor ve beni kendi doruk noktaya yaklaştırıyordu. Başımı boynuna gömdüm, daha sert, daha derine ittim, çünkü bu kadınla hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

"Theo..." Tırnakları belime batarken nefesi adımla birlikte kesildi. "Theo."

"Evet." Başımı kaldırdım ve onunla gözlerimi kilitledim. "Ben seninim Sarah," diye nefes nefese kaldım. "Sen benim misin?"

Başını salladı, bana daha sıkı sarıldı. "Ben seninim."

Kelimeler orgazmımı tetikledi ve ben onun içine boşalırken hisler omurgamdan ve bacaklarımdan aşağı aktı. Ona her şeyimi veriyordum.

"Aman Tanrım." Aletim nabız gibi atarken şakağımı onunkine yasladım. "Hiç bilmiyordum..." Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hayatımda pek çok kez seks yapmışım ama Sarah'ya kadar, diğer tüm zamanların ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemiştim.

Önce şakağına, sonra yanağına, sonra burnuna, sonra da ağzına bir öpücük kondurdum. Öpüşmemiz yavaştı, güven vericiydi ve ona onu sevdiğimi söylediğimden beri ilk kez içimi bir sakinlik duygusu kapladı.

Bunu henüz söyleyemiyor olabilirdi ama birbirimize ait olduğumuzu kabul e t m i ş t i . Bu şimdilik yeterliydi.

"GÜNÜN NASIL GEÇTİ?" Akşam yemeğine başlamak için mutfağa girdiğimizde Sarah Jared'e sordu.

Bizim gibi onun da saçları ıslaktı, bu da eve döner dönmez duş aldığını gösteriyordu.

Kahveye süt karıştırırken omzunun üzerinden bize bir bakış attı. Bana ters ters baktı, ben de gülmemeye çalıştım. Belli ki neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. İşten dönen bir çiftçi olmadıkça kimse gün ortasında duş almazdı.

"İyiymi." Mutfak tezgahına, lavabonun yanına yaslanmış, biz etrafta dolanıp buzdolabından malzemeler çıkarırken bizi izliyordu. "Neler oluyor?"

"Akşam yemeği hazırlıyoruz." Sarah ona gülümsedi. Yanakları az önceki yorgunluktan dolayı hâlâ biraz kızarmıştı. "Theo fajita yapıyor ve ben de yardım ediyorum."

Jared bana baktı. "Yemek mi yapıyorsun?"

"Seviyorum. Umarım Meksika'yı seversin."

"Her şeyi yerim. Teşekkürler," diye ekledi isteksizce.

"Buzdolabında bir sürü hazır yemek olduğunu fark ettim." Sarah kuzenine uyarıcı bir bakış attı.

Jared bir elini ensesinde gezdirdi. Adam bitkin görünüyordu. "Sarah, şu anda kendim için yemek pişirecek vaktim yok. Yemekler bir yere kadar idare ediyor."

Suçluluk duygusu Sarah'nın yüz ifadesini gölgeledi. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Burada olmamak."

Onu kucaklamak üzere yanına çekmek için uzanırken bile başını salladı. Jared Sarah'nın başının üstünü öptü. "Hayatını yaşadığın için asla kendini suçlu hissetme." Onu sıktı. "Seninle gurur duyuyorum."

O anda, Gairloch'ta bize saldırdığı zamanki yüksek elini affetmeye karar verdim. Kuzenlerin derin bir sevgiyi paylaştıkları açıktı ve Sarah'nın ilk yıllarında nelere katlandığını öğrendikten sonra Jared'e sahip olmasına sevindim. Hatta belki biraz da kıskanıyordum.

Biberleri doğrarken arka cebimdeki telefonum çaldı. Bıçağı tezgâha koydum ve kimin aradığını görmek için baktım. Menajerim. Bu da ne... "Fern?" Sarah ve Jared'in bakışlarını hissederek cevap verdim.

Mutfaktan çıktım ve sıcacık bir Noel kataloğundan fırlamış gibi görünen oturma odasına girdim.

"Theo, tatil sırasında aradığım için üzgünüm, ama bilmen gerektiğini düşündüm ki ajanstaki bir yönetici asistanı Hangman cinayetleriyle ilgili olabilecek bazı bilgilerle ortaya çıktı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Ne tür bir bilgi?"

"Az önce soruşturmadan sorumlu polise teslim ettik. Eminim sizinle irtibata geçeceklerdir ama sizi bu işin dışında bırakma düşüncesi beni çok üzdü. Çünkü..." Derin bir iç çekti. "Theo, bu bir hayran mektubu. Sana gönderilmiş. Bilirsin, genellikle hayran e-postaları aldığımızda, ya istenilen kişiye iletiriz ya da sileriz. Bunlar gerçek mektuplardı ve asistanımız bunların tuhaf olduğunu düşündü, bu yüzden daha sonra sana iletmek üzere dosyaladı. Ama bunu iki yıldır yapıyor." Sesi kızgın geliyordu. "Mektuplar rahatsız edici. Kişi kendisinin Charlie King olduğuna inanıyor gibiydi ve hikayesini hayata geçirdiğiniz için size teşekkür etmek istiyordu."

Dehşet içimi sardı. "Bu o olabilir. Katil." "Evet. Son birkaç mektubunuzda cinayetler. Övgü arıyordu," diye tiksintiyle tükürdü. "Oh, kahretsin." En yakın sandalyeye çöktüm, kendimi biraz başım dönüyor. "Onları görebilir miyim?"

"Onları polis aldı. Üzgünüm, Theo. Bunu daha önce yakalayamadığımız için üzgünüm. Yönetici asistanıyla ilgilenileceğinden emin olabilirsiniz."

"Bürodaki bir dikkatsizlik yüzünden onu kovmayın." "Bu büyük bir dikkatsizlikti, Theo."

"O mektuplarda ne olduğunu bilmemeliydi. Artık kim mektup gönderiyor ki?"

Fern iç çekti. "Biliyorum. Ben sadece... bunun olduğuna inanamıyorum. Müşterilerim yirmi yılı aşkın süredir bu tür şovlar yapıyorlar ve... birilerinin kendi yarattıkları bir şeyi alıp bu tür bir kötülük için kullanmasını asla beklemezsiniz. Çok üzgünüm, Theo."

Başımı öne eğdim. "Ben de özür dilerim."

"Hayır. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Hiçbir şey için. Sadece neler olduğunu bilmeni istedim."

Başımı salladım, boğazımı sıkın kederle konuşmaya çalıştım. "Minnettarım... Mutlu Noeller Fern."

Mutsuzca güldü. "Evet. Mutlu Noeller, Theo."

Telefonu kapattık ve ben ateşe baktım, Sarah ile yukarıda bulduğum tüm huzur küle dönmüştü.

Bir el omzuma dokundu ve şaşkınlıkla irkildim. Sarah başımda durmuş, endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Elini uzattım ve arkasına sert bir öpücük kondurdum.

"Söyle bana?" diye fısıldadı, parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

Thirty-One

THEO

TErtesi gün Jared çiftlikte çalışırken Sarah beni Noel arifesini köyde geçirmeye ikna etti.

Ta ki kar yağmaya başlayana ve Flora'dan biri bize bunun bir fırtınaya dönüşeceğini söyleyene kadar. Telefonlarımızı hızlıca kontrol ettiğimizde karın Noel arifesi ve günü boyunca yağmaya devam edeceğini öğrendik. Sutherland'in her yerinde hava durumu uyarıları vardı.

Çiftlik evine döndüğümüzde kar yerde yatmaya başlamıştı ve Jared'in kamyoneti evin önüne park edilmişti. Çoktan eve gelmişti.

Sarah cesurca moralimi düzeltmeye çalıştı ve birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'in beyaz olmasının ne kadar mükemmel olduğundan bahsetti. Ben kafamda cinayetlere kilitlenmişken o o kadar çabalıyordu ki, unutmak için başka neleri çabaladığını göremedim.

Onun yerine, günü otomatik pilotta geçirdim. Yemek yaparak dikkatimi dağıttım. Jared boş sohbetlerden hoşlanmazdı, bu da benim için uygundu. Sarah ve benim yaptığımız kızarmış tavuk yemeği çok güzeldi ama dün geceki fajita gibi, tadını bile alamadım. Telefonun çalmasını bekleyip durdum. Polis bana ihtiyaçları olduğunu söylemesini ya da daha kötüsünü.

Sarah tüm hediyeleri Noel ağacının altına dizmiş ve Jared'in şöminenin üzerinde asılı duran çorabına birkaç küçük hediye sıkıştırmıştı. Jared bu iyiliğe karşılık verdi ve ben de kendimi yarı orada yarı başka bir yerde hissederek onların geleneklerinin ortaya çıkışını izledim.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz bir Noel filmi ve ardından bir başkasını izlemek üzere oturduk. Saat on haberleri ikincisini böldü ve haber spikeri "Thames Valley Polisi, aslen Hull'lu bir diş teknisyeni olan yirmi altı yaşındaki Helen Miller'ın cesedinin bu sabah erken saatlerde Slough'da bulunmasının ardından halkı bu Noel'de güvende olmaya çağırıyor. Polis, Bayan Miller'ın Hangman seri katilinin son kurbanı olduğunu doğrulayan bir açıklama yayınladı."

"Theo." Ben şaşkınlıkla ekrana bakarken Sarah'nın parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı.

Acelecilik içimi doldurdu. Aciliyet, huzursuzluk ve yapabileceğim hiçbir şey olmamasının verdiği dehşet. "Sadece iki kurban kaldı," diye fısıldadım kısık sesle. "Charlie King kendini öldürmeden önce babasını ve üvey annesini öldürüyor."

Jared odanın öbür ucundan, "O zaman iş o noktaya gelmeden polisin onun kim olduğunu bulmasını ummalıyız," dedi.

Ona baktım. Tanışıklığımız boyunca ilk kez yüzünde nezakete benzer bir ifade vardı.

Bu beni daha kötü hissettirdi.

Sarah'ya döndüm. "Özür dilerim, aşkım. Sadece ihtiyacım var... Ben yatmaya gidiyorum." O itiraz edemedi alnına hızlı bir öpücük kondurdum.

Daha sonra, o yatağa geldiğinde, uyuyormuş gibi yaptım.

Gece boyunca bir noktada, zihnim sonunda tamamen yorgunluktan **k a p a n d ı**.

Suçluluk duygusu sabah beni yine bulacaktı. Ama önceki geceyle aynı sebepten değil.

Uyandım, yatak odası hala karanlıktı ve yanımdaki boşluğu bulmak için döndüm. Kafam karışmıştı, telefonuma uzandım.

saati kontrol etmek için. Saat daha sabahın beşiydi. İçimi bir endişe kapladı ve yataktan kalktım. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında donuyordu ve aceleyle çoraplarımı giydim, sonra da tişörtümün üzerine bir kazak geçirdim. O sırada Çiftlik evi eski ve soğuktu.

Merdivenler gıcırdayarak inerken oturma odasından gelen bir ışık bana rehberlik etti.

Beni karşılayan manzara kalbimin boğazımda zonklamasına neden oldu.

Sarah yanmayan şöminenin yanında durmuş, başını şöminenin üzerinde asılı duran çoraba gömmüştü. Büyükbabasına ait olan çoraba. Sessiz hıçkırıklar vücudunu sararken omuzları titriyor ve göğsümde keskin, yakıcı bir sızı halinde acı alevleniyordu.

Yas tutuyordu ve ben kendi şeytanlarıma o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim.

Nefesimin altında küfrederek aramızdaki mesafeyi geçtim.

Sarah, ben ona ulaşmadan saniyeler önce gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kaldırdı ve tereddüt etmeden kollarıma geldi.

Ben ona daha sıkı sarıldıkça hıçkırıkları daha da arttı, göğsüme bastırdı. "Yanıdayım aşkım," diye söz verdim ona huysuzca. "Bırak çıksın. Seni tutuyorum."

Sanki içime daha derin girmeye çalışıyormuş gibi kazağımı çekti. "Onu çok özlüyorum," diye kekeledi çığlıklarının arasında.

Onu daha sıkı sıktım, keşke hepsini alabilseydim. Dışarıda şovumu kopyalayan hasta herifin kurbanları için yapabileceğim bir şey olmayabilirdi. Ama Sarah için burada olabilirdim. Bunu atlatmasını sağlayabilirdim çünkü çok sevdiğim bir ebeveynimi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Biliyorum, sevgilim. Biliyorum." Başını tekrar öptüm. "Sadece onu özlemek zorundasın. Bunun için başka bir şey yok. Bazı günler böyle hissedeceksin. Dayanılmaz. Ama çoğu gün buna katlanacaksın. Söz veriyorum."

Bana doğru başını salladı, biraz daha ağlıyordu.

"Ve"-başını kaldırdım, gözyaşı dolu bakışlarını kendi bakışlarımla tuttum-"dayanamadığın günlerde, senin yerine dayanmak için burada olacağım. Tamam mı?"

Sarah'nın yüzü farklı bir duyguyla buruştu ve tekrar başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Onu nazikçe kanepeye götürdüm ve oturttum. Sonra hızlıca ateşi yaktım.

Beni izlediğini hissedebiliyordum ve "Gerçek bir ateş yakmayı nerede öğrendin?" diye fısıldarken sesinin sakinleştiğini duyduğuma sevindim.

Küçük bir sırtışla omzumun üzerinden ona baktım. "Haleshall Malikanesi. Babamın atalarından kalma yeri. Suffolk Sahili'nde üç yüz yıllık bir malikane ve kışın buz gibi oluyor. Noel'i orada geçirirdik ve çalışanlardan ateşin nasıl yakılacağını öğrenirdim. Sabahları yakmaları gereken çok sayıda ateş vardı."

Sarah yanaklarındaki yaşları sildi. "Bazen senin çoğu insandan çok farklı bir şekilde büyüdüğünü unutuyorum."

"Sanırım öyle." Ateş yandıktan sonra ayağa kalktım. "Theo."

"Evet?" Ona döndüm.

"Bu yıl senden istediğim tek bir Noel hediyesi var... ama bunu istemekten korkuyorum."

Kaşlarını çatarak odayı geçip yanına oturdum. "Endişelenmeli miyim?"

"Ben... Senin ve babanın çirkin bir geçmişiniz olduğunu biliyorum."

O piçten söz edilince kaskatı kesildim. "Bu hafif kalır."

Benim sert ses tonum karşısında tereddüt etti ama sonra zorla, "Onunla konuşmanı istiyorum. Onu affetmeni. Onun için değil. Kendin için."

Bu sabah onu nasıl bulduğuma rağmen, içimde bir öfke dalgası hissettim. "Sarah... böyle bir şeyi nasıl önerebilirsin? Büyükbabanın yasını tuttuğunu biliyorum ama benim ilişkim-"

"Hayat kısa olduğu için ailelerin birbirini affetmesi gerektiğini düşündüğümünden değil," diye sözümü kesti. "Çünkü... çünkü ona ve Saffron'a karşı hissettiğin acı, farkında olsan da olmasan da seni yiyip bitiriyor. Neredeyse bunu kaybediyorduk," dedi aramızda işaret ederek, "bu yüzden."

"Ama yapmadık," diye kestirip attım, kalbim hızla çarpıyordu. "Korkarım hâlâ yapabiliriz."

Ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğim geceki ifadesi zihnimi doldurdu. "Korkuyorum."

"Geçmişle barışmazsan, onun bizi bulacağından endişeleniyorum Theo. Çok fazla acı vermeye başladığında yine benden uzaklaşacaksın."

Öfkeyle öfkelen dim. "Peki annenle içten bir konuşma yaptın mı? Onu affettin mi?"

Sarah yorgun bir şekilde iç çekti. "Onu uzun zaman önce affettim. İnsanlar oldukları kişiye yardım edemezler. Bizim için daha iyiye doğru değişmedikleri için hayatlarımızı acı çekerek harcayabiliriz ya da oldukları gibi kabul edip sevdiğimiz insanlar için daha iyi olmaya çalışabiliriz.

Böylece onların hatalarını tekrar etmeyiz."

Gözlerimi kaçır dım, çünkü söyledikleri mantıklıydı. Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

"On beş yaşımıdayken anneme nasıl hissettiğimi anlatan bir e-posta yaz dım. O da bana cevap yazdı ve her şey için onu suçladığımdan yakındı. Ama önemli değildi. Çünkü duygularımın farkında olduğunu bilmek güzeldi. Babana yaptığı şey hakkında neler hissettiğini hiç söyledin mi?"

Umurumda değ ilmiş gibi omuz silktim. "Bu kadar çok kelimeyle değil."

Sarah uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra üzüntüyle fısıldadı: "Sadece bundan bahsetmem yetiyor ve sen geri çekiliyorsun."

Ona sertçe baktım, tartışmak için ağzımı aç tım... sonra durdum. Çünkü o haklıydı. "Siktir," diye öfkeyle bağırdım.

Zar zor gülümsemesi sempattikti. "Sadece onunla konuşmayı düşün. Lütfen. Bunu kendin için yap. Ve bizim için."

Onun değerli yüzünü incelerken, aniden hakkında

yazdığım karmaşık duygulardan bazılarını yaşadım

Yıllarca. Birini tüm varlığınıyla sevmenin nasıl mümkün olduğunu... ve aynı zamanda sizin üzerinizde böyle bir güce sahip olduğu için ona biraz kızmanın.

Sarah'nın üzerimde öyle bir gücü vardı ki.

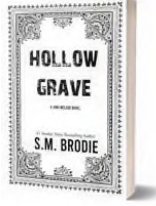
Ve yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey için söz vermemi sağlayacaktı. "Bunu düşüneceğim. Şimdi buraya gel." Onu kollarımın arasına aldım ve kendime doğru çektim. "Bu Noel sabahı daha güzel şeylerden konuşalım. Neden bana büyükanne ve büyükbabanla geçirdiğin ilk Noel'i anlatmıyorsun?"

Konuşmaya başlamadan önce gülümsemesini göğsümde hissettim. Sonunda, sözleri beni yatıştırdı, kalp atışlarım daha sakin bir hız buldu ve verdiğim sözü unutmama izin verdim.

En azından bir süreliğine.

Otuz İki

SARAH

İ t oldu zor içinayrılmak Jared sonra Noel'de. Yılbaşına kadar kalmayı planlamıştık ama DCI English Theo'dan Londra'daki New Scotland Yard'a gelmesini istemişti. Onun Çağrı Noel'den sadece dört gün sonra geldi.

Jared bana iyi olduğunu ve yılbaşı gecesini köyün geri kalanıyla birlikte Gloaming'de geçireceğini söyledi. Yine de onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum, son birkaç yıldır yanımda olan kuzenim ve bu cinayetler yüzünden acı çeken Theo arasında kalmıştım.

Benim yerime karar veren kuzenimdi çünkü Theo'nun acısını o da görmüştü.

Ben ne yapacağımı düşünürken Jared bana "Sana ihtiyacı var," dedi.

Büyükbabamın yasını tutarken Theo da yanımdaydı. Korkularıma rağmen -her ne kadar hissettiğim herkes tarafından açıkça belli olsa da, seni seviyorum sözlerini söyleyememiş olsam da- Theo'nun bana güvenebileceğini bilmesine ihtiyacım vardı.

Theo'nun Londra'daki dairesindeki geniş kanepede kıvrılmış otururken, Half Moon Caddesi boyunca uzanan binalara baktım. Gökyüzü, bulutlu, karanlık ve uğursuz bir şekilde gururlu çatı çizgilerinin üzerinden bakıyordu. İçimdeki uğultuyla eşleşiyordu.

bağırsak. Theo'ya Scotland Yard'da eşlik etmek istemiştim ama polis tartışmaya katılmama izin vermedi ve Theo da beni yanında sürüklemek için bir neden görmedi.

Sadece onunla birlikte olmak istediğimi söyledim ama sonunda Theo'nun düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissettim. Bunu anladım.

Telefonum kucağımda çalarak beni irkiltti ve onu almak için çabaladım, sonunda ekrana bakmadan önce el yordamıyla düşürdüm. Theo'dan haber almak için çok erken olduğunu bilmeme rağmen, arayanın onun adı olmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Liz'di, menajerim.

Sesime zorla bir gülümseme yerleştirerek cevapladım. "Merhaba Liz.

Nasılsın?"

"Sarah, ben iyiyim. Ben de iyiyim. Sadece birkaç güncelleme için aradım." Menajerim aslen Newcastle'lıydı ve Geordie aksanını hiç kaybetmemişti. Normalde bütün gün onun konuşmasını dinleyebilirdim ama şu anda konsantre olmakta zorlanıyordum.

"Tamam."

"Şimdi kötü bir zaman mı?"

Kendimi silkeleyip doğruldum. "Hayır, tabii ki hayır."

"Harika. İlk olarak, film hakları sözleşmesi neredeyse rekor bir sürede tamamlandı. Daha önce hiçbir film hakları sözleşmesinin bu kadar hızlı tamamlandığını görmemiştim, bu heyecan verici. Az önce Cavendish'in adamlarına geri gönderdik, yakında imzalamanız için size gönderecekler."

"Harika."

"Cavendish bunu üretime sokmak için çok hevesli olmalı."

"Öyle." Boğazımı temizledim, kalbim biraz hızlı atıyordu. "Liz, bilmelisin ki Theo ve ben... bu senaryo için yazar ortaktan daha fazlasıyız. Birbirimizle görüşüyoruz."

"Doğru, doğru. Bildiğim iyi oldu," diye cevap verdi hızlıca, sanki önemliymiş gibi ama değildi. O devam etmeden önce sadece iki nokta beş saniye rahatladım, "Şimdi karar verdiğine göre

yayıncınız Rise and Shine Britain ile bir röportaj yapmanızı istiyor."

Gözlerimi hızla kırptım. "Ülkenin en büyük sabah televizyon programı mı?"

"Tam olarak. Bu heyecan verici bir fırsat, Sarah. Ve bu sadece seni programın kitap bölümüne yerleştirmek değil. Bu gerçek bir röportaj. Yayıncınız bu fırsatı Cavendish ile film hakları anlaşmasını duyurmak için kullanmak istiyor."

Vücudum tepeden tırnağa sıcaktan kızardı. "BEN... BEN..." Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim ama "Liz, böyle bir şey için hazır değilim. Hiç medya eğitimi almadım-"

"Bunu ayarlayabiliriz."

"Ben..." Lanet olası Nora, ulusal televizyona çıkma düşüncesi bile kusma isteği uyandırdı bende. "Hayır. Hazır değilim. Özür dilerim."

"Sorun değil. Bunun yerine ulusal bir dergiye ne dersiniz?" Liz hızla devam etti. "HEY! Dergisi seninle röportaj yapmak istiyor. Birkaç fotoğraf ve başarıya ulaşmanızla ilgili sorular içerecek."

Bu beni hâlâ sinirlendiriyor olsa da başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"İnanılmaz. Yayıncınıza haber vereceğim ve onlar da tüm bilgileri iletecekler."

Birkaç yabancı anlaşma hakkında biraz daha sohbet ettik ve Liz'e son Juno kitabını neredeyse bitirdiğime ve düzenlemeler tamamlanır tamamlanmaz son taslağı ona göndereceğime söz verdim. E-kitabı kendi kendime yayınlamak, editörlük hizmetleri için hala ödeme yaptığım ve daha sonra basılı baskı için yayıncılara iletmesi için son dosyayı Liz'e göndereceğim anlamına geliyordu. Son teslim tarihleri konusunda çok disiplinli olmak zorundaydım çünkü yayınlamayı koordine etmek zorundaydık. Theo Cavendish ile bir ilişkiye sürüklenmek, kitaptan uzaklaşmak için bir reçete olmalıydı, ama onun kim olduğu, bana her zamankinden daha fazla ilham verdi.

Bu düşünceyle Liz'le telefonu kapattıktan sonra bir kahve yaptım ve dizüstü bilgisayarımı kaptım. Theo için endişelenmek yerine üretken olacak ve en azından bir yeni bölüm yazmaya çalışacaktım.

Sonraki birkaç saat boyunca telefonum birkaç yeni mesajla çaldı. Bir tanesi North'tan, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek içindi. Theo'nun bugün polisle konuştuğunu biliyordu. Bir diğeri Aria'dan, hemen hemen aynı şeyleri soruyordu. Bir tane de Jared'dan. Ve şaşırtıcı bir şekilde Sloane Ironside nasıl olduğumu, Ardnoch'a ne zaman döneceğimi ve döndüğümde hâlâ kahve içmek isteyip istemediğimi soruyordu.

Mesajını görünce şaşkınlıkla telefonuma baktım.

En son ne zaman bu kadar çok insanın benim iyiliğimle ilgilendiğini hatırlayamıyordum.

İyi hissettirdi.

Hepsine cevap verdim ve Sloane'a eve ne zaman döneceğimden emin olmadığımı ama döner dönmez ona mesaj atacağımı söyledim. Onu sordum ve bir pasta siparişi yüzünden dikkati dağılmadan önce bir süre mesajlaştık.

Bin kelime daha sonra Sloane bana pastanın fotoğrafını gönderdi. Üç katlı bir düğün pastasıydı ve katları spiral şeklinde aşağıya doğru sarkan geniş bir çiçek kreması bandıyla süslenmişti. Çiçekler o kadar güzel işlenmişti ki gerçek gibi görünüyordlardı. Sloane'a bunu söyledim ve az önce yazdığım sayfanın fotoğrafını çektim.

O da mesaj attı:

Az önce bana yeni Juno kitabının ön gösterimini mi gönderdin? Monroe çok kıskanacak! ÖLÜYORUM *kafatası emoji*

Omuzlarım gülmekten titredi.

Taslağımı kaydederek dizüstü bilgisayarını kapattım ve fincanımı yıkamak için ayağa kalktım. Theo gittiğinden beri hiçbir şey yememiştim çünkü bütün gün düşük seviyede mide bulantım vardı.

Yavaş bir nefes alarak mutfak duvarındaki saate baktım. Şimdiye kadar dönmüş olması gerekmez miydi? En az beş saat geçmişti.

Sanki onu çağırılmışım gibi, ön kapının kilidinin döndüğünü duydum ve Theo'nun daireye girdiğini görmek için oturma odasına koştum. Kapıyı arkasından kapatırken yüz ifadesi asıktı, omuzları yorgunluktan kamburlaşmıştı.

Perili görünüyordu.

Odanın öbür ucuna koştum ve onu kendime çektim. Başını boynumun kıvrımlarına gömüp derin derin içine çekerken kolları beni sıkıca sardı.

Uzun gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedik. Sonunda Theo beni serbest bıraktı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi şefkatle okşadı.

"Ne oldu?" Sonunda sordum.

Theo geri adım atarak paltosunu silkti ve kapının yanındaki kancalara astı. "Birincil şüphelileri var."

Kalbim yerinden fırladı. "Bu iyi bir şey değil mi?"

Theo bir elini yüzünde gezdirdi, parmakları inatçı yanaklarını kaşıyordu. "Umarım. Adı Quinn Gray. Son kurban Helen'in eteğinde DNA'sını buldular. Birkaç yıl önce üniversitede bir kızı takip ettiği için sistemdeymiş. Ailesi o on sekiz yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. O zamanlar şüpheli bir durum olarak görülmemiş. Kazadan birkaç yıl sonra o kızı takip etmiş ama kız mezun olduktan sonra yurtdışına taşındığı için neyse ki ondan kurtulmuş."

"Şimdi ne olacak?"

"Polis bir açıklama yapmaya hazırlanıyor. Gray için bir insan avı başlatılacak. Ve onu bir an önce bulmamız gerekiyor çünkü..." Theo gözlerini sıkarak kapattı, yüz ifadesi çizilmişti. Gözlerini açtığında yine o perili bakış vardı. "Sarah, onların analist ekibiyle konuştum. Bana uzman psikologlarının ne düşündüğünü söylediler ve bu benim DCI English ile paylaştığım düşüncelerle örtüşüyor. Benim dizimdeki son iki kurban baba ve üvey anneydi. Gray'in elinde ikisi de yok ama kendi hastalıklı hikâyesine uyacak bir alternatif bulacaktır. Ve bir sonraki kurbanın kim olacağını bulmamız gerekiyor."

Midem korkuyla burkuldu. "Biz mi? Theo... bunun sana bağılı olmadığını biliyorsun değil mi?"

Gözlerinde öfke parladı. "Keşke bu doğru olsaydı. Ama bu piçin içindeki bazı lanet olası şalterleri indirdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum. Sarah... bugün gördüklerimi sen görmedin. Dehşeti ve acıyı... ve ürkütücü bir şekilde King's Valley'e çok benziyordu. Bunun gerçek kadınlara, hayatları ve aileleri olan insanlara yapıldığını görmek..."

"Tatlım," diye fısıldadım, ona doğru uzanarak.

Bana tekrar sıkıca sarıldı. "Onu bulmak zorundayız."

Yaptığımızdan korkuyordum. Theo'nun Quinn Gray'in yakalanmasında bir payı yoksa suçluluk duygusundan asla kurtulamayacağından korkuyordum.

OTUZ Üç

THEO

T Polis merkezine yaptığım ziyaretin şoku biraz geçmişti. Artık Quinn Gray'in adı ortalıktaydı ve Halk onun kim olduğunu bildiği için biraz rahatlamıştım. Bugünlerde saklanmak zordu ve birinin onu görüp polisi aramasını umuyordum. Halkın ona karşı duyduğu öfke korkutucuydu ama bu davada nihayetinde faydalıydı.

İnsanlar onun yakalanmasını istiyordu. Korkmaktan bıkmışlardı.

Bitmesini istedim. Kurbanların aileleri için, halk için, kendim ve Sarah için.

Juno McLeod için anlaşmayı yeni imzalamış ve tamamlanması için Sarah'ya göndermiştim. Colleen fikri Skylark'a satmaya hazırlanıyordu ve aktör Olivia Jones Juno rolünü oynayacaktı. Sadece birkaç ay önce bu noktaya gelmek için sabırsızlanırken şimdi midem bulanıyordu. Başka bir seri katille ilgili bir alt hikayeyi takip eden bir suç dizisinin yapımına başlamak bana doğru gelmiyordu.

Ama Sarah'yı hayal kırıklığına uğratamazdım ve bu benim işimdi.

Sarah yatakta yanımda kıpırdandı ve ben doğruldum, bacaklarımı açtım, dirseklerimi dizlerime dayadım, başımı ellerimin arasına gömdüm.

Nazik parmak uçları çıplak sırtımı okşadı. "İyi misin?"

Şüphelerimi yüksek sesle dile getiremedim. Onu zaten yeterince hayal kırıklığına uğratmıştım. O kadar ki, bana hala beni sevdiğini söyleyemiyordu.

Bunun yerine, "Sanırım babamla yüzleşme vakti geldi" diyerek kendimi bile şaşırttım.

Sessizliği üzerine omzumun üzerinden baktım. Uyku sersemi ve iri gözleriyle bana bakıyordu. "Emin misin?"

Dikkat dağıtmak için birebirdi.

Dahası, korkuyordum. Yaşlı adama karşı duyduğum acıyı bir kenara bırakmaya çalışmazsam Sarah'nın haklı çıkacağından korkuyordum. Bu yüzden eninde sonunda aramızdaki ilişkiyi mahvedecektim. Ve şu anda beni bir arada tutan tek şey Sarah ile aramızdaki şeydi.

"Evet." Döndüm, yatağa geri kaydım ve kendimi onun sıcak bedenine yasladım. "Ama seninle seviştikten sonra."

Sarah kendini bana açtı, göğsümü okşadı, kalçalarını davetkar bir şekilde kavislendirdi. Bir süre için onun içinde bulduğum mutluluktan başka bir şey düşünmek zorunda kalmadım.

"VAY CANINA."

Sarah, ailemin Londra'da Wilton Crescent'taki konağına aval aval bakarken bu sözcük mermer zeminlerde yankılandı. Evin beş katı vardı. Dördü üstümüzde, artı bir çatı terası ve biri de altımızda.

Geniş giriş holü, salonu yukarıdan gören bir balkon boyunca kıvrılarak yukarı doğru yükselen, özenle oyulmuş bir korkuluğa sahip etkileyici genişlikte bir merdivene açılıyordu. Bizim tarafımızda açık bir kemer bir kütüphane/oturma alanına açılıyordu. Onun ötesinde babamın çalışma odasına açılan çift kapı vardı. Annemin vefatından beri mobilyaları neredeyse hiç yenilememişti. Tam olarak çağdaş sayılmazdı ve

Koridorun duvarları ailemizin ve atalarımızın resimleriyle doluydu.

Merdiven boşluğunun dibindeki annemin resmini fark ettim ve beni tehdit eden duygu kabarmasını engelledim. Bu yer, değerli anılar ve acının garip bir karışımını barındırıyordu.

"Burada mı büyüdün?" Babamın uşağı geldiğimizi haber vermeye gittiğinde Sarah fısıldadı.

"Bunun bir şey olduğunu düşünüyorsan Haleshall Malikânesi'ni görmelisin," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. Yüzündeki tedirgin ifade karşısında parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

Sarah ve benim yolun farklı taraflarından geldiğimizi biliyordum ama bunu aramıza daha fazla mesafe koymak için kullanmasını istemiyordum.

Artık Vikont Stephen Jerome Cavendish'in ikinci oğlu Saygıdeğer Theodore Merrick Cavendish değildim. O çocuğu uzun zaman önce gömmüştüm.

Tanımadığım uşak yeniden ortaya çıktı ama salonun arka tarafındaki merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Ancak babam da onun peşinden gelmişti.

Belli ki testis kanserinden tamamen kurtulmuş.

Hiç hasta olmamış gibi görünüyordu.

Onun gibi bir kalbi olan Stephen Cavendish'in kel, şişman, çirkin, küçük bir adam olması gerekirdi. Bunun yerine, boyumu ve zayıf ama güçlü fiziğimi ondan aldım. Benzerlikler burada sona eriyordu. Sebastian daha çok ona benziyordu. Koyu saçlar, siyah gözler. Şeytan gibi gözler. Ben annemin daha açık tenine ve rengine sahiptim.

Stephen Cavendish neredeyse altmış bir yaşındaydı, kanserle yeni savaşmıştı ama yine de ellisinden bir gün bile fazla görünmüyordu. Ne yazık ki çok yakışıklı bir adamdı. Ta ki iç organlarına biraz daha yakından bakana kadar.

Karanlık bakışları benden Sarah'ya kaydı ve Sarah'nın önünde durup onu bakışlarından uzak tutma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Hakkında çok şey duyduğum yazar sen olmalısın."

Kaskatı kesildim. Sebastian konuşuyordu.

Babam bana kaşlarını çattı. "Oğlum beni hayatından haberdar etmiyor, bu yüzden başka yollar bulmak zorundayım. Sizi burada gördüğüme çok şaşırdığımı söylemeliyim, ben kanserden iyileşirken beni ziyaret etme zahmetine katlanmadığınızı düşününce."

Öfke beni boğdu ama Sarah'nın eli elimi sıkarak beni geri getirdi. Beni merkeze aldı.

Bir şekilde, benim ve onun iyiliği için, bu işin peşini bırakmalıydım. Ama önce nedenini bilmeliydi.

Çalışma odasını işaret ederek, "Konuşmamız gerek," dedim. "Konuşalım mı?"

Merakını tam olarak gizleyemiyordu. "Pekala."

Sarah elimi tekrar sıktı. "Ben burada bekleyeceğim."

Başımı salladım ve onu gönülsüzce bırakmadan önce parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurdum. Ön kapının yanındaki şezlonga uzanırken babama bakmadı.

Babam ona benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre baktı ve ben de onun önüne geçerek kızın görüşünü engelledim. "Yolu göster."

İçeri girer girmez kapıları kapattı ve beni masasının arkasına oturttu. Bu bana okulda başımı belaya soktuğum zamanları hatırlattı ve okul tatillerinde beni çalışma odasına getirip davranışlarımla ilgili ders vermişti. Bazen bu derslere suratıma indirdiği bir tokat eşlik ederdi.

Eski anıları bir kenara ittim.

"Bu kadar sıradan biri için oldukça sevimli olduğunu söylemeliyim."

Sertleştim. "Affedersiniz?"

Babam ters ters baktı. "Çekiciliğini görebiliyorum, Theodore. Gerçekten. Ama annesinin sabıka kaydı olduğunu ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyorsun. Babası bir çiftçiydi." Son kelimeyi bir pislikmiş gibi tükürdü.

Sebastian çok konuşmuştu.

"Bilmiyordun." Kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sadece bir yıl önce olsa, kendini beğenmişliğine öfkelenirdim. Sarah'ı yargılamasına.

Şimdi... şimdi gerçek dünyada önemi olmayan şeyleri önemseyen zavallı bir adam görüyordum. Kontrol ve aşağılamadan zevk alan birini.

O üzgün bir bok parçasıydı.

Ve artık beni oyunlarının içine çekmesine izin vermeyecektim. "Sarah'nın geçmişini biliyorum," dedim ona sakince. "I

onun hakkında her şeyi biliyorum. Ayrıca bu vesileyle atalarınızın malikanesinin yüzyıllar boyunca çiftçilerin sırtından geçindiğini hatırlatmak isterim."

Gözlerini devirdi ve yorumumu elinin tersiyle itti. "Evet ama atalarım, çocuklarından biri bir çiftçinin kızına kur yaparken görülse birini vurdururlardı."

Kur yapmak.

Homurdandım. "Keşke yirmi birinci yüzyılda bize katılsanız. Ve eminim bunu yaptığınızda, bu küçük bilgi sizi memnun edecektir. Sarah'nın annesi ya da nereden geldiği umurumda bile değil. Bu beni bir gün onunla evlenmekten alıkoymayacak. Tabii beni kabul ederse."

"O zaman sen bir aptalsın, ama bu yeni bir şey değil," diye alay etti babam. "Ve her zamanki gibi sıkılacaksın."

"Senin gibi mi demek istiyorsun? Şimdi ne oldu, baba? On numaralı evlilik mi?"

Öfkeyle baktı. "Benimle böyle saygısız bir şekilde konuşmaya cüret etme."

İçimi çekerek başımı salladım. Çalışma odası kırmızı, yeşil ve kahverengi deri ciltli kitaplarla doluydu. Büyük bir pencere bahçelere bakıyordu, duvarlar zengin panellerle kaplıydı ve ahşap zeminleri bir servet değerinde eski yıpranmış halılar süslüyordu. Metal çivili deri sandalyeler. Geçmişten gelen bir şey gibiydi. İşte babamın yaşadığı dünya buydu. Aristokrasinin, beyefendilerin ve ayrıcalıklıların unutulmuş altın çağları. Vikontun evinin, personelinin ve ailesinin efendisi olduğu bir yer.

Gerçeklikten tamamen kopmuştu.

"Buraya seninle kız arkadaşımın uygunluğu hakkında tartışmaya gelmedim. Buraya neden on yıldır konuşmadığımızı söylemeye geldim."

Babam elini salladı. "Oh, anlat. Geçmişimizin bu kurgusal incelemesinden keyif alacağıma eminim. Bu konuda iyisin. Küçük hayali senaryolar yazmak."

Bir kahkaha attım çünkü gerçekten de inanılmaz bir piçti. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum çünkü evliliğiniz boyunca annemi aldattın ve taciz ettin, sonra da annem ölürken yirmi bir yaşındaki kız arkadaşım ile ilişki yaşadın."

Kaskatı kesildi, yüzünü öfke kapladı.

"Şimdi gerçekleri vicdanına göre çarpıtabilirsin ama gerçekler bunlar baba. Anneme ihanet ettin ve bana ihanet ettin."

"Karmaşıktı," diye ısrar etti.

"Hayır." Başımı salladım. "Değildi. İğrenç ve bencilceydi. Ve bir süre için bunun affedilemez olduğunu düşündüm."

Babam beklentiyle öne doğru eğildi. "Peki ya şimdi?"

"Seni affediyorum," sözcükleri sanki yıllardır içimde kilitli kalmış ve özgürlüğe hasret kalmışlar gibi bir anda serbest bıraktım. "Ama senin için değil," diye açıklamak için acele ettim. "Seni kendim için affediyorum. Annem için. Affetmek zorundayım. Yaptıklarının hayatımın geri kalanını mahvetmesini istemiyorum. Bu yüzden seni affediyorum. Ama bir daha seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sakın arama. Özel dedektifleri peşime takma ve Tanrı aşkına Sebastian'ı bu işe karıştırma."

"Ya yapmazsam?" diye öfkelendi.

"O zaman yasaklama emri çıkartırım," dedim ona sakince. Yüzü şokla gevşedi. "Ciddi olamazsın." "Çok ciddiğim. Seni evime yaklaştırmak istemiyorum. ya da sevdiğim insanların hayatını. Eğer buna uymazsan, kanunen uymanı sağlarım." O başka bir şey söyleyemeden döndüm ve kapıları açtım.

Arkamdan aşâğılık bir şeyler haykırmasını bekliyordum ama sadece şok olmuş bir sessizlik vardı.

Salona doğru ilerlerken Sarah'nın annemin portresinin altında durduğunu görünce duraksadım.

Ben yaklaşırken döndü. "İyi misin?"

Elini tutarak başımı salladım. "Değişiklik olsun diye kontrolü elinde tutan kişi olmak iyi hissettirdi."

Anneme bakmak için geri döndüğünde gülümsemesi yumuşaktı ve biraz da hüzünlüydü. "Bu o mu?"

"Evet. Ben annen."

"O çok güzeldi, Theo. Sen de ona benziyorsun."

"Onu hak etmiyordu." Raphaella Forbes adında ünlü bir ressam, annemin gözlerindeki sıcaklığı ve nezaketi yakalamış. "Herkes karşı çok iyiydi. Ona bile. Onu hak etmedi," diye tekrarladım, daha iyi bir hayatı olmasını dileyerek.

"Hayır, yapmadı." Sarah elimi sıktı.

"Seni hak etmediğimden endişeleniyorum," diye itiraf ettim kısık sesle. "Geçmişim yüzünden herkesin bunu kabul edeceğinden."

Bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Beni güçlendirirken aynı zamanda benimle ilgilenmekten başka bir şey yapmadın. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Herkesin canı cehenneme."

Sıcak bir minnettarlık göğsümdeki boşluğu doldurdu. Rahatlama da. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerine sert bir öpücük kondurdum. "Annem seni onaylardı." Tabloya, annemin yumuşak gözlerine baktım. "Değil mi anne?"

Bir süre sonra Sarah'ya baktım. "Evet diyor."

Yumuşak bir şekilde güldü, gözleri hala onu daha da çok sevmeme neden olan kederimi anlamakla doluydu. Parmak uçlarıma bir öpücük kondurarak onları resme yasladım. "Seni özledim, anne."

Sertçe yutkunarak geri çekildim ve Sarah'nın elini tuttum. "Gidelim aşkım."

Ayrılmak için döndüğümüzde, kütüphanenin kemerinin altında duran babamı görünce ayaklarım tekledi. Çünkü

Bir anlığına yüzünde beni şok eden bir ifade belirdi.

Ancak hemen yüzünü kapattı ve daha aşına olduğum o boş ifadeye büründü. Bu boş ifadeyi biliyordum. Gerçek duygularımı gizlemek için birçok kez ben de takınmışım.

O zaman anladım ki belki de babam da bir insandı. Belki de pişmanlık ve suçluluk duyuyordu. Ama bu duyguları itiraf etmekten çok korkuyordu, hatalı olduğunu ortaya çıkarmaktan çok korkuyordu. Belki de bu duyguların onu bütünüyle yutmasından korkuyordu.

Ve sonunda, babamın korkusu ona hiçbir şey ve hiç kimse bırakmayacaktı, sadece görevi nedeniyle yanında kalan bir oğlu olacaktı.

Wilton Crescent'taki evden ayrılırken Sarah'nın neden benden bunu yapmamı istediğini her zamankinden daha net bir şekilde anladım. Babamın yaptığı gibi duygularımı kilitleyemezdim. Benim için önemli olan herkesi kaybederdim. Ve Stephen Cavendish gibi olma riskini göze almamın imkanı yoktu.

Daha iyi olmak
istedim. Sadece
Sarah için değil.
Benim için de öyle.

Otuz DÖRT

THEO

Boğucu, aşırı korumacı bir Neandertal gibi görünmemek için Sarah'nın şehre gitmesi konusundaki endişelerimi dile getirmemiştim. Yeni yıl arifesinden bir gün önceydi ve Londra ziyaretçilerle dolup taşacaktı. Sarah'nın güvende olacağına inanmak zorundaydım. Charing Cross yakınlarındaki bir barda içki içtik.

Neyse ki, DCI English'in ekibi tarafından e-postama gönderilen şifreli bir dosya dikkatimi dağıttı. Ziyaretimizde, belki de sadece benim fark edebileceğim bir ipucu olması ihtimaline karşı bana gönderilen hayran mektuplarını okumama izin vermeyi kabul etmişlerdi.

Kendime bir viski doldurdum ve dizüstü bilgisayarımın birlikte kanepeye oturdum ve dosyayı açmadan önce yavaşça nefes verdim. Taranmış mektupları kronolojik sırayla okurken midem bulandı. İlk birkaçı onu övüyor ve hikâyesini ekranda nasıl canlandırdığıma hayret ediyordum. Mektupları imzalamamış olsa da, onu Quinn Gray olarak düşündüm. Yedi yaşındayken annesinin gözleri önünde intihar etmesinin ardından babası ve üvey annesi tarafından nasıl büyütüldüğünü anlatıyordu. Gray'in hikâyesi ile Charlie King'inki arasındaki benzerlik tekinsiz ve endişe vericiydi. Charlie asıldı

Annesi kendini astığı için kurbanlarını öldürdükten sonra. Bütün kurbanları annesine benziyordu.

Devam etmeden önce yorgun gözlerimi ovuşturarak ürperdim. Mektuplar onay arayan bir oğul gibi okunmaya başladı.

Beni yönlendiren bu karanlık arzuları sadece senin anlayabileceğini biliyorum. Bir şekilde beni tanıyorsun. Charlie'yi bana bir mesaj olarak gönderdin. Charlie ve ben aynıyız. Ben Charlie'yim. Ve sen bana izin veriyorsun. Yapmam gereken şeyleri, diğer insanların asla anlayamayacağı şeyleri yapmam için bana izin veriyorsun.

İlk cinayetle aynı zamana denk gelen bir mektuba ulaştığımda mide bulantısı içimi kapladı, suçluluk duygusu arttı.

Baba, yaptım. İçimdeki bu itici ihtiyacı serbest bıraktım. Ve muhteşemdi. Hak ettiğini aldı ve ruhum onunla beslendi. Ama bu görmezden gelemeyeceğim bir açlık yarattı. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bana anladığını söyle.

"Siktir," diye ısırdım ve sonra bir sonraki mektubuyla kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Onayladığını sanıyordum ama görünürde yoksun. Ne yaptığımı görmüyor musun? Neden sesin çıkmıyor? Neden dünyaya yapmamı söylediğin şeyi yaptığımı söylemiyorsun?

Ve son mektup:

Seni piç, beni terk ettin. Beni de onun gibi terk ettin. Ve bir kadın için? Bilmem gerekirdi. Durmayacağım. Duramam. Ve sende ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bileceksin.

Ani ve dehşet verici bir farkındalıkla anlayış ortaya çıktı.

Hayır.

Tekrar yukarı kaydıldım.

Baba, ben yaptım.

"Hayır, hayır, hayır." Son harfe doğru ilerlerken göğsüm sıkıştı. Ve bir kadın için?

Kanepeden fırladığımda dizüstü bilgisayarım yere düştü ama onu görmezden gelerek telefonumu bıraktığım mutfak tezgâhına doğru koştum. Sarah'nın numarasını tuşlarken parmaklarım titredi.

Telefonu doğrudan sesli mesaja geçerken korku nefeslerimi sığıştırdı.

"Siktir!" Bağırdım, telefonu kapattım ama sadece DCI English'in numarasını tuşlamak için. Anahtarlarımı ve ceketimi kaptığım gibi kendimi kapıdan dışarı atarken telefon çaldı.

Dedektif başmüfettiş yedinci zil sesinde telefonu açtı. "Cavendish?"

"Benim ve Sarah için geliyor," diye nefes nefese merdivenlerden indim. "Mektuplarından birinde benden 'Baba' diye söz ediyordu. Mektuplar onay arayan bir oğul gibi okunuyordu. Ve işlediği cinayetlerin King's Valley ile benzerliklerinden açıkça bahsetmediğimde sinirlendi. "Beni tıpkı onun gibi terk ettin. Ve bir kadın için. Sanırım babası ve üvey annesinden bahsediyor. Ve kesinlikle beni ve Sarah'yı kastediyor. Biz onun alternatifiyiz. Benim ve Sarah'nın peşinden geliyor. O Lute'da, Charing Cross yakınlarında bir barda. Şimdi yoldayım."

"Ben... Oh, tamam. Ekibimin buna bakmasını sağlamalıyım Cavendish."

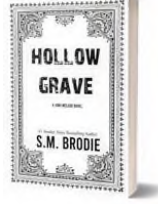
"Hiç vaktimiz yok!" diye bağırdım, caddede hızla ilerleyip bir taksi aradım.

"Halka açık bir yerde. Sarah iyi olacak. Ekibim buna baksın, ben de sizinle irtibata geçeceğim."

"Siktir!" Öfkeyle telefonu yüzüne kapattım ve ışıkları yanan siyah bir taksi görünce elimi havaya kaldırdım. Taksi kenara çekti ve ben de içine daldım. "Lute. Beni oraya yarı zamanda götürürsen sana iki katını öderim."

OTUZ Beş

SARAH

"Y Rise and Shine Britain'ı yapmayı gerçekten düşünmelisin, Sarah." Liz mükemmel manikürlü elini salladı.

el. Liz'le ilgili her şey tertemiz ve şıktı. Koyu sarı teninde çarpıcı görünen açık yeşil ipek bir gömlek giymişti. Yüksek belli kalem eteği siyahtı, ama stilettoları aynı renkteydi. Koyu renk örgüleri karmaşık bir topuz şeklinde toplanmıştı ve her parmağında zarif altın yüzükler vardı. Aria'ya benzer bir tarzı vardı. Aria gibi Liz de hızlı ve işine bağlıydı ama aynı zamanda sıcak ve arkadaş canlısıydı. "Sende bir şeyler var Sarah. İnsanlar mülakatta seni sevecek. Bunu söyleyebilirim."

Son iki saati kokteyllerimizi yudumlayarak ve iş, hayatlarımız ve Juno için planlarım hakkında konuşarak geçirmiştik. Juno'dan sonra ne olacaktı. Şimdi yayıncılarımın yapmamı istediği röportajlara geri dönmüştük.

"Her ne kadar bunu takdir etsem de ulusal televizyona çıkmaya hazır değilim." Bunu düşününce bile yüzüm kızardı. "Son birkaç ayda özgüven konusunda epey yol kat ettiğimi kabul ediyorum ama bir gecede mucizevi bir şekilde değişmedim."

"Evet, anlıyorum," diye cevap verdi çok sevdiğim Geordie aksanıyla. "Yemin ederim anlıyorum. Ama sadece biraz daha düşün. Cavendish'le yapılan bu anlaşma açıklandığında,

insanlar Juno'nun arkasındaki yazar için çok heyecanlı olacaklar. Dahası... Theo ile ciddi bir ilişki içindeyseniz kendinizi halkın gözü önünde bulmaya hazır olmalısınız. O, ünlü bir yönetmene dönüşmek gibi imkansız bir eşiği aştı. Bunu her yönetmen yapamaz."

Halkın ilişkimizle ilgileneyeceği düşüncesi midemi alt üst etti. Bu kadar kısa sürede çok fazla ilerleme kaydetmiştik. Babasıyla yüzleştiği için onunla gurur duyuyordum. O kadar ki, şimdi ona o üç küçük kelimeyi geri vermeye hazır hissediyordum. Sadece onları tekrar söylemesini bekliyordum.

Ama onu ülkeyle paylaşmak zorunda kalmak? Bunu dört gözle beklemiyordum.

Yine de onunla birlikte olmak için yapardım.

"Seni anlıyorum." Sandalyemi geriye iterek başımı salladım. "Ve bunu düşüneneğime söz veriyorum. Ama şimdilik işlemem lazım. Bir mojitoyu fazla kaçırdım."

Liz kıkırdadı ve barı işaret etti. "Tuvaletler arka tarafta."

Kalabalık barın içinde dolanarak asıl bar alanının kenarlarından yürüdüm ve tuvaletleri gösteren bir işaret aradım. Liz ve ben alkolü emmesi için tavuk kanadı sipariş etmiştik, bu yüzden kafam güzel olsa da sarhoş değildim. Ancak tenim kokteyller yüzünden sıcaktı ve sıcak ten bana Theo'yu düşündürüyordu.

Daireye döner dönmez onun üzerine atlama planıma hınzırca sııttım.

Tuvaletlerin tabelasını görünce tezgâhın yanından geçip bir koridora girdim. Koridor sağa doğru mutfığa, sola doğru da loş ışıklı başka bir koridora sapıyordu. İkisi solda, biri de koridorun sonunda olmak üzere üç kapı dikkatimi çekti.

Soldaki ikinci kapı bayanlar tuvaletiydi ve üzerinde kocaman bir SİPARİŞ DİŞİ yazısı vardı. "Lanet olsun." Sanırım beklemek zorundaydı.

Döndüm ve neredeyse bir erkeğin göğsüne çarpıyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı adam, yüzü loş ışıkta yarı gölgeliydi. Diğler garsonlar ve barmenler gibi siyah gömlek, siyah kravat ve siyah pantolon giymişti. "Bayanlar tuvaleti arızalı," diye gereksiz bir açıklama yaptı ama arkamı işaret etti. "İstersen personel tuvaletini kullanabilirsin."

"Oh, şükürler olsun, teşekkürler." Koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdüm. "Bu mu?"

Cevap gelmeyince işe geri döndüğünü düşündüm. Kapıyı iterek açtım, tuvalet kapısını değil de bir çıkışı açtığımı bir saniye sonra fark ettim.

Sarhoş olmayabilirdim ama alkol kesinlikle idrakimi yavaşlatmıştı çünkü kendimi durduramadan barın arkasındaki karanlık, dar sokağa doğru tökezledim. Gözlerimi devirerek geri dönmek ve kastettiği kapıyı bulmak için hareket ettim, o sırada çelik bantlar gibi hissettiren bir şey etrafımı sardı ve ağzımı kapattı.

Burnuma kimyasal bir koku dolunca korkuyla irkildim ve sert bir beden beni ara sokağa doğru iterken arkamdaki erkeğin homurtularını duydum.

Kloroform olduğundan şüphelendiğim şey yüzünden bayılmadan önce sadece saniyelerim olduğunu bildiğimden, içgüdüsel olarak tepki verdim. Ve bir patates çuvalı gibi düştüm.

Saldırganım bunu beklemiyordu ve öfke dolu bir çığlık atarak dönüp bacaklarının arasına sert bir yumruk atacak zamanım oldu. Tıpkı Jared'in Ardnoch'ta Sloane'a yapılan saldırıyı duyduktan sonra bana öğrettiği gibi.

Adam kasıklarını tutarken ağzından küfürler döküldü ve ben geri çekildim. Yıllar önce Inverness'te yaşadığım o gecenin anıları canlanıyordu ama paniğe kapılmamam gerektiğini biliyordum. Panik beni hiçbir yere götürmezdi.

Sonra yukarıdaki güvenlik lambasının ışığı yüzüne vurduğunda içimi yeni bir korku kapladı.

O yüzü tanıyordum.

Tüm Britanya bu yüzü tanıyordu. Yakışıklı ama boş gözlü.

Quinn Gray'di.

Gerçeküstü bir dehşet duygusu beni alt etmekle tehdit ediyordu ama içimdeki hayatta kalan kişi kontrolü ele aldı. Ayağa kalktım, barın çöp kutularından dökülen yiyecek atıklarına bata çıka ve kayarak ilerledim. Dar geçidin ötesinde cadde vardı. Arabaların geçtiğini, insanların yürüdüğünü görebiliyordum.

Sadece onlara ulaşmam gerekiyordu.

Ağır çekimde koşuyormuşum gibi hissettim.

Saçıma takılan bir şey beni öyle bir kuvvetle geri çekti ki, ayağımın kayması ile birlikte kafa derimden omurgama doğru bir acı yayıldı.

Quinn beni ara sokağa doğru sürüklerken çılgılık attım ama iki yanımızdaki binaların içinden gelen müzik sesi ve ilerideki trafik beni bastırdı. Ellerini pençeledim, tırnaklarımı kollarına geçirdim ve o da bir hayvan gibi hırladı. Aniden beni nemli, tuğla duvara doğru fırlattı ve yanağım duvara sürtünerek ardında yakıcı bir acı bıraktı.

Döndüm, körlemesine bir dirsek attım ama onu göğsünden yakaladım. Öfke yüz ifadesini kaplamıştı ve bana doğru gelirken kulaklarıma hücum eden kanı zar zor duyabiliyordum.

Kollarımı yakalamasına fırsat vermeden tırnaklarımı yüzüne geçirdim ve küfürler savurarak geri çekildi. "Seni lanet olası kaltak," diye tısladı, arka cebinden bir çakı çıkarıp sallarken bakışları alev alev yanıyordu. "Sen bir hiçsin. Onun için bir hiçsin. Bir hiçsin. Sana bir hiç olduğunu öğreteceğim."

Hiçbir

şey.

Hiçbir

şey.

Annemin beni tanımlamak için kullandığı bir kelime.

B u ne cüret? Bu hasta, sapkın yabancı.

Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke, kanımda yanan canlı bir alev gibi içime doldu ve

vücudumu ileri doğru ittim. Ona vahşi bir şey gibi saldırdım, bıçaklı elinin bileğini kavradım ve içimde akan adrenalinin her onsuyla ittim. Bu onu çok şaşırttı, Quinn onu karşıdaki tuğla duvara çarpana kadar güçle hareket etti.

Kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı ve bıçak yere düştü.

Bıçağa doğru hamle yaptım ama üzerime bir ağırlık çöktü, göğsüm yere çarptığında Quinn'in nefesi ensemdede şişiyordu. Paniğim artarken nefes almaya çalışarak ıslak ve soğuk zeminde bıçakla boğuştum ve dirseğimi yüzüne doğru savurdum. Dönüp bıçağı ona doğru savurmama yetecek kadar uzun bir süre geri çekildi ama bıçaktan kaçtı ve bileğimi yakaladı.

Ağırlığı beni sırtüstü yatırırken bıçak için boğuştuk. Silahı alırsa her şeyin biteceğini biliyordum.

Bileğimdeki kemikleri kırılabileceklerini düşünene kadar sıkarken acı ve öfkeyle çığlık attım. Parmaklarım istemsizce bıçağı bıraktı ve o da onu yakaladı.

Hayır! Hayır!

Bu ışıktaki yüz ifadesini göremiyordum ama karanlık zaferini hissedebiliyordum. Gözlerime öfke ve korku dolu yaşlar doldu. Bu şekilde bitemezdi. Sadece benim için değil, Theo için de.

Eğer bu şekilde biterse, onun da sonu gelirdi.

Bileğine yapışıp bıçak için savaşımaya çalışırken yenilenmiş bir kararlılıkla çığlık attım.

OTUZ ALTI

THEO

M Taksi Lute'a yanaşırken telefonum çaldı. Taksiye iki kat fazla para atarken cevap verdim. gerekenden daha fazla taksici.

"Birisi Quinn Gray'i iki saat önce Covent Garden'da görmüş. O bara doğru gidiyoruz," diye açıkladı Rick önsöz vermeden.

Sikeyim.

"Ben zaten buradayım."

"Onu görürseniz, müdahale etmeyin."

"Eğer Sarah'ya yakın bir yerdeyse, onu buradan bir ceset torbasında çıkarmazsanız şanslısınız demektir." Telefonu kapattım, kalabalık barın içine daldım ve tanıdık koyu sarışın bir kafa aradım.

Liz'i arka tarafa yakın bir bistro masasında tek başına gördüm.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken nefesimin altında kavgacı bir şekilde "Lanet olası hareket," diye mırıldandım.

"Hey, dikkat et!"

"Kaba, kardeşim,
kaba!"

Sıkıştığım yerden çıkıp masaların etrafından dolaşana kadar onları görmezden geldim.

Liz beni fark etti, ben yaklaşırken koyu renk gözleri büyüdü. Nasıl görüldüğümü düşünmek hoşuma gitmiyordu ama

ifadesini görünce ayağa kalktı. "Theo, her şey yolunda mı?"

"Sarah nerede?" Neredeyse bağıracaktım.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Beş dakika kadar önce tuvalete gitti. Aslında ben de tam onu aramaya çıkmak üzereydim."

"Oh, lanet olsun." Liz'i iterek geçip barın etrafındaki kalabalığın arasından bir buldozer gibi ilerlerken korkumla birlikte mide bulantım da arttı. Serbest kalır kalmaz koridora doğru koştum. Bayanlar tuvaleti arızalıydı. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdim.

Hiçbir şey.

Erkekler tuvaletini kontrol ettim ama sadece iki adam işiyordu.

Kalbim hızla çarparak koridorun sonundaki kapıya odaklandım.

Koştum, yaklaştığımda bunun ara sokağın çıkış kapısı olduğunu fark ettim. Sonra bir çığlık duyduğuma yemin ettim.

"Sarah!" Dışarı ittim.

Işık ara sokakta bir yere kadar yayılıyordu ve gölgelerin kenarlarında iki figür gördüm. Bir adam bir kadına binmiş, kadın altında kıvranıp mücadele ederken kollarını kadının üzerine kaldırmıştı.

Karanlıkta bir parça ışık parlıyordu. Bir bıçaktan.

Saçları koyu sarı teller halinde yere dökülmüştü ve ışık mavi gömleğine vuruyordu. Sarah'nın giydiği mavi gömlek.

Tüm bunları iki saniye içinde düşündüm ve bana dünyam buna bağlıymış gibi koşmak için yeterli zaman bıraktı.

Ona doğru.

Gray'e doğru.

Ve var olma sebebime indireceği bıçak.

Ben buraya gelmeden önce Sarah'ya yaptıklarını düşününce öfkeyle kükredim ve onu Sarah'nın üzerinden attım.

Gray'le yere doğru greşirken acı yan tarafıma saplandı. Elindeki bıçak şimdi kanla kaplıydı ve yan tarafımı çizen acı bana onun benim olduğunu söylüyordu. Yanıkla mücadele ederek bileğini yakaladım ve bıçağı bırakana kadar defalarca yere vurdum. Sirenler havayı doldururken boğuştuk ve greştik. Sonra yumruğumu yüzüne defalarca indirdim.

Etrafımızda mavi ve kırmızı ışıklar yanıp söndü ve sokağın sonunu kapatan polis arabalarını görmek için tam zamanında baktım. Hayır. nce onu öldürmek istedim.

Ama birden etrafımız sarıldı ve katil psikopatın elinden çekilip alındım.

Polis Gray'i ayağa kaldırıp kelepeledi, o da ellerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Bana manyakça sırtırken burnundan ve ağzından kan damlıyor, dişlerini boyuyordu. "Bunun böyle bitmeyeceğini biliyorsun. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Seni bir daha görürsem, seni hasta pislik, seni öldürürüm."

Polis onu sürükleyerek götürürken kahkahalara boğuldu.

Birdenbire yan tarafımdaki acıyı hissettim ve gövdemden aşağı ılık ve ıslak bir şeyin damladığını hissettim. Dizlerimin bağı zlmeye başlarken görüş alanımın kenarında siyah noktalar belirdi.

"Sarah!" Tanımadığım bir ses yaralanıp yaralanmadığımı sorduğunda boğuk bir sesle bağırdım.

Sonra önümde durdu, güzel yüzü gözyaşları içindeydi, morarmıştı ve kanlar içindeydi, elimi tutuyordu. "Theo, Theo," diye fısıldadı Sarah. Sonra yere bakarken gözleri dehşetle doldu. "Theo, yaralanmışsın."

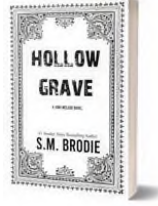
"Ben... Sarah."

Bana baktı, gözlerinde panik vardı.

"Ben... Seni seviyorum," dedim her şey kapanmadan hemen önce.

OTUZ Yedi

SARAH

TBurada Theo'ya bağlı monitörler ve tüpler vardı, hepsi de korkutucuydu.

Kalp atışı.

Buna ve yoğun bakım servisindeki özel bir odada yatağının başucunda eğilirken elinin benimkinde sıcak hissetmesine odaklandım. Daha önce tuvalete gittiğimde onunkinin karşısındaki odanın içini görmüştüm ve kadın solunum cihazı da dahil olmak üzere pek çok makineye bağlıydı.

Theo'nun solunum cihazına ihtiyacı yoktu.

Kendini bıçaklı bir katilin üzerine attıktan sonra inanılmaz derecede şanslıydı. Şanslı derken, Quinn Gray'in ana atardamara isabet etmesine rağmen bıçak yarısından ölmemiş olmasını kastediyorum.

Cerrah, "Hayati organ yok," diye beni temin etti. "Hasarlı atardamarı da onardık. Kocanızı izlememiz gerekecek. Kanamanın kas ve sinirlerde hasara yol açıp açmadığını ancak zaman gösterecek."

Polis bizi hastaneye bıraktıktan sonra hemşireye Theo'nun karısı olduğumu söyleyerek yalan söyledim, böylece beni bilgilendireceklerdi. Kimlik istediler. Ama sonra tanımadığım bir adam geldi ve Theo'nun kardeşi olduğunu söyledi.

Sebastian.

Nedense yalanımı doğruladı.

Theo ameliyattayken beklediğim o uzun saatler, Jared'e yaptığımı zar zor hatırladığım bir telefon görüşmesiyle kesintiye uğradı. Onu sakinleştirmeye çalışmışım ama Londra'ya doğru yola çıktığından emindim. Sonra DCI English ve DI Hatlock geri döndü. Lute'da olanlarla ilgili bir ifadeye ihtiyaçları vardı. Sebastian, Theo ile akraba olan bu yabancı, ben hikâyeyi bir robot gibi anlatırken yanımda kaldı. Kendimi bedenimin dışındaymış gibi hissediyordum, bir seri katille savaşmanın ve sevdiğim adamın o piç tarafından bıçaklanmasının üzücü hikayesini anlatırken aşağıyı izliyordum.

Hatlock kolumu sıkarak, "Cesurca savaştın," dedi.

"Oraya ulaşmamız için bize zaman verdin. Gurur duy, Sarah."

Gurur mu? Gurur duymadım. Kendimi içimdeki bir kutunun kapağında oturuyor ve onu kapalı tutmak için mücadele ediyor gibi hissediyordum. İçimdeki paniklemiş öfke canavarının patlayıp beni ele geçirmesini engellemek için.

Bekleme odasındaki sert sandalyelerde otururken kardeşine şaşkınlıkla "Ona onu sevdiğimi hiç söylemedim," diye itiraf etmişim. "Bunu o kadar çok kez söyledi ki, ben de söylemeye korktum ve sonra söylemedim. Ve artık çok geç."

Biraz Theo'ya benzeyen ama daha çok Stephen'a benzeyen bu yabancı, "Çok geç değil," diye ısrar etti.

"Neden buradasın?"

"Polis departmanında beni olanlardan haberdar eden bir arkadaşım var. Çünkü o benim kardeşim."

Cerrah bizi bilgilendirmek için görüldüğünde rahatlama neredeyse dayanılmazdı. Theo yaşıyordu. Uzun vadeli bir hasar olup olmadığını sadece iyileşme gösterecekti.

Umurumda değildi.

Theo'nun umursayacağını biliyordum.

Ama ben onunlaydım. Ne olursa olsun hiçbir yere gitmiyordum.

Sebastian beni su içmeye ve bir şeyler atıştırmaya zorladı ve sonra Theo'yu görmemiz için bizi içeri aldıklarında yanımdaydı. O da

Theo'nun uyuyan bedeninin başında rahatlamış bir şekilde ağlarken yatıştırıcı elini sırtıma sürdü.

Anesteziiden uyanması biraz zaman alacaktı.

Sonunda Sebastian tekrar konuştu. "Eve gitmem ve karımı bilgilendirmem gerekiyor. Ve üstümü değiştirmeliyim. Döndüğümde yanımda bir şey getirmemi ister misiniz?"

Theo'nun yakışıklı yüzüne bakmaktan başımı kaldırdım ve sözlerini anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. "Ben iyiyim."

Sebastian başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi. "Birkaç saat içinde döneceğim."

"Bekle." Sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim."

Rahatsız görünüyordu. "Tabii ki."

"Ama yanılmışsın. Noel'den önce Theo'yu görmeye geldiğinde. Yanıldın. Ben onun kullandığı masum bir kimsesiz değilim. Ben başarılı bir kariyeri olan yetişkin bir kadını... ve o beni seviyor. Sanırım beni hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyor. En azından bana öyle hissettiriyor." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Dün gece hayatımı kurtardıktan sonra söylediği son şey buydu."

Pişmanlık Sebastian'ın yüz hatlarını gerginleştirdi. "Hatalı olduğumu biliyorum Sarah. Özür dilemek benim için kolay değil. Korkarım bu Cavendish genlerinde var olan bir kusur. Ancak, uyanır uyanmaz kardeşimden özür dileyeceğim."

"Babanla hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Duydum."

"Fikrini değiştirmesi için onu rahatsız etmeyeceksin." İnatla çenemi kaldırdım. "Buna izin vermeyeceğim."

Hafif bir gülümseme ağzının kenarını kıvırdı. "Babamla Theo arasındaki ilişkinin onarılamaz olduğu gerçeğiyle barıştım. Ama babamı affettiğini duymak bana umut verdi. Belki o da... belki o da daha iyi bir kardeş olamadığım için beni affedebilir."

"Yapabileceğini biliyorum."

Duygularıyla savaşıyormuş gibi çenesi gerildi. Sonra ani bir baş hareketiyle odadan çıktı.

Orada oturup Theo'nun uyanmasını beklerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hemşiresi, Fred adında sıcak, orta yaşlı bir adam, bizi kontrol etmek için geldi.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve başımı yatağa yasladım. Rahatsızdı ve boynumun sabah bunun bedelini ödeyeceğini biliyordum, ama bunu sokaktaki kavgadan sonra hissetmeye başladığım ağrı ve sızılara ekleyecektim. Duvara çarptığım için yanağım çizilmiş ve morarmıştı. Kaslarım aşırı kullanımdan dolayı yanmış ve ağırlaşmıştı. Ama hayattaydım ve Theo da öyleydi.

Ve onu sevdiğimi söyleyebilmek için uyanmasını beklemek zorundaydım.

KOŞUYORDUM ama hiçbir yere gitmiyordum. Çığlık atıyordum ama sesim çıkmıyordu. Neyden kaçtığımı ya da çığlık attığımı bilmiyordum ama kötü olduğunu biliyordum. Dehşete düştüğümü biliyordum.

Zifiri karanlık bir koridorda koşarak ve sessizce çığlık atarak-

"Sarah," diye seslendi bir ses karanlığın içinden.

Sonra omzumda bir el hissettim, beni hafifçe sarsıyordu. "Sarah."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve odanın aydınlığına karşı gözlerimi kırptım.

Acı boynumu yakarken inledim. Başımı kaldırdığımda Aria, North ve Jared'i görünce irkildim. Her şey geri geldi ve boynumdaki ateş kırbaçla birlikte alevlenirken başım Theo'ya doğru savrularak haykırdım. Theo'nun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayarak irkildim.

Kuzenime, North'a ve Aria'ya dönüp baktım.

Jared beni sandalyeden yavaşça çekmek için onları itti. Bana nazikçe sarıldı. "Tanrım, Sarah, iyi olmana çok sevindim.

Tamam. Siktir."

Onu sıkıca kavradım, çimen, toprak ve baharatın tanıdık kokusunu içime çektim. "Ben iyiyim," diye söz verdim. "Theo bana zamanında ulaştı."

Jared yüzümü ellerinin arasına almak için geri çekildi. "Sanırım bu artık o piçi sevmem gerektiği anlamına geliyor?"

Güldüm ama bu kısa sürede hıçkırığa dönüştü. Ben omzuna yaslanıp sessizce ağlarken Jared içinden küfretti ve beni kucakladı. Aria ve North sırayla bana sarılmak için sabırsızlanıyorlardı.

"Durumu nasıl?" North, Theo'yu incelerken endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Bıçak bir atardamara isabet etmiş. Onu onardılar. Cerrah, uyandığında sinir hasarı olmadığından emin olmak için bazı testler yapmaları gerektiğini söyledi."

Kuzey elini yüzünde gezdirdi. "Siktir."

Aria'nın rahatlatıcı bir kolla onu sarışını izledim. "O iyi olacak. Cavendish sert bir yapıya sahiptir."

"Bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim," diye şaka yaptı North, gözlerinde bir duygu parıltısı vardı. "O hıyarın tüm o sert tavırlarının altında bir kahraman olduğunu hep biliyordum."

Jared'e doğru eğilirken kıkırdadım. "Umarım yakında uyanır da buna kendisi itiraz edebilir. Yapacağını biliyoruz. Tüm kanıtlar aksini gösteriyor."

"Yaralanmadığına emin misin?" Aria sordu.

Başımı salladığımda boynuma tekrar ağrı saplanınca irkildim. "Sadece birkaç ağrı ve çürük."

Bakışları vücudumda gezindi ve yüzü kızardı. Aşağı baktığımda mavi gömleğimin üzerindeki koyu lekeleri gördüm. Yakından incelediğimde kan olduğu belliydi. "Theo'nun," diye açıkladım kısık sesle. "Çok kan kaybetti... kan nakline ihtiyacı vardı."

"Üstünü değiştirip geri getirmemi ister misin?" Aria teklif etti.

"Yapmak zorunda değilsin..."

"Lütfen. Bana yapacak bir şey ver. Yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Um..." Theo'yu ambulansa bindirirlerken Liz'in bana getirdiği çantayı bulmak için etrafıma bakındım. Çantayı kaptım ve Theo'nun dairesinin anahtarlarını çıkardım. "Theo'nun dairesi Mayfair'de." Anahtarları Aria'ya uzattım. "Gardıropta giysilerim var. Adresi sana mesaj atarım."

North, Aria'yı kapıya doğru yönlendirirken, "Ben de oradaydım," diye beni temin etti. "Yakında döneceğiz."

"Teşekkür ederim."

Onlar gittikten sonra Jared omzumu ovdu. "Gerçekten nasılsın?"

Derin bir iç çektim. "Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Korkunç bir kabus gibiydi ve sanki buradayım ama değilim."

Anlayışla başını salladı. "Şoktan ve yorgunluktan. Neden sana bir kahve getirmiyorum?"

Bir kahve kulağa oldukça iyi geliyordu. "Sanırım bu koşušta bir yerlerde bir makine var."

Jared biraz kafein almak için odadan çıkmadan önce omzumu sıktı.

"Kafeine ihtiyacım var," dedim Theo'ya sessizce, tekrar yanına oturup elini tutarken. "Ama en çok senin uyanmana ihtiyacım var."

Sanki bir işaretmiş gibi Theo'nun kirpikleri dalgalandı ve parmakları benimkilerin içinde kıpırdandı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Theo? Theo, benim."

Sanki ağırlıklar onları tutuyormuş gibi, Theo'nun gözlerini zorla açması birkaç saniye daha sürdü. Işığa karşı irkildi, bakışları bana gelmeden önce vücudunda aşağı doğru hareket ederken birkaç kez gözlerini kırptırdı. Gözleri tanıma duygusuyla doldu. "Sarah? Sarah... ne...?" Sesi hırıltılı ve kuruydu. "Kahretsin, canım yanıyor."

Güldüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

İnledi. "Acıma mı gülüyorsun, sadist kadın?"

"Hayır, sadece uyandığın için rahatladım."

Birdenbire Theo'nun gözleri büyüdü. "Sarah... Gray... oh, lanet olsun."

"Sorun yok." Eline bir öpücük kondurdum ve yatıştırıcı avuç içimle göğsünü okşadım. "Bir şeyin yok. Hemşireye uyandığını haber vereceğim. Ama önce, seni sevdiğimi söylemeden bir saniye daha geçmesine izin veremem. Sana çok aşığım, Theo Cavendish."

Gözlerinin altındaki mor halkalara ve solgun tenine rağmen hâlâ yakışıklı olan adam yorgun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Peki o zaman... Sanırım bu bıçaklanmaya değdi."

Bu öyle bir Theo yanıtıydı ki, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken bile kahkahalarım dudaklarımdan döküldü.

Yüz ifadesi gerginleşti. "Buraya gel, aşkım. Ben iyiyim. Gel buraya."

Yavaşça onu öptüm ve sonra başımı göğsüne yasladım. Gözyaşlarımın arasından kekeleyerek, "Artık benimle sıkışıp kaldın, farkında mısın?" diye sordum.

"Güzel." Theo saçlarımı okşadı. "Başka türlü olmasını istemezdim. Muhtemelen seni çok sevdiğim içindir."

Göğsüne doğru gülümsedim ve ona biraz daha sıkı sarıldım. "Ben de seni oldukça çok seviyorum."

Otuz SEKİZ

THEO

ALTI AY SONRA

Elstree Stüdyoları, Londra

"VE KES!" Kameraların önüne geçmeden önce bir süre bekleyerek seslendim. Olivia ve North ses sahnesinde bana döndüler ve ben de morg masasının üzerinde yatan acayip derecede gerçekçi kukla cesedi görmezden geldim. "Bence North'un son repliği olmadan denemeliyiz. O andan önce aranızda beklenti dolu bir duraksama vardı ve bu haliyle mükemmeldi. Tekrar deneyelim mi?"

"Anlaştık." North nazıkçe başını salladı. "Liv?"

"Evet, bu benim için uygun." Başını salladı ama dönüp ses sahnesine doğru baktı. "Üst dudağımda biraz ter hissediyorum. Rötuşa ihtiyacım var mı? Kamerada parlak görünmek istemiyorum."

"Makyaj!" Bekleyen Sarah'ya doğru adım atarak seslendim. "Beş dakika içinde çekime başlayacağız!"

Juno McLeod dizisinin çekimleri bir hafta önce başlamış olsa da Sarah için heyecanını kaybetmemiştir. Ona yaklaştığımda neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Aralarındaki kimya mükemmel," diye fısıldadı Sarah. "Belki de kitaplardan bazı değişiklikler yapmamız gerekiyordur."

"North ve Olivia'ninkini mi kastediyorsun? Ben de öyle düşünüyorum." Komplocu bir şekilde birbirimize doğru eğilirken omuzlarımız birbirine değdi. North seri katil rolüne bürünmek istemese de, özellikle de Gray'in saldırısı ve yakalanmasından sonra hepimiz birkaç ay boyunca haberlere konu olduktan sonra, dizide rol almak istiyordu. Olivia ile bir deneme çekiminden sonra, onun işteki genç erkek ortağını oynamak için mükemmel olduğunu düşündüm. Kitaplarda Sarah, aralarında güç mücadelesiyle başlayan düşmanca bir ilişki yazmıştı. Zamanla North'un karakteri ona hayranlık duymaya başlıyor. Sarah'nın yazdıklarında ayrıca North'un Juno'ya karşı romantik duygular beslediği de ima ediliyordu. Aklından bile geçmemiş.

"Gösteri ilerledikçe karşılıklı bir çekime işaret etmenin işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Bu düşünceyi aklımdan çıkardın."

Sarah hiddetle sıırttı. Çok sevimliydi.

Kıkırdayarak, ilk kameramanımız Jim'e yaklaşmak için yanından ayrıldım. "Sahnenin son yarısına doğru yüzlerine biraz daha yaklaş. Onlar konuşurken cesedin seyircinin dikkatini dağıtmasını istemiyorum."

Jim başını salladı. "Anladım."

Olivia'nın makyözü aceleyle setten çıkarken bir adım geri çekildim. "Beş, dört, üç..." diye devam ettim, parmaklarım havada geri sayarken iki ve bir diye sayıklıyordum.

Sarah haklı, diye düşündüm, Olivia ve North repliklerini o kadar kolay ve gergin bir şekilde söylediler ki, ben bile bir an için gerçek olmadığını unuttum. İşte o zaman elinizde sihir olduğunu anlıyorsunuz.

Juno başarılı olacaktı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"BİRİSİ bu sabah stüdyoya yürürken fotoğrafımızı çekmiş." Ben kanepede uzanırken Sarah telefonunu yüzüme doğru itti. Ekranda iki fotoğrafımız vardı; biri kahve fincanıyla yürürken el ele tutuştuğumuz, diğeri de sokakta onu aç bir şekilde öptüğüm. Tadının fındık gibi olduğunu hatırladım.

"Bu bir kaleci. Bakınca beni azdırıyor." Gözlerini devirerek telefonu geri çektiğinde sııttım.

"Neyin yok?"

"Konu sen olunca, libidom tarafından kontrol edilen bir mağara adamıyım," diye geveledim izleyecek bir şeyler bulmak için bir yayın servisinde gezinirken.

"Libidon bir yana, insanlar neden hâlâ bizimle ilgileniyor?" Sarah oflayarak telefonunu sehpanın üzerine fırlattı.

Başımı kanepenin arkasına yasladım ve yatıştırıcı bir elimi kucağımda duran bacaklarının üzerinde gezdirdim. "Çünkü sen ülkenin bir numaralı kitap serisinin en çok satan esrarengiz ve güzel yazarısın, ben de bir vikontun ıslah olmuş playboy yönetmenine dönüşmüş ikinci oğluyum. İkimizden iyi bir hikâye çıkar."

"Bu bizim hikâyemiz." Ayağa kalktı ve üzerime oturmak için hareket etti.

Ellerimi kalçalarına koymak için hemen televizyon kumandasını bıraktım. "Merhaba."

Avuçlarını göğsümün üzerinde yumuşatırken hınzırca sııttı. "Seni dünyayla paylaşmak istemiyorum."

"Bilmiyorsun," diye güvence verdim ona. "Aramızda ne olduğunu senden ve benden başka kimse bilmiyor." Ellerini tişörtümün altından geçirdi ve ben de tısladım. "Lanet olsun, ellerin çok soğuk."

"Mevsime uygun olmayan bu soğuk ve nemli günü suçla." Üstümde kıpırdandı ve kanımın güneye doğru aktığını hissettim. "Neden onları ısıtmıyorsun..." diye devam etti, parmak uçları iyileşmiş bıçak yarasının üzerinde gezinirken. Üzerinde neredeyse hiç kabarık deri yoktu ama Sarah yarayı gözleri bağlıyken bile bulabilirdi. Geride kalan koyu kırmızı yara izini görmek onu hâlâ üzüyordu.

Açıkçası, bunu bir onur nişanı gibi takıyordum. Sadece Sarah'yı Quinn Gray'den korumakla kalmamış, aynı zamanda Dünya gezegenindeki en şanslı piç kurusu olarak çoğunlukla yara almadan kurtulmuştum. Cerrahim Dr. Hyatt, uyandığımda ve yeterince iyi olduğumda testler yapmıştı. Sinir hasarı yoktu. Tüm küçük ayak ve el parmaklarımı hissedebiliyordum.

İyileşme biraz zor oldu çünkü sabırsız bir hasta olduğumu kanıtladım ama Sarah'nın iyiliği için denedim. Sonunda her şeyine sahip olduğum için onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

O haftalar boyunca evimde diziyi ayağa kaldırmak için çalıştık. Skylark diziyi satın aldı ve ben de Sarah'nın payının fazlasıyla adil olduğundan emin oldum. Dahası, dizi iyi giderse diğer kitapların haklarını da satın almamız gerekecekti ki bu onun için çok kazançlı olacaktı.

Kardeşimle de biraz daha konuştum. İlişkimiz asla mükemmel olmayabilirdi ama Sebastian'ın Sarah için hastaneye nasıl geldiğini duymuştum. Ve özür diledi. Sanırım telafi etmeyi reddettiğim için benim de ona bir özür borcum vardı. Aramızdaki her şey bir gecede mucizevi bir şekilde mükemmel olmamıştı ama bunun üzerinde çalışıyorduk. Benden babamızı tekrar hayatıma kabul etmemi beklemediği sürece, bunun üzerinde çalışmaya devam edecektik.

Gray'e gelince, geçen ayki duruşmasında tanık olmak için çekimleri ertelemiştik. Her şey çok aleniydi ve King's Valley, North ve bizim üzerimizdeki incelemeleri yeniden gündeme getirmişti... ama hepimiz bunun üstesinden geldik. Neyse ki Gray'in adalete teslim edilmesine yardımcı olmak sadece suçluluk duygumu biraz hafifletmekle kalmadı, aynı zamanda kamuoyunda benim ve North'un hakkında olumlu bir kanaat oluşmasını sağladı.

Kolay olmamıştı.

Sarah kâbuslarını yeni atlatmıştı ki duruşma kâbuslarını yeniden gündeme getirdi. Gray'in şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasından bu yana geceleri uyuyabildiği ilk haftaydı. Sanırım Juno üzerinde çalışmak dikkatini yeterince dağıtmıştı.

Benim de dikkatimi dağıtmıştı.

Anılardan. Ve mahkemede gözlerinin içine bakmak zorunda kaldığım kurbanların ailelerinden. Nezaket gösterdiler, belki de çarpıtılanın benim işim olduğu düşünüldüğünde bana fazla nazik davrandılar. Gray'i adalete teslim ettiğim için bana teşekkür bile ettiler.

Onlara bunun bir ekip çalışması olduğunu söyledim çünkü öyleydi. Gray'in DNA'sını alan polis.

Sarah, onu bir savaşçı gibi savuşturdu ve onlara ulaşmamız için bize zaman kazandırdı.

O olmasaydı neler olabileceğini hayal etmeye bile dayanamazdım.

"Hey." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve nefis göğüslerini göğsüme bastırdı. "Nereye gittin sen?"

"Buradayım," diyerek onu temin ettim ve ellerimi üstünün altından geçirerek tekrar ağzına uzandım. Öpüşmeyi kestiğimde, onun çarpıcı bakışlarını kendi bakışlarımla tuttum ve fısıldadım, "Ben her zaman buradayım. Seninleyim. Nerede olursan ol."

İçimde erirken yüz ifadesi yumuşadı. "İnsanlar senin ne kadar romantik olduğunu bilselerdi ne yaparlardı, Theo Cavendish?"

"Hiçbir şey yapmazlar." Kucaklamamı sıkılaştırıp kanepeden fırlarken hınzırca sırıttım. Şaşkınlıkla ciyakladı ve bana sarıldı, onu yatak odasına taşıırken bacaklarını belime doladı. Onu yatağa bıraktıktan sonra kazağını çıkardım ve kot pantolonumun kemerini çözmeye başladım. Sarah içimi ısıtan heyecanlı bir kahkaha attı ve kendi kot pantolonundan sıyrıldı. "Hiçbir şey yapmazlar," diye tekrarladım, "çünkü onlara söylemeyeceksin."

"Değil miyim?" Nefes alarak tişörtünü çıkardı.

"Hayır. Sikimin etrafına gelmekle çok meşgul olacaksın. Birçok, birçok kez." Onun üzerine süründüm.

Yanakları kızaracağını bildiğim gibi kızardı ve kollarını boynuma dolayarak beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. "O zaman bu konuda konuşmayı bırak ve içime gel."

Sikimi onun girişine doğru yönlendirirken dudaklarına karşı güldüm. Onun rahat sıcaklığının içine ittiğimde nefesi kesildi. İnleyerek kendimi onun üzerine attım. "İşte bu kadar."

"Oh, evet." Belimi kavradı. "Evet, daha fazla."

"Daha fazla al." Daha sert, daha derine pompaladım. "İşte bu, aferin kızıma."

İç kasları etrafımda titreşti ve bilerek sııttım. "Sikimi çok iyi alıyorsun, aşkım."

"Bayıldım." Nefes nefese kaldı, itişlerime doğru eğildi. "Seni seviyorum!"

"Yapma," diye homurdandım, çünkü taşaklarıma bir his yayılmıştı. "Siktir, bunu söyleyemeyeceğini biliyorsun."

Sarah'nın gözleri parladı. "Seni seviyorum."

İçine pompalarken başka şeyler düşünmeye çalıştım. "Bunun sürmesini istemiyor musun? Siktir!"

Ben onun içindeyken beni sevdiğini söylemesinin, beni toy bir genç gibi harcamama neden olabilecek oldukça talihsiz bir tetikleyici olduğunu keşfetmiştik. Sarah McCulloch tarafından sevmek benim lanet olası sapkınlığımdı.

Ve küçük dişi şeytan buna bayıldı.

Sarah'nın orgazmı anıydı, bir çığlıkla yükseldi, etrafımda zonkluyordu. "Seni seviyorum!"

Bağırırken ve güzel kalçalarının arasında titrerken, sahip olduğum her şeyi ona boşaltırken doruk noktam içimden geçti. "Ben de seni seviyorum." Başımı boynunun kıvrımına yasladım, nefes nefese kalmıştım. "Sanırım bir daha uzun süreli seks yapacaksak bir seks terapistine görünmem gerekebilir."

Sarah altımda kahkahalarla sarsıldı. "Biz uzun süren seks yaparız. Hızlı boşalacağımı biliyordum ve seni yanımda istedim."

Yavaşça içinden çıkarken, benim tenini kapladığını görünce sertleştim. "Görünüşe göre ikinci raunt çok uzakta olmayacak."

Bana doğru uzandı ama ben bileklerini tutup yatağa sabitledim.

"Bu sefer, seni seviyorum cümlesini biz gelene kadar sakla."

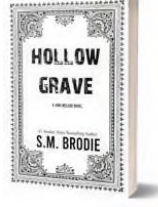
Sarah suratını astı. "Hoşuna gittiğini sanmıştım."

"Çok fazla, bunu sen de biliyorsun," diye homurdandım ve onu sertçe öptüm. Sonra yavaşça. Tadına bakıyor, onu yiyip bitiriyordum. Ergenler gibi öpüştük, hava almaya çıktığımızda dudaklar morarmış ve şişmişti. Kızarmış, terden ıslanmış yanaklarındaki saçları fırçaladım. "Geçen kış kapımı çaldığın için çok mutluyum."

Gülümsemesi yavaştı ama tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Ben de kapımı çaldığın için çok mutluyum."

SONSÖZ

SARAH

DÖRT AY SONRA

Ardnoch, Scottish Highlands

TGloaming sohbet ve kahkahalarla, kadeh tokuşturmalarıyla ve alevlerin çıtırtılarıyla doluydu.

Bir ucunda şömüne var.

Son on sekiz ayda, özellikle de geçtiğimiz yıl hayatımda pek çok gerçeküstü an olmuştu ve bu an da listeye eklenecek bir diğerydi.

Otuz iki yılımı almıştı ama bir arkadaş çevrem vardı.

Grubumuz Gloaming'deki en büyük kabini kaplamıştı. Ben köşeye sıkışmışım, Theo yanımdaydı, bir kolunu omuzlarıma atmış, boştaki eliyle bira bardağını sıkıyordu. Karşımda Aria, onun yanında da North oturuyordu. North'un diğer yanında ise Aria'nın Amerika'dan ziyarete gelen yirmi yaşındaki kız kardeşi Allegra vardı.

Onun karşısında, Theo'nun yanında Jared oturuyordu. Onun yanında Walker ve Sloane, onların karşısında da Brodan ve Monroe oturuyordu. Çocuklarına göz kulak olan

Böylece Ardnoch'u ziyaret ederken aile üyeleriyle hasret giderebildik.

Theo ve ben yazmak için Gairloch'taki küçük kulübeme doğru yola çıkacaktık.

Fiziksel olarak burada olmasam bile herkesi görmek ve bir topluluğun parçası olduğumu hissetmek harikaydı. Arayı kapatmanın keyfini çıkarırken dikkatim Jared ile konuşan Allegra'ya takıldı. Ona çiftlikle ilgili bir sürü soru soruyordu ve kuzenim de onu hoşgörüyü karşıladı ama güzel gözlerindeki parıltı beni biraz endişelendirdi. Allegra büyüleyici bir genç kadındı ve belki birkaç yıl içinde Jared'in dikkatini çekebilirdi. Ama kuzenimi tanırdım. Kadınlarının daha yaşlı, daha dünyevi olmasını ve bir Hollywood efsanesinin kızı olmamasını tercih ederdi.

Aria masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Kuzenin bu kadar çekici olmak zorunda mı? Çiftçilerin neşeli yaşlı adamlar olması gerekir."

Bunun üzerine kıkırdadım ve endişesini geçiştirdim. "Jared asla yapmaz." O bir oyuncuydu ama aşmayacağı çizgileri vardı.

Theo başını eğerek konuşmamıza dahil oldu. "Cilveli Lolita'dan mı bahsediyoruz?" Eliyle komik bir işaret yaptı.

Masanın altından kalçasını sıktım. "Bu kadar belli etmemeye çalış."

"Ve sakın Lolita'dan bahsetme, kelimenin tam anlamıyla." Aria ona bir fıstık fırlattı. "Tüyler ürpertici."

Theo güldü ve ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Özür dilerim."

"Yardımcı olabilir ve Jared'i bu konuşmadan kurtarabilirsin," diye fısıldadım.

Erkek arkadaşım sanki çok safmışım gibi bana sırtıttı. "Aşkı, iyi çiftçinin bu durumdan kurtarılacak istediğini sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım ve Jared'e baktım. Gülümseyerek sohbet eden Allegra'ya biraz fazla yoğun bir şekilde bakıyordu.

ona çiftliğı görmek istediğini, resim yapabilmesi için araziye şövaiesini kurmasına izin verip veremeyeceğini sordu. Jared elini mükemmel kesilmiş sakalına sürerken kayıtsızca omuz silkti.

Allegra sanki uygun bir cevap bekliyormuş gibi konuşmayı kesti. Masamızın geri kalanı sohbete devam etti, Theo Aria ve North'la Angeline Potter'ın Ardnoch'u aşağıladığı makale hakkında şakalaştı. Aria, bunun Ardnoch'a zarar vermediğini düşünerek Theo'nun alaylarını kolayca karşıladı. Bilen herkes, Agnes Hutchinson'a orada geçirdiğim süre boyunca olanları anlattıktan sonra Angeline'in üyeliğinin iptal edildiğini biliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yeni bir kahya da benzer şikâyetlerle ortaya çıkmıştı. Theo haklıydı. Angeline zorbalık yapacak yeni birini bulmuştu.

Ancak Jared ve Allegra'nın birbirlerine bakışlarını izlerken düşüncelerim dağıldı ve masanın ucundaki konuşmaları bastırdı. Aralarında sessiz bir şeyin geçtiğine tanık olduğumda kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Sonra Jared sanki sersemlemiş gibi başını hafifçe salladı ve aniden Walker'a döndü. "Dostum, beni çıkarabilir misin?"

Walker ve Sloane, Jared'in çıkışına izin vermek için kabinden kaydılar ve kuzenim barı geçip tuvalete doğru giderken Allegra'nın onun hareketlerini takip ettiğini gördüm.

Bir süre arkadaşlarımla tartıştık, Allegra da bizimle ilgileniyordu. Ancak bir süre sonra Jared'in dönmediğini fark ettiğini fark ettim. Onu arayışını ve barda Sadie adında bir yerliyle flört ederken bulmasını izledim. Sadie Ardnoch'un tek kuaför salonunda kuaförlük yapıyordu, bekar bir anneydi ve Jared'den yaklaşık on yaş büyüktü. Dedikodulardan birkaç yıl önce birlikte olduklarını biliyordum.

Görünüşe göre Sadie, Jared'le birlikte bardan ayrıldıkları için bir şeye dönüşmediği için üzülmemişti.

Allegra'ya bir daha hiç bakmadı.

Aria'nın güzel kız kardeşi masada kaşlarını çatmış, dũřũncelerine dalmıştı.

Konuşmak için ağızımı atımd ama ne sũyleyeceğimi bilemedim.

Theo elimi kendi eliyle kapattı ve bana şefkatle gülũmsedi. "Bırak onu, aşkımd."

Evet, haklıydı. Hiç yoktan bũyũk bir şey yaratmanın anlamı yoktu.

"Sarah, bir sonraki Juno kitabında ne olacağını bana sũylemelisin!" Monroe aniden masaya doğru bağırdı. "Biz de tam Brodan ve Walker'a bizi bıraktığın uçurum hakkında bilgi veriyorduk."

Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye güldũm. "Öğrendiğimde sana yakında sũyleyeceğim. Önümüzdeki hafta yazmaya başlıyorum."

"Yine de bir fikriniz olmalı." "Var."

Theo benim kendini beğenmiş gizliliğime kıkırdadı.

Monroe ofladı pufladı. "Arkadaşlığa göz atamayacak mıyız? Hadi ama."

Arkadaşlığın ön gösterimi. Kulağa hoş geliyor. "Şey..." Dramatik bir i çektim. "Sen olduğun için Juno'nun yaşayacağını sũileyebilirim."

"Bunu biliyoruz! Juno McLeod serisi." Kıkırdayarak

Theo'ya doğru eğildim. "Onlara sũylemeli miyim?"

"Herrings," diye fısıldadı kulağıma. "Onlara sadece kırmızı sapkınlıkları anlat."

"Kulağına her ne fısıldıyorsa dinleme. Bizim tarafımızda olmadığını sũileyebilirim." Sloane kızgınmış gibi yapan parmağıyla Theo'yu işaret etti.

Theo kıkırdadı. "Beni iyi tanıyor."

"Benim tanıdığım kadar değıl," diye mırıldandım.

"Kimse beni senin kadar iyi tanıyamaz," dedi rahat bir tavırla.

Bir zamanlar içine kapanık, alaycı bir aristokratın oğlunun bana dũnyanın en önemli insanıymışım gibi hissettirebildiğine ve bunu her gün yapabildiğine inanamayarak huşu içinde ona baktım.

Yakışıklı yüzüne bakarken, arkadaşlarım gerçek hayranlar oldukları için kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için yalvarırken, o anda olduğumdan daha mutlu olabileceğimi düşünmüyordum.

BİR HAFTA SONRA

GAIRLOCH, İskoçya Dağlık Bölgesi

Gairloch'a doğru virajlı, karanlık yollarda ilerlerken radyo haber spikeri "BU AKŞAM DİĞER BAŞLIKLARDA," diye duyurdu, "Cellat cinayetleri nedeniyle bu yılın Mayıs ayında ömür boyu hapis cezasına çarptırılan seri katil Quinn Gray, bugün çok sayıda bıçak yarası nedeniyle öldü. Sağlık görevlileri onu hayata döndüremedi ve hastaneye ulaşamadan yaralarına yenik düştü. Polis henüz şüphelilerin isimlerini açıklamadı ancak Gray'in bir mahkum tarafından saldırıya uğradığını doğrulayan bir açıklama yaptı.

"Eğlence haberlerinde, dünya yıldızı Koda İngiltere turnesine başlarken kalabalıklar bu gece Wembley'de toplanıyor..."

Titreyen parmaklarımla arabanın teybini kapatırken, Theo'nun ellerinin direksiyonun etrafında sıkıca kenetlendiğini fark ettim. "Sen iyi misin?"

"O piç öldü," diye cevap verdi kısık sesle. "Başka kimseye zarar veremez. Yani, evet, ben iyiyim." Bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Rahatlamam yanlış mı?"

"Hayır. Hayır, bu yanlış değil." Theo elini direksiyona götürmeden önce uzanıp elimi sıktı.

Farlar Gairloch tabelasını aydınlatana kadar bir süre sessizce yol aldık, bu ani ve garip haber karşısında düşüncelerimizde kaybolduk.

"Ay ışığı dağın üzerindeyken / Ve kasvet derenin üzerindeyken, / Çeşmenin yanındaki haçta / O zaman seni karşılayacak biri var," diye okudu Theo, Gairloch'a giden dolambaçlı sahil yollarında ilerlerken usulca.

Ay, aşağıdaki gölün üzerinde bir parıltı yarattı ve karla kaplı tepeler beni beklentiyle ürpertti. Kulübede kalmayalı bir yıl olmuştu. Theo ile.

Orası sonsuza dek bizim yerimiz olacaktı ve her yıl birkaç hafta orada kalma fikrini çok seviyordum.

"Bu da nereden çıktı?" Karanlık anılarla heyecanımı azaltan haberlerden uzaklaşmak isteyerek sordum.

"William Makepeace Thackeray'den 'When the Gloom is on the Glen'. Bir aşk şiiri." Bana baktı. "Hiç duymadın mı?"

"Hayır. Çok güzel. Biz ve bir dere hakkında bir şiir yazmalıyız."

"Hmm, nasıl yani?" diye sordu.

"Buraya gelmek için dağlara tırmanmak zorunda kaldık. Buna sahip olmak için." Aramızda işaret ettim. "Geçmemize izin verecek vadiyi bulmamız biraz zaman aldı."

Bana bir gülümseme fırlattı ama gözlerine ulaşım ulaşmadığını anlayamadım. "Ne kadar şiirsel, aşkım. Ve çok doğru."

Elimi koluna doğru uzattım. "Bu konuda konuşmak istersen ben buradayım."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Sonunda bitti Sarah. Bu bir hediye."

Sesindeki samimiyeti duyunca başımı salladım ve konuyu kapattım.

Birkaç dakika sonra Theo arabayı kulübenin garaj yoluna çekti ve soğuktan kaçmak için içeri girdik, ancak kaloriferler kapalı olduğu için daha fazla soğuğa maruz kaldık. Yine de, Theo'nun geçen yıl bu zamanlar benimkinin yanına koyduğu masayı aydınlatan ışıkları yaktığımızda, tüm karanlık anılar yok oldu. Eski güzel anılar akın etti. Aramızdaki bu yoğun duyguların ne anlama geldiğini bilmediğim ama heyecan verici ve yeni oldukları o günler

ve ne olursa olsun her saniyesini yaşamak istedim.

Theo kolunu bana doladı, bakışları pencereden kış karanlığının örttüğü manzaraya bakan masaların üzerindeydi.

"Burası dünyada en sevdiğim yer," diye fısıldadı, bana döndü, gözlerinde umabileceğim tüm sevgi yanıyordu.

Şimdi tekrar buradayız, yılda sadece bir kez ziyaret etmeyi hayal edemezdim.

"Benimki de," diye fısıldadım. "Evde olmak çok güzel."

Şakağıma şefkatli bir öpücük kondurdu ve onayladı: "Öyle değil mi? Ve bunun için yeni bir isim düşündüm."

"Haven's View Cottage'ın nesi var?" Güzel olduğunu düşünmüştüm.

"Aslında hiçbir şey. Ama belki de Through the Glen Cottage bize biraz daha uygun olur diye düşündüm."

Mutlu bir şekilde iç geçirdim, Theo'nun ne kadar romantik olabileceğini sadece benim görebilmem hoşuma gidiyordu. Onun sıcaklığına sarıldım. "Evet. Glen Kulübesi'ne doğru. Mükemmel, Bay Cavendish."

Theo ve Sarah'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Ücretsiz bonus sahneyi indirin!

[BONUS SAHNENİ KAP](#)

Jared McCulloch ilginizi mi çekti? Hikayesini bir sonraki kitap Skies Over Caledonia'da (The Highlands Series #4) okuyun

9 Mayıs 2024'te Kindle Unlimited, ciltsiz kitap ve sesli olarak çıktı.

Adam gerçekçi bir yayla çiftçisi. Kız ise Hollywood kraliyet ailesinin asi kızı. Farklı dünyalardanmış gibi görünebilirler, ama bu

bu onları mantık evliliği yapmaktan alıkoymaz.

Jared McCulloch'un büyükbabası Collum vefat edeli ve çiftlik ona miras kalalı beş yıl oldu.

İskoç Yaylaları. Büyükbabası onu geçmiş yaşamından kurtardıktan sonra Jared, Collum'un mirasını onurlandırmaya kararlıdır. Ancak bir dizi kötü şans onu sadece kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmamıştır. Çiftlikte, yabancılaştığı babası vasiyete itiraz etmektedir. Çaresiz bir durumda kalan Jared, her şeyi yapabileceğini fark eder.

toprağı kurtarmak için her şeyi yapar.
Her ne pahasına olursa olsun kaçındığı Allegra Howard'la evlenmek bile.

Onu mantığın ötesinde baştan çıkaran bir kadın.

Allegra Howard'ı güvende hissettiren tek bir yer vardır; sanatçı ruhunu besleyen tek bir yer. Allegra İskoçya'ya yerleşmek ve işini büyütmek istemektedir. Ancak bir sorun vardır: Göçmenlik bürosu onu ABD topraklarına geri göndermeye niyetlidir.

Paniğe kapılan Allegra, en az kendisi kadar çaresiz birini bulur. Yıllardır arzuladığı kişiyi. İçinde Onunla evlenmesi karşılığında Jared McCulloch'un çiftliğine finansal yatırım yapacak.

Ancak birlikte yaşamaları, onları karşılıklı çekimlerini kabul etmeye zorlar. Ve bununla birlikte Jared'in hazır olduğundan emin olmadığı duygusal bir bağ. Yine de, birileri çiftlikte terör estirmeye başladığında, anlaşmalarının sınırlarını bulanıklaştırmak endişelerinin en küçüğüdür.

Allegra ve Jared en önemli şeyi kurtarmak için bir araya geldiler ve şimdi bu şey sadece birbirleri olabilir. Ve geçmişlerinden hangisinin onlara eziyet etmek için geri döndüğünü çözemezlerse, birlikte gerçek bir gelecek şanslarını kaybedebilirler...

Kopyanızı Kapın

